

NOVI TEHNIK

KLASIKO OBČINSKIH ORGANIZACIJ SZDL CELJE, LAŠKO, SLOVENSKE KONJICE, ŠENTJUR, ŠMARJE PRI JELŠAH IN ŽALEC

Nerazviti

BRIGADE — UP

Vseh koncev Slovenije v dneh dobivamo poročila o mladinskih delovnih akcijah. Brigadirski ho- ališmo tudi občani na območja. V nerazvitih kilometrov čez sloven- mejo, kjer so brigadirji obolično začeli z gradnjo spominskega doma Kanrovcu. V današnjem NT zavestno odstopili velik prostora brigadirskim be- prav zato, ker se bliža akcije Kozjansko 73. tudi zato, ker mladinske gade, tiste na cestah, ali me, ki so odšle očistiti okolje smeti in odpad- postajajo del našega po- zega življenja. Postajajo tudi up mnogim občanom različnih krajev slovenske- prostora.

Politični besednjak apel hvalnico brigadir- njihovi zavesti in delov- nrm, prekoračenim nor- in še čemu. A brigadir- življenje je precej več. In pri kom celo to ne. mladinske delovne bri- nosijo v sebi nevidno tovarništva in solidarnosti. Volje. Akcije. Pre- zane sebičnosti in člove- spoznani o neprema- mladostnem poletu. iz katerega veje upa-

panje veje iz tistih besed kozjanskega brigadir- ki je trdno sklenil svoje nte po končani akciji — da ni imel predstave o nosti slovenskega človeka. jo sedaj ima, in da je to človek, ki mu moramo zati. Pa da se bo zato mil.

takem trenutku je po- samo prikriti. In i misli, da un kozjan- ga človeka, in vsakogar iz- nas, ne more biti ne- ičen. Brigade ga vsaja- našo zavest.

človečev Zveze mladine, da mladi s prostovoljnimi orali brazde razvitosti nerazvitih območjih, dobi- le sedaj blesk, pravo,

realno podobo vrednoti. Del slovenske mladine ne vodi bitke le s krampi, lopatami in samokolicami. Pač pa tudi s tradicionalno, naučeno zaverovanostjo v lahkotnost mestnega življenja. Kjer so celo ozke stezice asfaltirane, če je to potrebno. Kjer ima delavec deset minut do tovarne. Kjer je še cel kup ime- nitnih reči, ki pa bodo v očeh kozjanskega človeka zbledele, ko bo dobil novo cesto. Me- tri, s katerimi merimo naše usode, poti življenja in želja so res različni. In tudi bri- gadirjevo slovo s kozjanske zemlje bo skoraj zagotovo pri večini okrašeno z nezre- čenimi spoznanji — od več- raj, od nekdanj, pa do danes za jutri.

Najbrž v teh otenkih ti- či svojska prepletenost v razmerju med brigadami in kozjansko resničnostjo. Njen pogled ni vseobsežen. Je pa. In to je važno.

Mladinska delovna akcija Kozjansko 73 zato ne sme mimo nas le kot ena izmed akcij. Kot brigadirski horuk in nič več. Mimo ne sme tu- ti zato, ker se je prav iz Ljubljane napotilo na Koz- jansko kar lepo število mla- dih. In če znamo kritično na- brusiti besede, ko govorimo

o razvjeni slovenski metro- poli, potem bodimo pravični, ko lahko hvalimo. Akcija Kozjansko 73 pa mora biti pohvaljena.

Se bi morali razmišljati o tem, kaj nam vse lahko dajo take akcije, neusklajene z na- šimi predstavami, kot je ak- cija Kozjansko.

J. V.

Šentjur

PRAZNIK JE MIMO

18. avgust je občinski praz- nik občine Šentjur. Ta dan so si izbrali za svoj praznik v spomin na bitko 18. avgusta 1944, ko so partizani zmaga- li in osvobodili Planino.

Ze precej časa nazaj se je Loka pridno pripravljala na ta velik praznik, saj so se zavedali, da bodo gostitelji občanom Šentjurja. Uredili so zunanji videz Loke, obnovili nekaj stavb, šolo, dve občins- ki hiši, gasilski dom ter kul- turni dom.

S proslavami so pričeli v

soboto zvečer in nadaljevali v nedeljo. V soboto so mla- dinci po okoliških hribih pri- žgali kresove, zvečer ob os- mih pa je bila v obnovljenem kulturnem domu predstava igre, ki so jo pripravili mla- dinci z Dobrine z naslovom Glavni dobitke.

V nedeljo so že zgodaj pri- čeli s proslavami. Najprej je ob osmih zjutraj igrala god- ba na pihala iz Šentjurja. To je bil pričetek proslav, ki so se vrstile celo dopoldne. Ve- lika atrakcija pa je bila vaja

partizanskih enot in nalet le- tal. Sodelovala je tudi enota teritorialne obrambe. Ob de- setih dopoldne je bila sveča- na seja družbeno političnega zbora in podelitev nagrad »18. avgusta«. Svečano sejo je prišel Ogrizek Franc, sekre- tar občinskega komiteja zve- ze komunistov Šentjur. Po- zdravil je vse prisotne, po- sebnost pa še povabljenosti iz pobratenege mesta Uzička Požega, in družbeno politične delavce, ki so se udeležili pro- slav ob šentjurskem občin-

skem prazniku. Slavnostni go- vor je imel predsednik skup- ščine občine Šentjur Vinko Jagodič, ki je med drugim poudaril vlogo slovenske skupnosti v današnjem času, ko poskušamo pomagati ne- razvitim področjem, med ka- teré spada tudi šentjurska občina. Pozdravil je mladinc- ce z delovne akcije »Kozjan- sko 73«, ki so se tudi udele- žili proslav ob prazniku. Po- ložili so tudi venec na spo- menik žrtvam iz NOV.

Ob enajstih dopoldne so vgradili tudi temeljni kamen za novo šolo, ki se bo začela graditi to leto. Vgradil ga je predstavnik Tehno-impeksa iz Ljubljane. Po vseh teh cere- monialih pa so si udeleženci lahko ogledali razstavo NOV, ki je bila v prostorih stare osnovne šole, pripravil pa jo je muzej revolucije iz Celja.

Za zabavo popoldne pa so poskrbeli gasilci. Tako je mi- nil šentjurski občinski praz- nik, ki je Ločanom prinesel marsikaj lahko bi jim pa še več. Upajo pa, da zdaj ne bo- do pozabili nanje in konča- li obljubljenega. Med obljuba- mi je tudi asfaltna prevleka v centru.

MAJDA STARLEKAR

Celje

KOLIKO ZAPOSLENIH?

V prvem polletju je bilo v celjski občini zaposlenih 30.499 občanov, od tega 12.334 žensk. V gospodarstvu opravlja svoje delo 26.127 zapos- lenih; v negospodarstvu pa 4.372. Zanimivo je, da je v gospodarstvu med zaposleni- mi samo 9141 žensk, v nego- spodarstvu pa kar 3193.

Posamezne gospodarske de- javnosti pa so imele v pr- vem polletju takole število zaposlenih: industrija 13.835

(5.160 žensk), kmetijstvo 1.230 (458), gozdarstvo 114 (35), gradbeništvo 2.263 (214), promet 2.497 (328), trgovina 4.075 (2.054), gostinstvo 540 (469), obrt 919 (300) in ko- munalna 654 (123 žensk).

Industrija pa je povečala v prvih sedmih mesecih tega leta število zaposlenih za 2,6 odstotka. Največji skok so napravili v Zlatarni, Cinkar- ni, Aeru, Elegantu, Vrvici in Metki.

KMALU STATUT

V celjski občini se skrbno pripravljajo na začetek javne razprave o osnutkih sloven- ske in jugoslovanske ustave. Po časovnem programu bodo razprave v krajevnih organi- zacijah socialistične zveze in po delovnih organizacijah stekle v nedeljo, 9. septem- bra. Kot prvi se bodo z usta- vnimi besedili seznanili ob- čani na Svetini, v Vojniku, na Frankolovem in na Dobri- ni. Ze takoj naslednji dan pa bodo organizirali razprave

še v centru, na Otoku, v Ga- berjih, na Dolgem polju, v Storah in v Prevoznistvu. V celjski občini bo od 9. sep- tembra do 3. oktobra čez 120 javnih razprav o ustavnih besedilih.

Posebno pomembno je, da je močno aktivna tudi komi- sija za pripravo predloga novega statuta občine Celje. Delovno skupino vodi Marjan Ašič. Prvi osnutek statuta pa mora biti narej do konca avgusta.

shop
ZAMILADE
MILADO

VELEBLAGOVNICA

z urednikove mize

Ceprav bom šele prihodnjič objavil dvoje kritičnih pisem na račun preskromnega obsega »družinske kronike« v NT, naj o tem že danes nekaj napišem. Soglašam z bralko A. R. iz Migojnic in bralcem F. S. iz Celja. A le drobno pojasnilo. Objav o porokah, smrtih in ostalih matičnih sporočilih je premalo, ker jih v teh dneh ne dobivamo dovolj. A bo jeseni drugače. Pripravljamo presenečenje za vse tiste, ki radi berejo lokalne, družabne novice. Zato stran z nezadovoljstvom in malo potrpite. Vajini pismi pa sta bili prijetni in kritični. Rad sem ju prebral. Izboljšali bomo vse, kar bo v naših močeh.

Danes začnemo z novo nagradno igro. Imenovali smo jo VASA OCENA. Napišite, kaj ste danes najraje prebrali. Omenite samo en sestavek. Nato pa še dodajte, o čem naj pišemo. Kupone pošljite do torka, 28. avgusta. Zreb bo razdelil tri nagrade po pet starih tisočakov. Ne pozabite napisati vašega naslova.

VAS UREDNIK

Da ne pišem?

V redakciji sem bil za- tožen, češ, nič ne napišem o cesti v Debro pri Laškem, o težavah, ki jih imajo, o blatu po katerem so brodirali, ko je bil promet speljan skozi naselje, potem ko je železnica zgradila preizkusni podvoz pri zdravilišču.

Prvič ni res, da nisem pisal. Ne enkrat, večkrat, za radio in za tednik. To- da le s članki in vestmi, se znanokrat cest še ne da graditi.

Očitano mi je bilo, da »držimo« v občini in ob- članskimi forumi. Lepa reč! Kdo pa so občinski forumi? Občani, izvoljeni odborniki, med katerimi tudi kdo iz Debra. In če oni na sejah in sestankih nekaj sklenejo, potem ne morem napisati, da tega niso sklenili.

Je pa vendar mogoče, da kdaj tudi na seji skup- ščine, sveta ali kakšne druge komisije kaj skle- nemo, kar ni v interesu nekega kraja. Vendar iz Debra se doslej še nikoli ni nihče oglašil na ured- ništvo s svojim stališčem in mnenjem, nikoli pa tudi ni prišlo kakšno va- bilo, ne na uredništvo, ne name osebnost. In v Debru vendar mora biti kakšno družbeno povezovalno te- lo, organizacija ali kaj, kar more zbrati občane in njih interese na en imenovalec.

Ravno iz Laškega me je nekoč nekdo zasul z ob- tožbami na vodstvo svoje delovne organizacije. Če bi bilo vse tisto res, bi bilo treba vse razgnati. Ko pa sem ga prosil, naj zbere še druge, po možnosti vsaj nekaj članov delavskega sveta, da se bomo pogo- vorili, mi ni pripeljal niti enega. Vselej sem priprav- ljen prisluhniti in posre- dovati poštena stališča in mnenja občanov, vendar le, kar so jih le-ti pri- pravljene prav tako javno jasno izpovedati.

Nisem pa zato, da čas- nikarju kdo nekaj polpri- vatno natvezi, se skriva zanj, če uspe uspe, če ne, je to novinarjeva stvar, on se bo že izvil. To ni pošteno, to ni fer.

Tudi v uredništvo pri- hajajo ljudje. Vedo vse lepo povedati, toda ko jim svetujemo, napišite, ustavno pravico imate do tega, tega ne storijo. Pa novinarjevo pero nič bolj ne zaleže kot pero vsa- kega drugega občana. Pri obojem zaleže resnica in družbeno teža problema. Taki zadnji odstavek sem zapisal zato, ker dvomim, da bi v Debru ne bilo no- benega pismenega občana, ki bi napisal kaj jih teži, če že jaz nikakor nečem.

JURE KRASOVEC

Delavska kontrola

JE MAR TUJEK?

Ceprav je bil dan uvajanju delavske kontrole v celjski občini močan poudarek tudi na skupni seji predsedstva občinskega sindikalnega sveta in občinskega komiteja ZK, zbrani podatki govorijo, da z akcijo kasnije v mnogih delovnih kolektivih. Zato smo se o tem pogovarjali s Tone- tom Erjavcem, predsednikom komisije za samoupravne od- nose pri predsedstvu občinskega sindikalnega sveta v Celju.

PODAJTE KRATKO OCE- NO DOSLEJ OPRAVLJENE- GA DELA PRI USTANAVLJA- NJU ORGANOV DELAVSKE SAMOKONTROLE.

Tone Erjavec: Sindikati in ZK smo si v Celju že pred meseci postavili več nalog za uresničevanje zahtev o uvedbi organov delavske kontrole. Izoblikovali smo enot- na izhodišča, razčistili dileme in celo pripravili predlog vzročnega pravilnika za ustanovitev delavske kontrole. Želeli smo, da bi tak osnutek pomagal družbeno-političnim organizacijam v podjetju. Da bi delovnim sku- pinam olajšal delo, kajti o- predelitve so bile v pravil- niku jasne in so zahtevale predvsem konkretizacijo, vključitev posebnosti življen- ja posamezne delovne or- ganizacije.

Delavsko kontrolo smo ne- posredno povezali z uresni- čevanjem ustavnih sprememb. Konkretno pomoč smo dali. Seveda pa je vse odvisno od tega, kako so se v delovnih sredinah pripravili na delo za organiziranje delavske kontrole.

KAJ KAŽEJO PODATKI,

KI JIH JE SPREJELA VAŠA KOMISIJA?

Tone Erjavec: Čeprav iz zbranih odgovorov delovnih organizacij ni mogoče delati povsem realnih sklepov, ker smo jih pač dobili premalo, vendar lahko povem, da s stanjem ne moremo biti za- dovoljni. Hudo kasnimo. Na naša vprašanja, do kod so prišli v kolektivu z organizi- ranjem delavske kontrole, je odgovorilo samo 27 delovnih organizacij. Pravilnik so spre- jeli v štirih, komisijo izvo- lili v šestih kolektivih, v osta- lih pa se na razpravo o pra- vilnikih šele pripravljajo. Resda smo bili sredi dopu- stov. Vendar pa so rezultati manjši, kot bi lahko pričako- vali glede na močna politična prizadevanja. Potrebna bo no- va akcija. In tudi določitev odgovornosti, zakaj sklepov ne uresničujemo.

KJE SO VZROKI ZA PRE- POČASNO UVAJANJE DE- LAVSKE KONTROLE?

Tone Erjavec: Občutek imam, ko da nekateri še ved- no sprejemajo organe delav- ske kontrole kot neko akcijo. Prisilo. Kot nekaj tujek v samoupravljanju. Namesto da bi jo sprejeli kot sestavni del samoupravljanja. Kot del zavestnih sprememb v posta- vitvi novih samoupravnih od- nosov v združenem delu! Ven- dar pričakujemo v prihodnjih tednih večjo dejavnost na tem področju.

KATERE NALOGE BODO V OSPREDJU?

Tone Erjavec: Tam, kjer še niso sprejeli pravilnikov, bodo najprej morali opra- viti to nalogo. Določiti vse-

bino, organiziranost, naloge organa delavske kontrole in ga ustanoviti. Nato pa sta najvažnejši nalogi predvsem — sprejeti program dela ko- misije delavske kontrole in usposobiti člane komisij, da bodo lahko kos novim samo- upravnim nalogam. To bo zahtevnejše tam, kjer so usta- novili več temeljnih organi- zacij združenega dela in bodo v vsaki ustanovili organ de- lavskega nadzora. Organizira- ti bomo morali seminar za člane komisij. V programu dela pa bomo aktualni. Od- nosi, problem razvojnih na- črtov, izdelava sporazumov in statuten, uresničevanje ustavnih sprememb — to so možnosti za uspešno delo ko- misij.

ALI BOMO NALETALI V PRIZADEVANJH ZA DO- KONČNO UTRDITEV ORGA- NOV DELAVSKE KONTRO- LE NA ODPOR, NERAZUME- VANJE ALI CELO OMALO- VAŽEVANJE?

Tone Erjavec: Premagati moramo miselnost, da delav- ska kontrola ni potrebna. Na- dalje — v delovne kolektive jo moramo utrditi kot se- stavni del samoupravljanja. Ne samo v gospodarskih or- ganizacijah, ampak tudi v družbenih dejavnostih. V pri- pravi na oba kongresa ZK moramo oceniti, kako smo uspeli in tudi pri tem opo- zoriti na vprašanje oduje- vanja dohodka delavcem. Na- čela so jasna. Naloge tudi. Dvornov ne sme biti več. Zato bi si morale vse dru- žbene sile prizadevati, da spre- jeta stališča v organiziranju delavske kontrole dosledno uresničimo.

Berlinski festival

SOLIDARNOST MLADINE

Nemška demokratična re- publika je 26. julija pozdra- vila v Berlinu udeležence X. svetovnega festivala mladine in študentov. Med udeleže- ci je bil tudi Janez Kroflič, predsednik Občinske konfe- rence ZMS, občine Zalec. Povprašali smo ga za nekaj vtisov.

Koliko mladine se je ude- ležilo te velike kulturno-po- litične manifestacije?

Festivala se je udeležilo 37.000 delegatov iz 137 držav. Jugoslovansko delegacijo so sestavljale kulturne skupine, športne ekipe in predstavi- ki političnih organizacij. Na- ša delegacija je štela 400 de- legatov. Organizator je bila Svetovna federacija demokra- tične mladine in mednarod- na zveza študentov.

Festivala si se udeležil kot član jugoslovanske politične delegacije. Zanima me, kateri problemom ste posveti- li največ pozornosti?

Cilj festivala je bil, da smo izmenjali mnenja o vseh po- litičnih vprašanjih v svetu. Izmenjali smo izkušnje pri delu mladinskih organizacij in prikazali dosežene rezul- tate v mladinskem gibanju. Na vseh političnih manifesta- cijah je mladina vsega sveta podprla narode, ki se še bo- re za svobodo in osnovne človečanske pravice. Med pomembnejšimi dogodki je bila konferenca o evrop- ski varnosti, kjer je govoril tudi Janez Kocjančič.

Kakšno je bilo delovno vzdušje na tej konferenci?

Tu so se odražala različna mnenja o ciljih, ki jih za- sleduje konferenca o evrop- ski varnosti. Predstavniki iz vzhodnih socialističnih držav se niso strinjali z mnenji ju- goslovanske delegacije, zato je prišlo na skupinskem delu konference do razčiščevanja

mišljenj in odnosov do- ropske varnosti.

Kakšen je bil še ostali program na festivalu?

Pohvaliti moram organizi- jo festivala. Že prvi dan, je bila svečana otvoritve- stivala, je bil program pri- pravljen tako, da mi je na- v spominu kot edinstven prireditelj. Program je bi- jalo preko 30.000 mladine iz NDR. Otvoril ga je pe- sednik festivalnega komi- teja, predsednik NDR Er- Honecker. V naslednjih da- so se vrstile politične, š- portne, športne manifesta- je, ki jih je bilo vsak okoli 200. Kot član ju- goslovanske politične dele- gacije sem se udeležil solidarnosti ga mitinga z mladino iz- Afrike, Azije in Latinske A- merike. Sodeloval sem tudi konferenci o problemih me- stveno-tehnične revolucije. Udeležil sem se razgovor- predstavniki iz SSSR in- nama. Naši pogovori so- pili odnose z napredno mi- no sveta.

Ustavno kramljanje

To so naši skupni interesi

Ceprav osnutek sloven- ske ustave skoraj nedvo- umno govori, da občinsko skupščino sestavljajo go- spodarski, prosvetno kul- turni, socialno-zdravstveni zbor, enotni zbor združe- nega dela in zbor krajev- nih skupnosti, bodo kon- kretne rešitve v skupščin- skih statutih najbrž dokaj različne. Se pred začet- kom javne razprave je bi- lo poudarjeno, da bo prav vprašanje, koliko zborov naj bo v občini, eden od »problemov, ki jih bo mo- rala osvetliti javna raz- prava in še posebej delo na statutih občin do ob- likovanja predloga usta- ve«.

Važno je, da ustavno besedilo pušča odprta vr- ta za dvojne rešitve — za več ali manj zborov. Raz- mišljamo o variantah — posebej glede na določila o položaju interesnih sku- pnosti.

V življenju samouprav- nih interesnih skupnosti prinaša slovenska ustava precej novega. Že dalj ča- sa smo dovolj glasno go- vorili o drugačnih odno- slih med porabniki izobra- ževalnih, zdravstvenih, kulturnih in drugih stori- tev na eni strani ter med delavci, ki te storitve da- jejo. Nudijo. Prepričevali smo se, da ni proizvodnja (gospodarstvo) ločena od porabe (družbene dejav- nosti), ampak da gre v

tem primeru za medse- bojno odvisnost, preplete- nost, vzajemni odnosov. Za združene skupne in- terese. Rekli smo — bolan delavec ni kakovosten proizvajalec. Neuk človek je slab delavec in še slab- ši samoupravljevalec. Člo- vek brez smisla za kul- turne vrednote pa ni zmo- žen ustvarjati novih od- nosov v socialistični, hu- mani družbi.

Zato smo začeli govoriti o cenitvi storitev, a stvari nismo izpeljali. Tudi do- sedanje delo samouprav- nih interesnih skupnosti vendarle izraža še preveč državne, proračunske vo- lje. Namesto da bi skup- ščina, za primer, samo- upravne interesne sku- pnosti postala prizorišče samoupravnega dogovora in sporazuma o kakovosti in obsegu neposredne me- njave dela. Da se v njej v popolnosti izrazi enotni interes združenega dela.

Ne samo, ko gre za finančno pokritje, recimo potrebe temeljne izobraže- valne skupnosti. Ne gre torej samo za ekonomski odnos. Temveč tudi za do- govor, na enakopravni os- novi, med partnerji o razvoju, rasti, vsebini de- la, reševanju problemov določene dejavnosti. In o podobnem. Prav zato bi morali manj spodbujati le- popodobne finančne odno- se med nadgradnjo in pro-

izvodnjo, pač pa bolj ustanovitve interesnih sku- pnosti. Kjer se naj vse bolj srečuje in zaznava enotnost interesa vseh za naš boljši socialni, kultur- ni, človeški položaj. Soli- darni moramo biti v tej skrbi za celovito videnje stvari, zadev, položaja. Vse bolj se nam bo mo- rala vtisniti v možgane predstava o izredni med- sebojni povezanosti in od- visnosti vseh, ki ustvar- jamo. Delamo.

Ce tako gledamo, in če je taka naša prihodnost, potem moramo interes- nim skupnostim prisluh- niti v vseh potankostih. Iskati nove samoupravne oblike in povezave. Se od- ločiti za dvodimnost sku- pnosti — za zbor delega- tov iz temeljnih organizacij združenega dela po- rabnikov in zbor delega- tov ponudnikov, ustvar- jalcev storitev v razno- vrstnih pisanih dejavno- stih. Ustanoviti znotraj samoupravne skupnosti tudi posebne enote sku- pnosti, kar 123. člen omo- goča. Razširiti dajmo po- re medsebojnega povezo- vanja, združevanja, dogo- varjanja in sporazumeva- nja o sicer različno zn- ansiranih, a vendar eno- tnih interesih delovnih lu- di. S predpostavko seve- da, da smo že nemalo- krat morali uravnovati

konfliktno interese in z državno administracijo po- segati tja, kjer je bila nujna.

Samoupravne interesne skupnosti bi morale do- bivati v družbeno-politič- nem sistemu vse večjo vlogo. Resda postopoma in previdno. Tudi lahko ne bo. Vendar pa je samo to prihodnost vizije o kre- pitvi enotnosti združenega dela in o izločanju moči države. Neposredna me- njava dela naj ima kar najmanj posrednikov.

Ce to rdečo nit poteg- nemo do konca, je seveda razumljivo, da se zavze- mamo za manjše število zborov v skupščini in za večjo živahnost in samo- upravnem združevanju in- teresov znotraj različnih skupnosti. Ali je bojazen, da bi zaradi tega del de- lavcev ne mogel v celoti izraziti svojih neposred- nih interesov, upravičena? Je, če ne bomo v prime- ru odločitve o manjšem številu zborov postavili samoupravne interesne skupnosti v skupščinske klopi enakopravno kot zbor — ko bo tekel go- vor o interesih teh delav- cev. Že sedanjí skupščin- ski sistem omogoča, da morda razmišljamo o tej varianti. Skupščina inte- resne skupnosti se pojavi v vlogi zbora, ko je to potrebno. Sicer pa se naj

znotraj nje gnetejo inte- resi vseh vrst dele- gatov.

V čem je prednost take rešitve?

Najprej predvsem ta, da že uresničujemo nekaj, kar bo prihodnji razvoj samoupravljanja zahteval. Drugi, ne pomemben razlog pa tiči v racionalni zgradbi občinske samo- uprave. Že sedaj smo hu- do karali dvakratno, tri- kratno razpravo enakih problemov z mnogokrat — istimi ljudmi. Že en izračun, na primer za po- dročje kulture, pokaže to- le: skupščino samouprav- ne interesne skupnosti bi sestavljalo 50 ljudi, pro- svetno-kulturni zbor 50 ljudi, kakšen drug organ za kulturo še nekaj kul- turnikov, skupaj pa je v celjski občini zaposlenih v kulturi manj delavcev, kot že znesa ta približna številka. Ta mehanični, praktični pristop je seve- da politično nemogoč, vendar pa izhaja iz živ- ljenjske prakse. In to prakso živimo.

Prednosti so še nekatere druge. A tudi slabosti bi bržčas našli. Toda is- kanja v javni razpravi o osnuteku slovenske ustave, še bolj pa konkreten pri- stop v izdelavi statuten občin morajo izražati naš ustvarjalni odnos do sta- ri.

J. VOLFAND

AUREA

Celje

s. o. p. o.

podjetja

Zlatarna Celje

razpisuje

več učnih mest za

orodjarje

in

graverje

Pogoj za sprejem je do- končana osemletka.

Kandidati naj svoje proš- nje pošljejo na gornji na- slov najkasneje do 28. t. m.

pred srečanjem kozjanskih aktivistov

DOMA NA TLEH DEJANJ

Prvo nedeljo v septembru bo v Kozjem srečanje aktivistov OF kozjanskega okrožja. Te priložnosti bodo skupščine občin Brežice, Krško, Sevnica, Laško, Šentjur in Šmarje. Domicil aktivistov OF, ki so delovali v takratnih okrajnih odborih OF: Radeče — Zidani most, Laško — Rimske Toplice, Jurkloster, Planina — Sevnica, Rogatec, Seno — Blanca, Videm — Brežice, Šmarje in Pilštajn.

Odbor vabi vse aktiviste kozjanskega okrožja, borce kozjanskega odreda, legendarne pripadnike, drugih enot, občane, predvsem pa mladino, da se velike prireditve udeležijo. Odbor nima naslovov, zato ne bo mogel pošiljati pismenih vabil osebno. Vsi aktivisti se javijo svojim občinskim vodstvom SZDL.

polja, hiše, samotne in steze med Sotlo, Savo in južno žetjo, so eno samo zgodovinsko prizorišče. To je Kozjansko, ki je dobilo svoje ime po nekem majhnem območju, ki ga je po Kozjanskem področju, predvsem pa po osvoboditvi Kozjanskega odreda.

Prva celjska četa, ki jo je vodil komandir Vilčič, je z nekaj borci prihajala proti Brežicam, da bi se zbral obupance iz okoliškega pasu in njihov pretočil v bojovito srce. Prišel do tja. Kozjansko območje, kjer se je zasedlo, razvijati nova ljudska četa v času, ko je vsa dežela ječala pod peto hitlerjske soldateske. Tu je nastala kot sekretarka okrožnega odbora Tončka Čečeva. Ta aktivistka, oblečena v žensko, je spretno vodila Osvobodilno fronto na Kozjanskem, kjer so štiristo let

prej korakale čete kmečkih upornikov v velikem slovensko-hrvaškem kmečkem punktu. Na Kozjanskem je Henina, v njej šola, kjer so po letu 1941 prvič na Štajerskem ponovno otroci hodili v slovensko šolo, učili pa so jih učitelji-partizani. Blizu je hiša, kjer je bil prvi Narodno osvobodilni odbor na Štajerskem.

Od prvih borb, ki jih je vodila Prva celjska četa na tem območju, preko uspešnih spopadov bataljona pod Modrasovim vodstvom, pa vse do prihoda zmagovite XIV. divizije, je na Kozjanskem vel nov duh. Le tega so od hiše do hiše prenašali aktivisti s pisano in govorno besedo. Bili so to aktivisti, ki so vodili vojaške odbore OF, ki so politično in gospodarsko obvladovali območja krajevnih narodnoosvobodilnih odborov, pa vse do okrajnih in okrožnega — ki je nosil ime vse pokrajine — Kozjanskega.

Kozjansko je nudilo zato-

čišče tisočim borcem iz vse domovine. Kozjansko je samo dalo na stotine borcev, aktivistov, katerih izkušnje so bile dovolj velike, da so z njimi ob osvoboditvi domovine krenili v večja mesta in zasedli zelo pomembne položaje v političnih organizacijah, oblastnih organih in gospodarstvu.

Veliko aktivistov kozjanskega okrožja je padlo v boju, pod streli švabskih eksekutorjev, pomrlo v taboriščih smrti. Med njimi je tudi Tončka Čečeva, ki je simbol uporne domovine, saj je tudi v Celju, med ujetimi in pobitimi tovariši, vsa podpluta in okrvavljena vzklikala svobodi in svetlejši bodočnosti.

Vsi, ki so ostali živi po štirih letih boja, ki so ostali bodisi doma v svojih skromnih hišah ali se razkropili po domovini, bodo prihodno nedeljo zbrani v Kozjem. Prišli bodo, da bi se po dolgem času spet spomnili slavnih dni in dogodkov. Prišli bodo

tudi zato, da bodo Kozjanskemu pomagali s svojo prisotnostjo, ki je dokaz o velikem deležu, ki ga je to območje dalo med osvobodilno vojno. Borbene, uporniške tradicije Kozjanskega je treba nenehno obujati. Tudi zato, da bogatejša se slovenska družba ne bi pozabila na eno od zibelj svoje svobodne rasti. Se nedavno tega je ob razpravi, kaj je pravzaprav kozjansko območje, nekdo precej pikro, toda zanesljivo točno opredelil zemljepisni pojem:

»Kozjansko se začne tam, kjer se pod nogami ali kollesi začne dvigovati prah!«

Stvari so se začele premikati. Asfalt se že zajeda v pokrajino. Stroji hrumijo in brigade pretakajo znoj, da bi bilo boljše.

Zato bo vsak, ki mu Kozjansko kaj pomeni, prišel.

K.

Po sklepu Republiškega sekretariata za informacije, št. 421-1/72 je časnik NOVI TEDNIK oprošten plačevanja prometa davka do 31. 12. 1973.

Hmelj v Savinjski dolini

BOLJŠA LETINA

let je postala Savinjska dolina pravo »mravljistišče«, saj nastopil čas, ko je treba v krajšem času pospraviti hmelj. Zabrneli so vsi. Iz vseh koncev je prišlo več kot 7000 obiralcev. Hmeljarji delajo skoraj noč, posebno še, če morajo rezati sadike in jih priključiti za strojno obiranje. V prvih dnevih obiranja kaže, da bo letošnji pridelek nekoliko večji, vendar tega ne moremo trditi za vse naravnost po dolini. Kot napovedujejo strokovnjaki, bodo sorte hmelja dale znatno večji pridelek kot doslej najrodovitejša sorta hmelja, ki daje povprečno 1000 kg hmelja na ha. Po računih na sorto hmelja, ki ga imajo že v družinskih nasadih in bodo že tolikšen pridelek kot doslej v svoji največji ro-

Vlado Plaskan, direktor TOZD »Kooperacija«

ing. Vinko Kolenc, direktor TOZD »Kmetijstvo« Zalec.

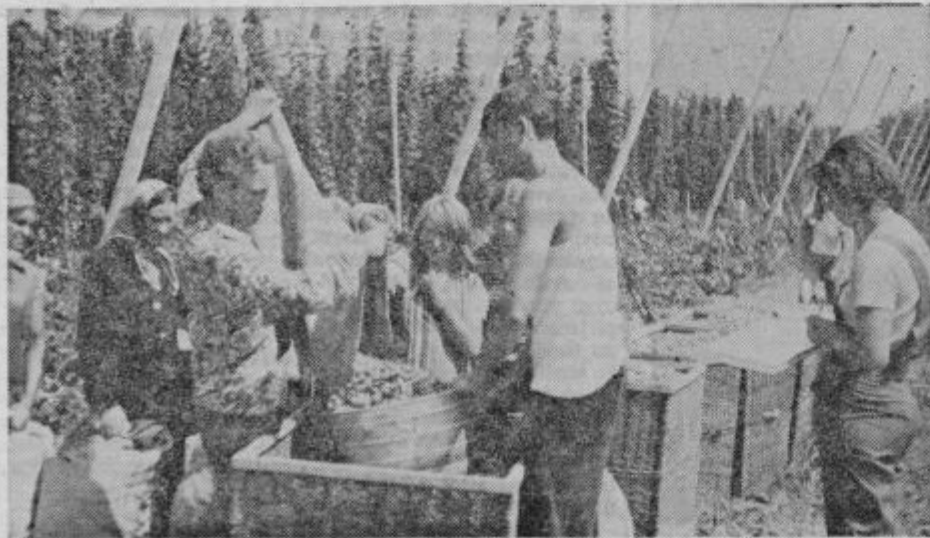
delujejo na 840 ha hmeljišč. Na katerih, je 50 ha novih sort hmelja, in to atlasa in

aurora. Naši kooperanti obirajo v 36 strojnih skupnostih, od katerih je največja v Go-

milskem ter v Gotovljah, ki imata vsaka preko 30 hmeljarjev. 16 strojev je novih in tudi boljše so kot dosedanj. Obirajo bolj čisto in manj plevelijo. Poleg strojev pa obira okrog 5000 obiralcev. Po mojem mnenju bo letošnji pridelek v naši TOZD povprečno 10 odstotkov višji kot lani. Morda bi povedal še to, da je strojno obiranje mnogo cenejše od ročnega, kar bo posebno dobrodošlo v prihodnjih letih, ko bo, kot nam kažejo izkušnje, vedno težje dobiti obiralce.

Če povzamemo iz obeh izjav naših sogovornikov, ki sta prav gotovo dobra poznavalca razmer v hmeljarstvu, bo letošnji pridelek sorazmerno dober, končni rezultat pa bo, jasno, znan ob koncu obiranja.

Besedilo in slike: Tone Tavčar

Merjenje nabranega hmelja je za obiralce najpomembnejše opravilo. Tu so še posebno občutljivi in ne vidijo radi, da padajo kobule mimo.

ODGOVOR JAVNEGA DELAVCA

GLUHI ZA VARSTVO OKOLJA

V 24. številki našega časopisa mi je bilo dne 28. junija 1973 postavljeno vprašanje: »Kakšne uspehe je doslej že zabeležila komisija za varstvo okolja in kako je zastavila svoje delo ter kaj je z javno snago, zelenicami in parkom v Celju.«

Odgovor na to vprašanje, predvsem na njegov prvi del je težak, saj dejansko nekaj posebnih uspehov komisija za varstvo okolja doslej še ni dosegla. Komisija namreč nima oblastvene moči, temveč je samo organ skupščine, ki proučuje in analizira obstoječe stanje ter daje predloge za razne izboljšave na področju varstva okolja in za izvajanje določenih predpisov.

Doslej je komisija že večkrat naslovila na vse delovne organizacije v Celju, ki kakorkoli onesnažujejo ozračje in vode, naj s tem prenehajo in naj pripravijo ustrezne sanacijske programe. Tu moram jasno in glasno povedati, da na vse te naše pozive, kljub postavljenim rokom in celo grožnjam, da bomo inšpekcijsko ukrepali, ni odziva in od nekaterih največjih onesnaževalcev v Celju sploh ne dobivamo odgovorov. Komisija je tudi obiskala nekatere delovne organizacije, pregledala je njihove čistilne in druge naprave ter se s strokovnjaki pogovarjala o možnosti sanacije. Tudi tu je zaenkrat vse ostalo pri preprčevanju in prošnji, naj vendarle enkrat naše mesto postane zopet čisto.

Tako ali podobno kot v delovnih organizacijah je bila sprožena akcija za varstvo okolja tudi v vseh šolah in krajevnih skupnostih celjske občine. Naša komisija je predlagala, naj bi šole in krajevne skupnosti organizirale očistevalne akcije, predvsem pa naj bi na vse možne načine pričeli z redno vzgojo otrok in odraslih v pogledu varstva okolja.

Nekatere uspešne akcije, ki jih je med drugim pokrenila naša komisija, so v teku in so rezultati že vidni. Tako občani Otoka, Dolgega polja in Aljažvega hriba urejajo zelenice, sadijo rože in drevje. Nekatere šole so že organizirale razna predavanja in očistevalne akcije. Skupščinska komisija za varstvo okolja se je tvorno vključila tudi v program rdečega križa na področju varstva okolja.

Vprašanje je bilo postavljeno tudi, kaj je z urejevanjem zelenic, vzdrževanjem parka in čiščenjem tudi tu z doseženimi rezultati prav gotovo nismo zadovoljni. Občinski proračun je za gornje namene v letošnjem letu namenil preko 160 milijonov starih dinarjev, kar pa je spričo visokih cen, ki so v veljavi tudi v naših komunalnih delovnih organizacijah, prav gotovo premajhen znesek.

Na tem mestu pa moram povedati, da ni vse samo v denarju, ki je prav gotovo pomemben, temveč gre tudi za nemogoč odnos prebivalcev našega mesta do čuvanja javnih nasadov in čistoče na sploh. Uničene zelenice na vseh območjih Celja zaradi parkiranja avtomobilov, zaradi odmetavanja smeti, zaradi tega, ker jih ljudje pohodijo in drugega, prav gotovo niso v ponos našim občanom. Ravno tako niso v ponos občanom naše občine vsa divja smetišča, ki jih je po grobi oceni preko 100 v mestnem predelu. Tudi ni nobenega opravičila za to, da ljudje brezobzirno mečejo mimo koškov za smeti razne odpadke, od drobne embalaže do osebnih predmetov.

Ker že ravno pišem ta odgovor, naj dam svoje mnenje tudi na sestavek »KAJ S SAVINJO?« iz Novga tednika z dne 10. avgusta 1973. Glede tega problema menim, da se bo treba v Celju resno pogovarjati. Stanje je nevzdržno in lahko bi rekli celo kritično. Stvari samo z inšpekcijskimi tudi ne bo mogoče rešiti. Te so namreč ravno v zvezi s Savinjo že ukrepale in tudi ukrepaajo. Vsi, ki povzročajo takšno stanje Savinje, vedo, kaj je narobe in prav bi bilo, da njihovi samoupravni organi o tem razpravljajo. Končno bo treba tudi v Celju začeti spoštovati veljavne zakonske predpise, ki govorijo o varstvu voda in ne nazadnje ustavno dopolniti, ki jasno govorijo o tem, da imajo naši občani pravico do življenja v zdravem in čistem okolju.

Marjan Ašič

Slovenske Konjice

PISMO SZDL

Občinska organizacija SZDL je poslala pred kratkim vsem krajevnim odborom na svojem območju pismo, v katerem jih seznaja z nekaterimi organizacijskimi napotki za izvedbo javne razprave o predlogu zvezne in republiške ustave. Predlagali so, da bi se na skupni seji sestala odbora SZDL in kra-

jevne skupnosti ter bi izdelali načrt za konkretno akcijo. Predvsem je važno pravočasno obveščanje občanov in zagotovitev večjega prostora. O teh stvareh se bodo dogovorili še podrobneje na bližnjem seminarju za predsednike in sekretarje odborov SZDL, ki so za začetek septembra pripravila občinsko vodstvo SZDL.

IZ DELOVNIH KOLEKTIVOV

— Industrijska proizvodnja v celjski občini tudi po sedmih mesecih še vedno ne dosega predvidene stopnje rasti. Letošnji proizvodni rezultati so za 9,7 % večji kot lani. Najboljše rezultate imajo v grafični industriji (preseg 46,5 %), najslabše pa v kovinski industriji. Pod lanskimi rezultati je tudi lesna industrija.

...

— Keramična industrija v Ljubljani je letos v prvem polletju dosegla skoraj dve milijardi celotnega dohodka, kar je za 8 % več kot lani. Dohodek je večji za 11 %. Pri tem je zanimivo, da je v tovarni letos zaposlenih samo 486 delavcev (lani 507). Poprečno izplačani osebni dohodki na zaposlenega pa so letos narasli za 10 %. Od lanskih 1.453 din so se dvignili na 1.598 din.

...

— Najboljše osebne dohodke med žalskimi delovnimi organizacijami je imelo v prvih šestih mesecih tega leta podjetje AVTOPREVOZ Sempeter. Lani so v tem času lahko izplačali le po 1.963 din, letos pa že 2.740 din, to je za 40 % več. V podjetju je zaposlenih 54 delavcev. Poslovni rezultati pa so zelo ugodni.

...

— Tovarna nogavic Polzela dosega letos izvrstne ekonomske rezultate. Celotni dohodek povečuje na skoraj 8,5 starih milijard, dohodek pa za 32 odst. (na 31.091 din). Ostanek dohodka je izreden, saj znaša 12.570 din. Polzelska tovarna zaposluje letos nekaj manj delavcev kot lani 984 (lani 991).

...

— V celjski industriji je v juliju spet nekoliko upadlo število zaposlenih. Vendar pa je v celoti še vedno preseženo poprečno število zaposlenih v primeru z lanskim obdobjem za 3,4 %.

...

— Celjski izvoz je šele po sedmih mesecih presegel planirane polletne postavke. Skupno so celjske delovne organizacije izvozile letos za 13.580.434 dolarjev ali za 35,8 % več kot leta 1972. Izredni izvojni porast beleži EMO. Močno pa presega letošnje rezultate še Zelenarna, Libela, Toper, Zlatarna in Zična.

...

— Med gospodarskimi dejavnostmi v celjski občini je po junjskih podatkih vrstni red glede na višino osebnih dohodkov takle: gozdarstvo 2282 din, trgovina 2159 din, promet 2102 din, obrt 2065 din, industrija 2018 din, kmetijstvo 1974 din, gradbeništvo 1897 din, komunalna 1886 in gostinstvo 1884 din.

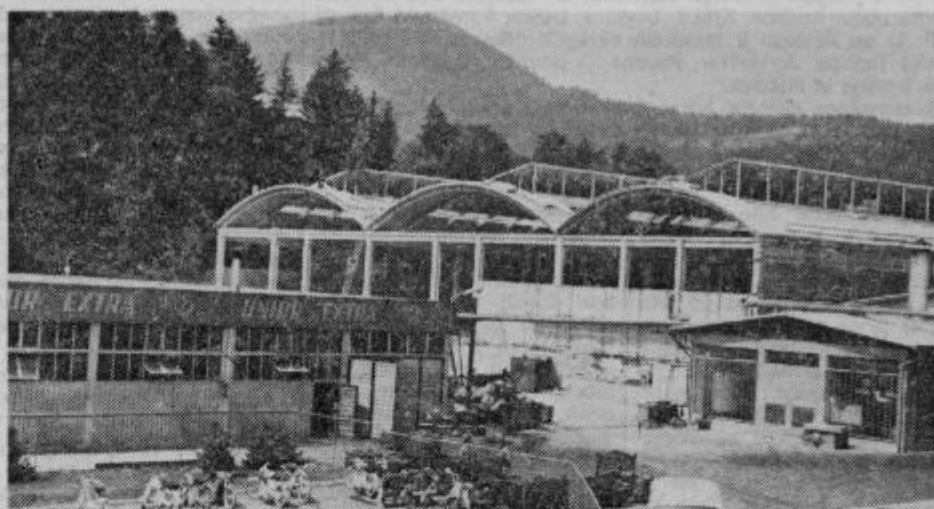
Kovaška industrija

HALE SO NARED

Nove hale, ki jih kovaška industrija v Zrečah gradi v sodelovanju s firmo Renault so pod streho. V rekordnem času. V prihodnjih dneh bodo Ingradovi delavci že začeli s pripravo temeljev za namestitve uvoženih strojev. Še le aprila so začeli s pripravljalnimi deli za gradnjo okrog 5000 kvadratnih metrov novih prostorov. Sredi junija je delo steklo, v prvih dneh avgusta pa se je na strehi hale že košatila zelena smreka — zgovoren dokaz, da je prva etapa gradnje mimo. V Kovaški industriji so z Ingradom zelo zadovoljni, saj dela izvaja hitro in dobro.

V prostorni hali bodo montirali stroje v oktobru. Januarja nameravajo začeti s poskusno proizvodnjo odkovkov za motorje renaultovih avtomobilov. Sredi leta pa bo stekla polna proizvodnja. Celotna naložba bo stala 8 starih milijard. Vsteta so obratna sredstva. Vso proizvodnjo bodo izvozili in že prihodnje leto bodo povečali bruto produkt za štiri stotine milijard. Računajo na težave s pomanjkanjem energije.

V Kovaški industriji pa snujejo že drugo naložbo. Začeli bodo s proizvodnjo sintetičnih odkovkov, odkovkov iz praškastih kovin. Izgradnjo

Nova hala Kovaške industrije v Zrečah je pod streho. V njej bodo proizvajali odkovke za motorje renaultovih avtomobilov. Celotna naložba skupaj z obratnimi sredstvi bo veljala 8 starih milijard. S poskusno proizvodnjo bodo začeli prihodnje leto januarja.

hale in novo proizvodnjo bo vodil dr. Stane Jurca. Letos jim manjka nekaj sredstev. Zato bodo to zamisel izpeljali prihodnje leto. Zrečani pa so že sedaj ponosni na novost v njihovem proizvodnem procesu — na hladno kovanje. Mrzlo jeklo kujejo in iz njega izdelujejo različne strojne in motorne dele.

Vsi ti načrti ne zbledijo,

čeprav Kovaška industrija v prvem polletju beleži rahlo stagnacijo. Realizacija je sicer za 14 odstotkov večja kot lani in dosega 7 starih milijard. Vendar so pod planom, saj so načrtovali 18 milijard celotne realizacije. Na tržišču opazajo nekaj manjše povpraševanje za njihovimi izdelki. Zaloge postajajo nekoliko večje in prodaja je otež-

kočena. Dohodek pa navzlic vsemu kar dobro kaže in tudi skladi niso ravno majhni. Čeprav so morali zaradi terjatev nad 90 dni odpisati 300 starih milijonov. Na njihove poslovne rezultate vpliva podražitev surovine, upajo pa, da bodo tudi sami lahko nekoliko povečali cene svojim proizvodom. Pričakujejo težave pri oskrbi z reprodukcijskim materialom. Bojijo se redukcije električnega toka in še morebitnih večjih posledic novega uvoznega režima. Kovaška se namreč srečuje na domačem tržišču s hudo tujo konkurenco. In ker ima trgovina pri domačih proizvodih zamrznjene cene, pri tujih pa ne, se seveda taka politika pozna v prodaji orodja iz Kovaške industrije v Zrečah. Vendar pa v tovarni zagotavljajo, da dobro prodirajo. Da bodo letos mnogo več izvozili. In da vedo, kaj hočejo.

Se tale podatek — v tovarni dosega poprečni osebni dohodek v višini okrog 2000 dinarjev. Delo zreških kovačev pa ni niti malo lahko. Zato je toliko bolj prav, da tovarna gradi dva stanovanjska bloka. Da skrbi za rekreacijo delavcev, saj na Rogli raste rekreacijski center. Da skrbi za kulturno ureditev okolja. In da predstavlja osrednje gibalno v življenju kraja, ki se mu svetlika še lepši razvoj.

Turizem

NAVAL POPUŠČ

Velik naval gostov, ki značilni tudi za naš turistično območje skozi in avgust: čeprav v juliju radi slabega vremena ni bilo, je te dni poplava gostov. Če so bile do ponedeljka sedene prav vse turistične čitvene zmogljivosti, razen sebnih sob, pa je od tega tedna dalje že malo in tam dobiti prosto sobo ležišče. Ne glede na to, v kateri vitez, informacijska celjske turistične zveze proroča rezervacije zlasti zdravilišča. Ta so še zelo lepo zasedena.

Očitno se tudi v našem turističnem dogajanju pozna se bliža začetek solskega in da družine, ki so bile počitnicah skupaj s svojimi veznimi otroki, prihajajo v nov in se tako pripravljajo mladim rodom vred na šolsko obveznost.

Sicer pa še to — če za tero območje, potem tudi celjsko velja razmeroma ka turistična sezona. Kljub mu dva meseca in nič več ugotovitev pa daje misliti, sta res samo julij in avgusta meseca, ki nudita pustnikom največje užitke? In ne samo to — a tako imenovani delavski turizem bi lahko trajal dlje, so dnevi za počitek zelo merni tudi v jesenskem in mladanskem in celo zimskem času.

Prejšnji teden je bilo širšem celjskem območju okoli 3.760 gostov ali za 11 stotkov več kot lani v istem času. Najbolj so bila znana zdravilišča, pravi Atomske toplice na Gornji Savinski dolini so li lepo število gostov.

dobra knjiga

najboljsi prijatelj

Ingrad

BOLJŠE RAZMERE

Na interni slovesnosti so pred dnevi v celjskem gradbenem podjetju Ingrad odprli nov obrat družbene prehrane. Pa ne le to. Na centralnih obratih na Lavi je celotni dvorišni prostor asfaltiran, česar si je več kot 300 delavcev želelo že dalj časa. Zato ni naključje, da so vsi govorniki poudarili predvsem skrb kolektiva za izboljšanje delovnih razmer. Delavci proizvodnih obratov in mehanizacije bodo poslej zlasti v deževnem in zimskem vremenu prihajali na delo boljše volje. Za življenje kolektiva pa je še posebej pomembna ureditev prehrane. Obrat prehrane je sicer majhen, a dovolj velik, da bo prehranil vse zaposlene. Topla malica na samopostrežni način bo šla v prihodnje boljše v slast. Za obje, za asfaltiranje dvorišča in za ureditev prostora za malice, so v Ingradu namenili nekaj deset milijonov. Zavestno. Ker vedo, kot je omenil Stane Gorjup v slovesnem govoru, da morajo storiti vse za boljše delovne razmere.

Člani delavskega sveta In-

grada so si isti dan tudi ogledali gradnjo nove stolpnice na Lavi. Ingrad je bil najboljši ponudnik za gradnjo stolpnice, ki jih financira občinski stanovanjski sklad. Inženir L. Crepinšek je razložil prednosti blokovne gradnje po utirni sistemu, ki ga Ingrad prvič uvaja. Dokaz uspešnosti te novosti kaže stolpnica, ki se hitro dviga. Za eno etažo potrebujemo teden dni. 106 stanovanjski blok bo nared v pravem času, do prihodnje pomladi. Izvajalec je prepričan, da se bo sicer še nepreizkušen sistem gradnje dobro obnesel. Zanimivo je, da je v vsakem betonskem bloku že vgrajena vsa električna napeljava. Nasploh je ogled stolpnice že sedaj v grobi izvedbi prav zanimiv. In vzbuja upanje, da bodo stanovalci zadovoljni. Vsa dela izvaja skupina petnajstih delavcev. Ingrad bo zgradil dve stolpnici s po 106 stanovanj iz sredstev solidarnostnega sklada. Na Lavi, kjer že raste prvi blok, pa naj bi se v prihodnosti naselilo čez 600 družin.

To seveda spodbuja vprašanje, kdo bo gradil vspremenne objekte. In kdaj pridejo na vrsto.

Se ena novica iz življenja celjskega gradbenega kolektiva Ingrad — polletni rezultati niso taki, kot so pričakovali. V teh dneh se tudi dogovarjajo o ustanovitvi temeljnih organizacij združenega dela. To je sedaj naša prva naloga, je povedal Franci Vrtnjak, partijski sekretar. Snujejo predlog za štiri temeljne organizacije združenega dela. A se še niso odločili. O predlogu nove samoupravne organiziranosti delovne organizacije bodo razpravljali po obratih.

Celjska „Metka“

UREJENA PREHRANA

V celjski Metki, ki z obratom v Kozjem že šteje čez 1.000 zaposlenih, so v začetku avgusta odprli nov obrat družbene prehrane. Mrzli obrok so se umaknili obilnim toplim malicam, za katere morajo delavci odšteti po 3 dinarje. Ostalo krije tovarna. V prostorni, res prijetno urejeni tovarniški kuhinji dnevno pripravijo čez 700 obrokov. S samopostrežbo so si zagotovili, da v času malice ni navala. Bife z brezalkoholnimi pijačami pa lahko skompletirajo malico. Direktor Veljko Repič je izjavil, da je dala sindikalna podružnica idejo za ureditev družbene prehrane že lani. Z naložbo v višini okrog 30 starih milijonov so letos, in to je bil skrajni čas, kot so rekli v Metki, že dobili nov obrat.

Poleg obrata družbene prehrane moramo omeniti še eno akcijo za dvig družbenega standarda zaposlenih v Metki. Njihov počitniški dom

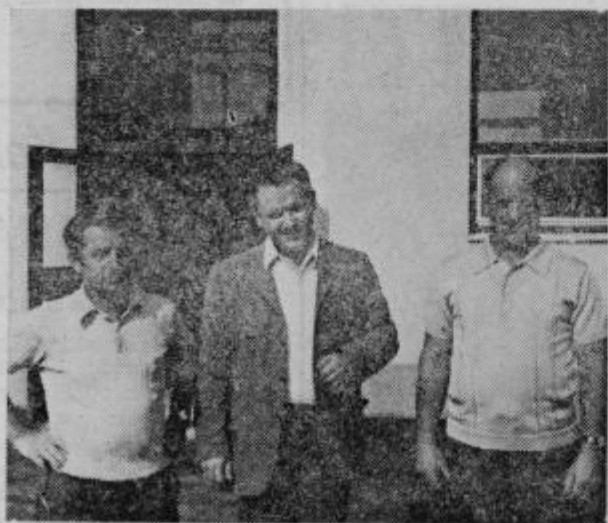
v Portorožu so letos povečali, tako da ima sedaj 60 postelj. In tako hrano, da nam jo vsi zavidajo, je pristavil Vlado Ramor. Dom je za tiščanski kolektiv še vedno premajhen. Tudi zato, ker dopustniška sezona ne traja dovolj dolgo. Le od junija do srede septembra. Vendar pa so v Metki z diferenciranimi plačili za oskrbovalni dan (delavec z nižjo plačo mora odšteti za prebivanje v domu nekaj manj kot tisti z višjimi dohodki) le dosegli, da precejšnji del članov kolektiva lahko z družinami preživi za služeni dopust ob obali. Oba ta primera dokazujeta, da v tej tekstilni delovni organizaciji družbeni standard samoupravnim organom ni špan-ska vas.

S poslovnimi rezultati prvega polletja pa v Metki ni so zadovoljni. Plana ne dose-gajo. Težave imajo predvsem z bombazem, saj se je cena

te surovine na svetovnem trgu neverjetno dvignila, jo, pa, da bo v drugem letju bolje.

V teh dneh bodo v Metki začeli z razpravo o novi samoupravni organiziranosti. Ustanoviti namreč temeljne organizacije združenega dela — TOZD — vodnja tkanin, TOZD za cija Kozje in TOZD za službe. Vsaka temeljna organizacija združenega dela imela delavski svet in torja. Za TOZD proizvodnje tkanin bodo predlagali rektorja Draga Pušniča. Kozjem Veljko Kolar. Skupne službe pa Vlado morja. Zbor delegatov naj bi štel 45 članov. Vili bodo tudi organ za upravni delavski nadzor druge odbore.

Strokovno politični Metke za uresničevanje njih dopolnil je ta predal v razpravo.

Franc Belchar, predsednik sveta poslovne enote proizvodnih obratov na Lavi, Miro Medved, predsednik delavskega sveta Ingrada, in Stane Gorjup, predsednik sindikalne podružnice pred vhom v novi obrat družbene prehrane.

Marija Koren

Sabina Podvinšek

Janez Otorepec

Bojan Korošec

MARIJA KOREN: Gorenje Lesna Soštanj, obrat na letnem oddihu sem pa z družino. Odpravili smo na polni pričakovanj. Naš cilj bilo Pohorje. Prenočišče smo imeli svoje — šotor, hrano pa smo se v hotelu ne pri Treh žeblih. Ne vem, če se že imenuje. Cena ni bila prehuda, saj je za en dan znašala okoli sedemdeset dinarjev. Z letnim letom cene ne bi primerjati, ker na dopustu nismo bili, po pripovedovanju prijateljic sodeč, pa je bilo zelo lepo. V šestih tednih smo obiskali bližnje hotele, nabirali gobe in se igrali z otroki. Če bo denar, bomo šli na dopust tudi drugo leto, mogoče na Pohorje, lahko pa kam drugam.

SABINA PODVINŠEK, kuharica v Elektrarni Soštanj: Mesec sem delala na turizmu kot kuharica. Moje mesto je bilo v kuhinji. Precej je bilo dela, ostalo pa je tu nekaj časa za dopustovanje. Te proste ure sem porabila za kopanje in sončenje, ali pa smo hčerka, sin in jaz odšli na sprehod v bližnje mesto in tam preživeli nekaj urico. Možno na dopustu ni bil, ker je doma dela veliko. Pravega dopusta si tu drugo leto ne bomo mogli privoščiti, ker z možem ne živimo toliko, da bi bilo za nas. V domu, kje sem delala, cene zmerne. S tem mi ni bilo težko, če pa greš kam drugam, v hotel, pa je nemožno.

JANEZ OTOREPEC — delavec v kurilnici Celje — Jugoslovanske železnice: »Že več let sem bil na Pirševem domu pod Mislinjem. Tja pošiljajo naše podjetje tiste, ki so imeli na pljučih in ker imamo nesrečno bolezen tudi jaz, sem prišel v izbor teh dopustov. Seboj ne morem vzeti družine, zato tam preživim nekaj dni s prijatelji iz kolektiva. Družina ostane doma na domačinu, kjer imajo majhno hišico in zato za dopust ni treba plačati denarja. Na Pirševem domu je naša najljubša, najbolj pa mi ugaja zrak, ki ga pri nas v Celju, kjer delam, najbolj poizkusim. Če se bo dalo, bom se šel, kajti drugje so cene redno hujše, in z mojo družino ne pridem zraven.«

BOJAN KOROŠEC, Sloveni-avtomotor Celje — strojniški inženir: »Dopust sem koletni sedem dni. Bil sem na Pohorju v Selcah. V načrtu imam še, da bi malo obiskal Makarsko, mogoče za dva tri dni. S puncjo sva živela v Makarski, s sabo pa sva imela

tudi nekaj hrane, da vse skupaj ni bilo predrago. Cene so visoke in težko bi si privoščili življenje v hotelu, saj že, ko greš na ples v kakšen hotel, moraš s seboj nesti precejšnjo vsoto. Če primerjam cene izpred dveh let, ko sem tudi bil v Selcah, in pa letošnje, lahko rečem, da so mnogo poskočile. Drugo leto nameravam bolj na jug, ker pravijo, da so tam odlične plaže, hkrati pa si bom ogledal naš Jadran. Pravijo, da so dol tudi cene bolj zmerne. Ne vem, če je res?«

URARSTVO TRGLAVČNIK, na vprašanje je odgovarjala urarjeva soproga: »Ja, letos

v Fiesi pri Portorožu. Tam smo bili že lani in če bo po sreči, se bomo tudi drugo leto odpeljali tja. Cene so zmerne, vendar je občutna razlika med lanskim letom in sedanjim sezono. Pozna se tudi pri obrokih, pri tem pa nočem reči, da smo bili lačni. S sinom sva plačala pension poln, medtem ko ima mož v domu Rudnika lignita Velenje regres. Vtisi so bili lepi. V Fiesu hodim že šest let. Dobro je tudi, ker vožnja ni predolga, dom je odlično urejen, vsaka soba ima svoje sanitarije, okolica pa je lepa.«

STANKO GRASNER — šofer pri podjetju Sigma Zalec:

smo bile v hotelu Riviera, cena paketa pa je znašala sto-dvajset dinarjev za sedem-dnevni dopust. Lani nisem bila nikjer, kljub temu pa vem, da so letošnje cene neprimerno višje od lanskeletnih. V Makarsko se še odpravim.«

MARTIN CIZEL, mojster v podjetju Mizar: »Na dopustu sem bil v Fiesi. Hrano smo vzeli s sabo, stanovali pa smo privatno, v neki turistični sobici. Cena nočitve je znašala dvajset dinarjev. Lani sem bil v Sibeniku, kjer je bilo tudi dobro. Hrana, stanovanje, vse je bilo poceni in v najlepšem redu. Vsekakor je nekam treba na od-dih, ker v našem majhnem podjetju delamo vse dni v prahu, ropotu in se tako vsaj za tistih nekaj dni rešimo teh neprijetnosti. Jaz sam bi šel veliko raje v hribe, pa je družina bolj navdušena za morje. O cenah je težko govoriti in vsak, ki mi jih ome-ni, me spravi v slabo voljo. Zato sem o njih najraje tiho.«

MIJA ČERNETIČ, blagajničarka v trgovini Agrotehnika Celje: »Z družino sem bila v Portorožu, v domu podjetja. Dnevni pension je znašal tristoč petsto starih dinarjev, to pa je več kot ugodno in bomo v ta dom še šli na od-dih. V lanskem letu smo bili v bližini Sibenika, kjer je bila cena za en dan šestdeset dinarjev, kar je pa neprimer-no več v primeru s ceno v Portorožu. V Portorožu mi je všeč, ker je zelo ugodno, lepa plaža in ni predrago.«

Odgovori povedo sami dovolj. Brez komentarja. Čeprav so v nekaterih izjavah skromne razlike v mnenjih, vendar smemo povzeti — dopusti so kratki, cene previsoke, standard nižji kot lani. Težave z družinskimi dopusti. A navzlic vsemu se naš človek znajde — skromno, pa tako, da mu je lepo.

Ker pa bo vročinski, turistični in dopustniški naval kmalu pojenjal, bi kazalo v delovnih organizacijah pripraviti analize o delavskem turizmu: Kdo je letoval? Kje? Za koliko denarja? Kaj je pri-spevalo podjetje? Ali se obeta delavskemu turizmu črni dnevi? Ali bi bilo narobe, če bi delavski svet razgrnil na seji vso težino problema, ki mu rečemo — skrb za zaslu-ženi počitek po delu?

Naša skromna anketa ni imela velikih ambicij. Zbirali smo odgovore delavcev raz-ličnih poklicev in osebnih do-hodkov. Morda pa bodo le koga spodbudili, da bo ugriznil v kislno jabolko — imeno-vano delavski turizem.

BORIS MLINAR

turizem

Dragov dom na Homu

DRAGOV DOM NA HOMU

Nedelja popoldne. Dan je lep in vrh Homa je ves oživilen. Ljubitelji planin, dobre kapljice, židane volje in ubranega petja so zbrani na soncu pred kočo, ob zidu romantične cerkvice. Tukaj, v naročju tišine je pravzaprav vse: od osnovnega šolarčeta do osem-desetletnika. Da, Jakob Petek jih je že lani naštel osemdeset, ko pa fantje urežajo slovensko narodno, pridno pomaga in smelo lahko trdimo, da planinski zrak človeka mladi, mu daje moč in dobro voljo, ki jo v dolini vse bolj pogrešamo.

Da je v domu za vse lepo poskrbljeno, imajo na skrbi člani Balohove družine. Sin streže, mati Milka prav tako, pravijo pa, da je tudi oče bolj pri zdravju in kmalu bo tudi on priskočil na pomoč. Človek hitro občuti, da je strežba v dobrih rokah, to pa je tisto, česar v mnogih domovih nimajo. Ko je gost nekajkrat solidno postrežen, se rad vrača in dober glas se širi po dolini, v mesto in vas.

Zivko, Milan in drugi planinski asi pa načrtujejo, ogledujejo, sklepajo, kako Dragov dom vrh Homa še bolje urediti, da bo prijeten, domač, topel in funkcionalen. Zda obizidavajo odprto površino in tako bodo dobili nove prostore, kar poleg pa so že zakoličili za kuhinjo, shrambo, sanitarije, nove sobe. Dela je veliko in precej je bilo in bo narejenega udarniško, s prostovoljnimi delom, z mnogo dobre volje da se postojanka preuredi tako, da bo dostopna petičnemu in najbolj preprostemu delovnemu človeku.

Zvedeli smo, da pripravljajo vrsto izletov, med drugim tudi množični pohod na Triglav. Večja skupina osvaja postojanke slovenske transverzale, še posebej pa je razveseljivo to, da je v vrstah PD Zabukovica vedno več mladih. Zanje pripravljajo tečaje, jim vrtijo filme, jih usposabljaajo za dobre planince, iskrene tovariše in zdrave državljane.

Tik pod vrhom se vnetemu planincu — OBLAKU EDIJU — postavili spominsko ploščo. Bil je duša društva, podpredsednik in gospodar, krojač po poklicu, globoko v srcu pa velik ljubitelj slovenskih planin. Pod Homom se je rodil, vrh Homa pa je ob tragični nesreči življenje pustil. Slava mu!

Razmišljajo tudi, da bi Slavkovo in Zivkovo cesto spremenili v nekakšno trimsko pot in s tem na vrh Homa privabili še več obiskovalcev. Tako bo prišla nova podoba Dragovega doma do polne veljave. Prepričani smo lahko, da bodo vse to zabukovski planinci z nesebično vnemo tudi uresničili. Mi pa bomo rekli: KJE V NEDELJO POPOLDNE BOM? Kje? VA-BI ME HOM!

—dk—

PREVISOKE CENE

Kmetje šmarnskega področja, to je vasi Zibike, Pristave, Pustik, Mestinja in drugih naselij, negotujemo zaradi previsokih prodajnih cen sadja in površin. Cene na celjski tržnici bi namreč morale biti nižje, da bi se naše sadje sploh lahko prodalo, pa tudi tržnica naj bi bilo več (vsaj dve večji v Celju in še v drugih krajih naj bi bile). Sadja je letos veliko, zadruga ga odkupuje po zelo nizki ceni, kolikor ga sploh odkupi, prodajo pa ga dvakrat dražje in ga tako kupci ne kupujejo radi. Razlika med odkupno in prodajno ceno naj bi se uporabila za gradnjo stanovanj kmetom, za asfaltiranje cest in v druge komunalne namene. Kmetje si pri takih stvareh sami namreč ne morejo pomagati, še predvsem, če niti svojih pridelkov ne morejo prodati. Davki in prispevki za socialno zavarovanje so namreč izredno visoki. Imamo tudi predlog, da naj bi podjetja, ki kar-koli gradijo na našem območju, zaposlovala tamkajšnje kmete, ki bi tako zaslužili nekaj denarja. Ni nam tudi všeč, da v Zibiki sploh ni nobene mesnice in moramo hoditi po meso v Šmarje, Sentjur ali celo v Celje. In zakaj primanjkuje mesa? Zopet zato, ker so odkupne cene prenizke (za svinjino od 13 do največ 16 dinarjev kilogram). Razlike med odkupnimi in prodajnimi cenami kmetijskih pridelkov so namreč prevelike. Poudarjamo, da to ni samo problem šmarnskega področja, temveč verjetno cele države.

Ivan Krašovec

OLEPŠAN VOJNIK

Turistično društvo v Vojniku se je v zadnjem času uveljavilo z nekaterimi uspešnimi akcijami. Zlasti to velja za ureditev kraja. Sicer pa dela pri društvu posebna komisija, ki skrbi za ureditev okolja in stalno opozarja na morebitne nepravilnosti.

V Vojniku so tako postavili nekaj novih klopi, stare pa so obnovili. Poskrbeli so tudi za lepe cvetlične nasade, radi pa bi namestili tudi koše za odlaganje smeti.

Marija Koren

Metka Medvešek

Stanko Grašnel

Zdenka Košič

Koča na Kopitniku

TRUD PLANINCEV

Letos slavi planinsko društvo v Rimskih toplicah svojo dvajseto obletnico ustanovitve. Z ustanovitvijo je šlo blizu sedemdeset članov, danes pa so vrste petkrat močnejše, vključno z mladinci. Planinsko društvo nima v načrtu organizirati zgolj izlete in nekatere manjše akcije, ampak so si zadali večji in težje dosegljiv cilj. V zadnjih treh letih so zgradili in še gradijo novo brunarico na Kopitniku. Koča je odraz dela marljivih planincev, ki so v planinski dom vložili prenekatero uro dela.

Kopitnik leži nad Rimskimi toplicami, 914 metrov nad morjem. Planinsko društvo Rimske toplice je že pred več kot desetimi leti dobilo na tem hribu od hrastniške skupščine v uporabo staro kočo. Lastnik te kočice je bil med okupacijo in pred vojno dr. Ulih, tedanji lastnik zdravilišča v Rimskih toplicah. Ko je društvo dobilo kočico od Hrastničanov, je v njej stanovala desetčlanska družina, kateri so v dolini priskrbeli stanovanje. Potem pa so imeli proste roke.

Kmalu so pričeli planinci z začetnimi deli. Najprej so napeljali električni tok. Nadalje so se lotili prekrivanja strehe, ki je bila prej krita s slamo. Nova odeja je bila iz škodlov, ki so držali deset let, potem pa so jih nadomestili s salonitnimi ploščami.

Leta 1970 so kočico podrli, pustili so le strešni stol. Z veliko volje so zavijali rokave. Danes stoji na vrhu Kopitnika lepa, zgledno urejena brunarica.

Vseskozi društvo ni prejelo nobenih dotacij. Začetne dinarje so dobili tako, da so oblikovalcem nudili pijačo in prehrano, pa tudi prenočišče. V letu 1973, ko je planinska zveza Slovenije uvidela, da so napor planincev resni, jim je komisija za obnovo postojank dodelila 20.000 dinarjev. V dvajsetih letih, kar društvo obstoja, je prejelo okoli 28.000 dinarjev. Pri obnovi so mnogo pomagale tovarne iz bližnjih krajev. Precej pa tudi avtoprevozniki s svojimi vožnjami, ki so bile brezplačne.

Kopitnik je precej obiskan zlasti v spomladanskih mese-

Dani Skornik

cih, ko se nanj povzpno zlasti starejši ljudje, ki imajo radi mir. Mnogo pride tudi pacientov iz zdravilišča, tu in tam pa se oglasi kakšen tujec. Redni gostje so Zagrebčani, katerim se je Zasavje precej priljubilo. Mnoge privablja planinska flora, ki je na Kopitniku dokaj pestra. Najti je moč veliki in mali encijan, zlato jabolko, avrikelj itd. Na posekah rasto tudi maline, ki so prava poslastica za planinske sladokusce.

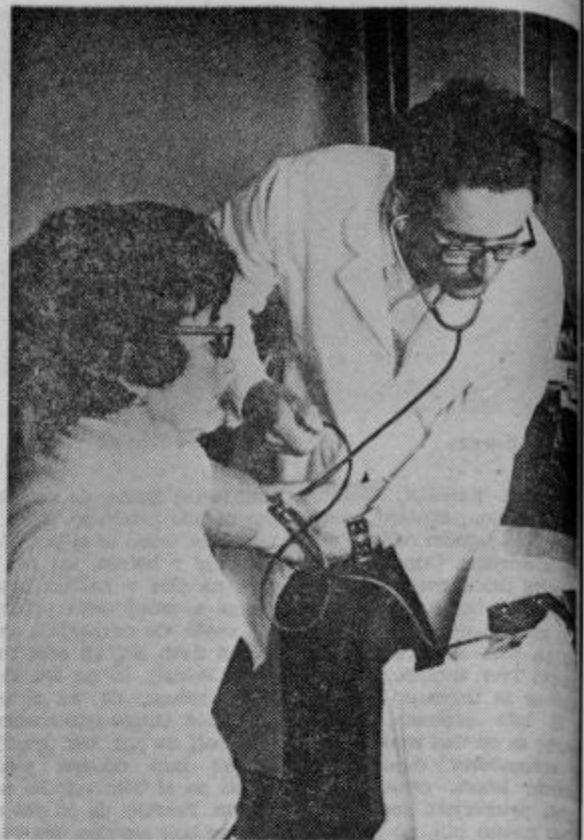
Razgled s Kopitnika je zelo pisan, saj nam oko nese od Zagrebške gore pa tja do našega Triglava. V zimskem lepem vremenu se obiskovalcu odpre čudovita panorama Savinjskih in Julijskih alp, ki jo v daljavi sklepajo vrhovi nekaterih avstrijskih ledenikov.

Pot na Kopitnik je za prave planince, tu mislim samostite, ki hodijo v hribe peš, precej dobra. V Smarjeti nad Toplicami se pri cerkvi sv. Lorda odcepi s ceste pot, ki vas s pomočjo markacij, ki jih ni malo, pripelje naravnost na vrh. Steza pelje mimo kmetij, po velikih travnikih in prešernih gozdičih. Treba je tudi po vrhu grebena, še dve tri markacije in na vrhu ste. Seveda je poskrbljeno tudi za take, ki imajo radi udobje, saj se lahko pripeljejo na vrh z avtomobilom. Če se odločite za ta način, jo morate ubrati pa naravnost po cesti za Hrastnik, na katero zavijete v Smarjeti pri Rim. Toplicah. Pri gostišču Marno zakrižate na levo in že je pred vami makadamska cesta z mnogimi smerokazi.

Ko prispete do kočice, peš ali z avtomobilom, si lahko oddahnete in potešite žejo ali lakoto v spodnjih prostorih planinskega doma. Če ni za to, da vam kuhajo in peko drugi, si lahko s seboj prinesete meso in ga ocvrete na ražnju pred kočico. Oglje se dobi pri oskrbniku. V koči je tudi več prenočišč, zato s spanjem ni težav.

Odbor planinskega društva si prizadeva, in bo to v bodoče tudi zahteval, da avtomobilisti ne bodo puščali avtomobilov pri koči, temveč se bodo morali obiskovalci potruditi in jo od parkirišča pa do kočice mahitati peš. S tem bodo obvarovali okolico kočice pred smrdljivimi izpušnimi plini, hkrati pa si bodo obiskovalci nekoliko razmislili kosti.

Foto in tekst:
BORIS MLINAR

Doktor Janez Pečar je prišel v Atomske toplice pri Podčetrniku naravnost iz Ljubljane, iz kliničnih bolnic, ki v toplicah raziskujejo učinek zdravilne vode, hkrati pa tudi pomagajo in usmerjajo bolnike k čim popolnejšem zdravljenju.

Ce je bilo še pred dvema letoma mogoče reči, da obstaja v toplicah kakršnakoli sanitetna služba, potem to za današnje razmere ne velja več. Gostje lahko dobe v izredno funkcionalnem prostoru, ki je na novo urejen, zdravila in pa prvo pomoč, kot smo že poudarili, strokovne nasvete. Zdravstvena služba v Atomske toplice torej ni več v povojih, kot je bila še nedolgo tega.

—mst—

Dobje

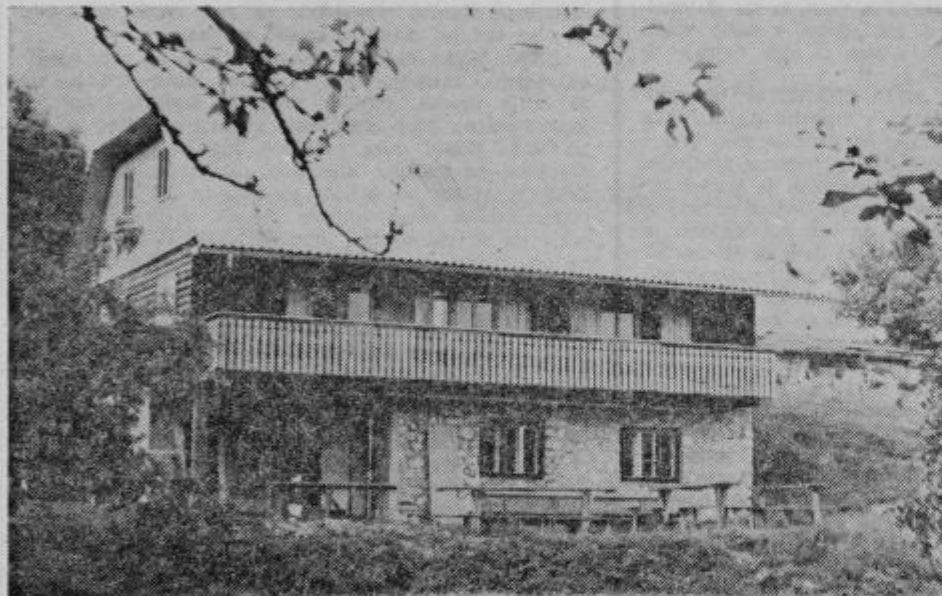
LOVSKA KOČA

Lovska družina Planinsko Dobje že dalj časa gradi lovsko kočico. Lovska kočica na Dobju bo imela dva velika prostora in pet sob, ki jih bodo tudi oddajali interesantom, če se bo le pokazala potreba.

Kot vsi ostali prebivalci tega območja se tudi lovci lovske družine Dobje pri Planini zanašajo na asfalt, ki bo teke ne daleč od njihove nove kočice. Menijo, da bo asfalt, s tem pa tudi boljši pogoji, pritegnil v njihovo lovsko

družino še več prijateljev, ga lepega in zanimivega kraja.

Povodati je treba tudi, da pretežni del opravil pri gradnji lovske kočice opravljajo lovci sami v svojem prostem času. Tako bo gradnja kočice precej cenejša, lovci bodo na boljšem s svojimi ceri, tako pravijo, bolj rekaso. Predvidevajo, da bo v kratkem priredili vseščilki naj bi jim vrgla nek sredstev za nadaljevanje gradnje.

Šoštanj

TURŠKE PODKVE

Franc Turinek

ob cesti in moza ni bilo težko najti. Obisk je bil zelo zanimiv, kajti v svoji delavnici ima Franc Turinek mnoge stare stvari, ki so vredne ogleda.

Najprej je prinesel na svetlo rjave podkvice, ki so bile v primerjavi z današnjimi mnogo širše.

»Moj oče je pomagal pri gradnji železniške proge iz Velenja proti Slovenjgradcu. Ja, to je bilo tam okoli 1890 do 1900. Na delu pri Hudi luknji je moj oče odkril dve kopiti, na njih pa podkvi. Ker je bil kovač, ga je vse zanimalo in je odnesel domov. Stari ljudje iz okolice so povedali, da bi podkve utegnile biti iz turških časov in to je tudi precej verjetno.«

Druga starina, ki jo hrani kovač Turinek, zaposlen v elektrarni Šoštanj, pa je bila zelo stara, tudi z oksidom obdana rezilnica za vijake. To rezilnico je Turinekov oče

Miha kupil z drugim orodjem vred od nekega velenjskega kovača, ki za delo ni bil več sposoben, naslednika ni imel, pa je vse skupaj prodal.

Levo podkev je nosil turški konj, druga pa je takšna s kakršnimi podkujejo konje danes.

dal. Ta rezilnica ni delana po enakem principu, kot so današnje, saj navoja ne vreže, temveč ga vtisne v voljno železo. Tudi druga rezilnica, ki pa je nekoliko drugačne oblike, je enake starosti in enako izdelana.

Kot nekakšen družinski zaklad pa hranijo v hiši svečnik iz cinka. Turinek mu prisoja starost 200 let, pravi pa, da ga je dobil že pred vojno, ko je za kovačnico kupoval staro železo. Nek mož mu ga je prodal skupaj z ostalo staro šaro, on pa ga je skrbno shranil in ga ima še danes.

Najbolj pa sem bil presenečen, ko mi je pokazal steklo izdelano sliki božjo podobo. Ta slika prava družinska svetinja, so jo dedovali iz roda v hišo in je po sklepanjih sedanjega lastnika stara okoli trideset let in vredna ogleda.

Turinek Franc že dolgo hrani te starine, zadnje pa premišlja, da bi jih v kakšen muzej. Za končno dejal: »Če bom še našel kakšen kotu v hiši s takimi stvarmi, ti bom že povedal.«

Slike in besede
BORIS MLINAR

Skulptura Vaska Cetkoviča v Zrečah

Kovači in umetnost

v zadnjem NT smo za-
drobnejšo notico o do-
ki, ki vendarle zahteva,
ob njem nekoliko bolj
podrobno. Da pretehtamo
kar v vsakodnevem
življenjskem utripu v delov-
kolektivih celjskega ob-
činskega pogrešamo. Mislimo
skulpturo, ki so jo pred
postavili na križišču
cest v Zrečah. Ena med
pelje do Kovaške indu-
rije, do kolektiva, ki je po-
stavljen in plačnik izdelave
umetniškega dela. Kip je
celjski akad. kipar
Vaska Cetkovič. Snov, ki ji
življenje, misel, na-
črto energijo v dveh
delovnih obdobjih, je kovina. Iz kovin-
skih odkovkov je izoblikoval
izoblikovani simbol trdega
umetniškega dela. A v sebi skr-
bi moč življenja in napred-
nega razvoja. V umetniško spe-
cializiranih odkovskih, je
povezanost dela, pro-
jektiranja z umetnostjo, s kul-
turo. Predmet delavčevega
dela se nam nenadoma pred-
stavlja v novi vlogi. Kot umet-
nestske oblikovanje
met, ki vzbuja čustva in
Bogati. Notranje streže
človekovemu hrepe-
nju po lepem.

zreška skulptura po-
je drugačne, strokovno
interpretacije.
Zreč pa se bo s skulptu-
rečal s povsem naravno
razvijajo: Seveda, saj tu
dobra kovača, Kovaška in-
drija. Ujel bo povezanost,
povezanost proizvodne poti z
poduhovljenim bra-
— z umetnostjo, s skulp-
Ali je kaj nenavadnega
potezi Zrečanov, da svoj
polepšajo z umetniškimi
deli in podobami? Da so
in da ne mislijo neha-
bodo imeli čez čas zre-
razstavo »živih oblik«
vivo. Kot jo premore-
je nekateri manjši sloven-
kralji. Na vprašanje, ali je
ideja usvojena brez pri-
stojnosti, je Marjan Osole, di-
rektor Kovaške industrije,
odgovoril, da je bilo
dovolj razumevanja
kulturno akcijo. Da je
da fabrika impulz za
življenje. In da bi mo-
meti vsi skulptorji več no-
za kulturo. Takšna vr-
kulturnega mecenstva je

prispevek k človekovi notra-
nji rasti, njegovemu duhov-
nemu razvoju.
Zgleden je zreški primer.
Zato, ker v naših gospodar-
skih kolektivih ni na pretek
razumevanja za kulturo, za
umetnost. Premalo je priza-
devanj, da bi gospodarsko ali
domače okolje opremili z
umetniškimi stvaritvami, s
skulpturami ali s čim dru-
gim. Skoraj povsod po svetu
je kulturna preteklost poča-
ščena s kipi in drugimi raz-
ličnimi obeležji. Sodobna po-
ta in umik iz betonske me-
hanične vsakdanjosti, ki po-
zablja na zeleno okolje in člo-
vekovo srce, pa lahko pome-
nijo tudi »žive oblike«. Tudi
forma viva. Ne bi smeli izpu-
stiti iz rok možnosti, da naš
delovni korak umetniško po-
svetimo. Ga poduhovimo.
Prav zato bi lahko mecenst-
vo za take akcije široko spo-

dbudili. Vendar pa včasih res
manjka pobudnikov in ures-
ničevalcev zamisli. Ne toliko
sredstev. Le kaj pomeni, za
primer, odsteti kolektivni, ki
ustvari milijardo in več skla-
dov, dva ali tri milijone za
eno skulpturo. In to je delo,
ki bo ohranjeno.

V Zrečah se ne bodo zado-
voljili s formo vivo. Razmiš-
ljajo tudi o poživitvi celotne
kulturne dejavnosti. In ne sa-
mo to. Morda bodo še priho-
dnje leto obudili k življenju
pohorsko ohcet, Vodnikov
večer in morda celo priprav-
li vrsto prireditev v okviru
zreških kulturnih srečanj.
Slavko Kejžar, predsednik
Svobode, pravi, da bodo lju-
dje radi sodelovali. Torej?
Zreški primer je vreden
pozornosti. In posnemanja.
Kajti marsikaj nas lahko na-
uči.

nd

Zakaj tako?

Knjiž še ni

Prav zares so hitro minile te počitnice, kajne? Še
malo pa bo spet zazvonil šolski zvonec, tišina v šo-
lah bo nadomestila živčav, polni sonca bomo začeli
z novim delom.

Toda — ali ste že kupili šolske knjige? Nekateri
že in tisti ste najbrž opazili, da nekaterih knjig še
ni, ker so v tisku ali pa so zaloge pošle. Gotovo bo
starše šoloobveznih otrok zanimalo, katerih knjig ne
bodo dobili v teh dneh.

Začnimo kar pri nižjih razredih osnovne šole.
Za prvošolčke še ne boste mogli kupiti Prvega berila,
prav tako bodo morali tudi drugošolčki počakati na
Drugo berilo do konca meseca. Podobno je s Spoz-
navanjem narave za 4. in 5. razred in z English I za
5. razred.

Učenci šestih razredov bodo še malo počakali na
Srbsko-hrvatsko vadnico, Spoznavajmo slovenski je-
zik in English II, sedmošolci pa bodo še potrpeti
brez Zgodovine, Zemljepisa, Anorganske kemije in
Delovnega zvezka iz zgodovine, lahko pa pričakujejo
Zgodovino do 10. septembra. Tisti, ki bodo letos obli-
skovali zadnji razred osnovne šole, bodo lahko no-
vembra kupili novo izdajo Zgodovine, Razvojni nauk
pa bo v knjigarnah že do konca meseca.

In kaj morate storiti zdaj? Najbolje bo, da greste
tiste knjige, ki so že v prodaji, kar najhitreje kupiti.
S tem si boste prihranili jezo, če bo katera »zmanj-
kala, pa še v dolgih vrstah vam ne bo treba stati,
saj se boste izognili navalu proti koncu meseca.

dj

Poljčane

Pokaži, kaj znaš

Ločani se ne zapirajo med
zidove starodavnega gradu
»Pogleda, kjer se običajno
odvijajo poletne kulturne pri-
reditve. Pred mesecem so
Konjičanom pripravili izvr-
stno kulturno zabavno prire-
ditev »Španija pleše in po-
je«, to nedeljo pa so organi-
zirali skupno s Prosvetnim
društvom iz Poljčan javno
tekmovanje ansamblov, pev-
cev in drugih pod naslovom
»Pokaži kaj znaš«. Dvorana
je bila veliko premajhna, kar
kaže na precejšnjo »kulturno
žej« v tem kraju. To smo
izvedeli tudi iz razgovorov z
občinstvom in nekaterimi vo-
dičnimi kulturno prosvetnimi
delavci.

Ne moremo trdit, da je
bila prireditev na visoki kul-
turni ravni. Zlasti ne, ker
se je predstavilo premalo
kvalitetnih ansamblov in
posameznikov. Lahko pa tr-
dimo, da je pomenila po-

živitev. V konkurenci je
nastopilo 7 skupin in drugih
nastopajočih. Kot dopolnilo
k programu so prispevali
levji delež člani vokalno-
instrumentalnega ansambla
»AVE« iz Velenja in priški
Franček s Tinotom, žal pa
na prireditvi ni prispeval ma-
riborski Stef. Podobnim »kik-
some« smo bili že večkrat
priče in kažejo na dokajšnjo
neodgovornost slovenskih
umetnikov. V programu je
sodeloval domač mešani pev-
ski zbor, ki je zaželel vsem
nastopajočim dobrodošlico.
Dobro so poskrbeli za stro-
kovnost ocenjevalne komisije,
v kateri so sodelovali prizna-
ni glasbeniki (sodeloval je
celo major glasbe iz Beogra-
da), ki so prisodili največ
točk 12 letnemu pevcu Ediju
Rozmanu. Drugo mesto si je
prislužil Loški oktet, tretje
pa ansambel »Ojsteršek« s
pevkama.

Kulturna skupnost v Celju
bo v septembru izdala pro-
spekt, ki bo vključeval na-
slove, obseg del, programe in
cenike vseh kulturnih dejav-
nosti v sezoni 1973/74. Pro-
gram obsega celoten reperto-
ar Slovenskega narodnega
gledališča v Celju, koncertne
poslovalnice, določa čas, ko
bosta odprta Pokrajinski mu-
zej in Muzej revolucije. Pro-
gram pomeni zelo široko za-
snovano kulturno akcijo, saj
bodo z delom kulturnih usta-
nov seznanjene najširše mno-
žice delovnih ljudi.

Zavod za spomeniško var-
stvo je pričel z obnovitvenim
delom na zidovih taborne
cerkve na Svetini. Prejšnja le-
ta so že restavrirali notra-
njost cerkve, pri čemer so
odkrili stare freske in gotske
člene, na katerih so simboli
različnih obrti. Ker so zidovi
cerkve močno poškodovani,
terja obnovitveno delo veliko
finančnih sredstev in časa.
Zato je Zavod za spomeniško
varstvo opustil misel na to,
da bi v letošnjem letu obno-
vili fasado taborne cerkve. Z
delom bodo počakali do pri-
hodnjega leta.

Letos se bo pričela nova
etapa raziskovanj na celj-
skem gradu, ki jo bo vodila
arheologinja Bergantova z
ljubljanske univerze. Lansko-
letna raziskovanja so pokaza-
la, da je grad kakih 300 let
starejši, kot so mislili. Našli
so tudi romanski arhitekton-
ski člen, ki kaže, da je bila
tu naselbina pred celjskimi
grofi, ker so leti živeli v do-
bi gotike. Letošnja izkopava-
nja bodo prav gotovo odkri-
la še kako zanimivost iz zgo-
dovine celjskih grofov.

„Zarja“ vabi

Pri tem prosvetnem dru-
štvu začnemo novo sezono
z organizacijskim, strokovnim
in številčnim utrjevanjem. V
ta namen so dali v tisk lične
lepake ter vabila, ki jih bodo
razposlali po celjskih delov-
nih kolektivih, šolah in dru-
štvih. K sodelovanju vabijo
igralce, igralke, režiserje, li-
kovnike-scenografe, odrske
delavce, organizatorje in vse
ostale, ki se želijo udeležiti
na amaterskem gledališ-
kem področju. Za ta korak
so se odločili predvsem za-

voljo tega, ker se je že več-
krat primerilo, da posamez-
niki, sicer ljubitelji gledališča,
niso našli poti v društvo. Za-
to so se že odločili, da bi
z odprtim delom prispevali
svoj delež k kulturni akciji.

Prijave bodo sprejemali do
15. septembra, pa tudi med
letom ne bodo odklanjali de-
lavalovne in prizadevne prija-
telje. Prijave sprejema pisar-
na Občinskega sveta Zveze
kulturno prosvetnih organiz-
cij Celje, Gregorčičeva 6 —
dnevno od 8. do 13. ure.

Slavje v Žičah

Ob kulturnih dogodkih, ki
se vrstijo v konjiški občini
v teh poletnih mesecih, se
nam postavlja vprašanje, ali
je res prišel dan, da se bodo
prosvetne organizacije na no-
vo organizirale in dajale ti-
sto, kar od njih pričakuje
današnji čas. Nekatera dru-
stva so že doumela, da je
njihovo delo še vedno dobro-
došlo in družbeno pomembno.

Preteklo nedeljo smo se
napotili v Žiče, kjer so raz-
vili (kot prvi v tej občini)
društveni prapor Prosvetne-
ga društva »France Prešeren«.
Podobne slovesnosti dajo
vedno kaj koristnega: zbrali
so nekaj sredstev, preizkusili
so pripravljenost članov (pre-
nekateri je odrinil po 50 sta-
rih tisočakov za trak na
društvenem praporu), priva-
bili so mladino, organizacije,
ki delujejo v tem kraju so
se povezale in sklenile, da
bodo tudi v prihodnje enot-
no delovale. Ne nazadnje je
to prosvetno društvo dalo
svoj prispevek k proslavlja-
nju kmečkih uporov.

Ta dan so vaščani Žič do-
čakali, sicer nekoliko neje-
voljni zavoljo neurejenega
cestišča, v vedrem razpolo-
ženju. Ni jih motilo obra-
nje hmelja in spravlanje se-
na. Pri šoli se je zbralo več
sto tistih, ki jim ni vseeno,
kako bo v prihodnje zaživelo
kulturno-prosvetno društveno
delovanje pod novim prapo-
rom. Sončna pripeka in prah
nista motila kulturnega pro-
grama, v katerem je sode-
lovala godba na pihala iz
Slov. Konjic, Loški oktet, do-
mači mladinci in seveda vsi
tisti, ki so bili pobudniki tega
slavlja. Predsednik prosvetne-
ga društva Milan Skorec je
v kratkih uvodnih mislih ori-
sal smisel in namen tega do-
godka: »Prapor naj nas vodi
k razvijanju kulture in pro-

Milan Skorec

svete med delovnimi ljudmi,
saj nas bo kultura vodila k
napredku delovnega človeka.
Želimo, da bi naše društvo
dostojno ohranilo več kot
70 letno tradicijo, hkrati pa
bi se znalo vključiti v sodob-
ne tokove, ki zahtevajo nekaj
več kot v preteklosti. Z oživ-
ljanjem tradicije in vključ-
evanjem v splošno družbeno
dogajanje bomo resnično o-
pravili pomembno nalogo.«
Njegove besede so izzvenele
prepričljivo in nismo imeli
občutka, da so le deklarirana
frazas s patetičnim prizvokom,
kar se ob takih priložnostih
velikokrat dogaja. Kot dokaz
za delo njihovega članstva
nam je še v nevezanem raz-
govoru našteval imena mladih
in starejših postrtovalnih lju-
di, ure prostovoljnega dela
pri urejanju kulturnega do-
ma ter veliko želja. Veseli
smo bili, da smo srečali člo-
veka, ki še ima smisel ter
voljo za tako delo, hkrati pa
smo se razveselili, da je bil
ta človek prosvetni delavec,
ravnatelj osnovne šole.

Udeleženci so bili nekoliko
razočarani nad pozornostjo
vodilnih občinskih družbeno-

političnih dejavnikov. Med
rednimi gosti iz Celja je bil
(kot ponavadi in vseh po-
dobnih prireditvah) tudi pre-
sednik občinskega sveta ZK
POS iz Slov. Konjic Konrad
Sodin. Z izbranimi besedami
jim je čestital za dobro delo
in med drugim dejal: »Prav
v sedanjih dobi je nujno po-
trebno, da se človek kulturno
udeležuje, da ne postane
mrtev stroj. Prav v zadnjem
času vidimo, da se ljudje
množično udeležujejo kultur-
nih prireditev. Prav okolica
Loč, Žič in Tepanja nam je
dokaz za te trditve. Žiče in
njihovo prosvetno društvo
imajo dolgoletno tradicijo in
krona vsega delovanja je prav
današnje razvijanje društve-
nega prapora. Iskrena hvala
velja zlasti tistim, ki so pri-
spevali občutne zneske.«

Največ so prispevali: KO-
NUS Slov. Konjice, Opekarna
Loče, Tovarna UNIOR Zreče,
Krajevna skupnost Žiče, Ga-
silsko društvo Draža vas —
Žiče ter Občinski svet Zveze
kulturno prosvetnih organi-
zacij Slov. Konjice.

Ob koncu zapisa naj po-
vemo še to, da v tej vasi de-
lujejo z roko v roki vse or-
ganizacije. Vodilno vlogo ima
vsekakor Krajevna skupnost
na čelu s Francijem Pav-
šarjem. Z obnovo kulturnega
doma, v katerega vlagajo vsak
po svojih močeh, želijo ustvari-
ti družbeni center, v kate-
rem bi se odvijale vse de-
javnosti. S ponosom so nam
pokazali okusno urejen klub-
ski prostor. Obisk pri takem
društvu vlije novega elana,
nove volje. Odhajali smo pre-
pričani v smisel tovrstnega
prizadevanja in s sklepom,
da bomo o tem veliko govo-
rili kot dokaz in spodbudo
drugim.

STEFAN ŽVIŽEJ

Celje

DINAR ZA ZDRAVJE

Ob fluorografski akciji, ki bo v Celju od 27. avgusta do 18. septembra in bo v njej pregledanih 57.000 občanov, bodo pobirali tudi prostovoljne prispevke za različne akcije rdečega križa. Denar bodo porabili predvsem za nabavo aparatov za zgodnje odkrivanje raka in za letovanje otrok iz tuberkuloznih družin.

Vsi, ki se boste udeležili fluorografiranja, pomislite na svoje zdravje in prispevajte dinar za odkrivanje vaše bolezni!

Slovenske Konjice

SEKRETAR IZVOLJEN

S 15. avgustom je pri občinski konferenci SZDL nastopil redno delo profesionalni sekretar SZDL, MAKS BRECKO. Več let je bil zaposlen v konjski kmetijski zadrugi in bil tudi vrsto let aktivni politični delavec. Daljšo dobo je bil predsednik krajevnega odbora SZDL v Strančah, nekaj časa pa je bil tudi član izvršnega odbora občinske konference SZDL.

Vitanje

ELEKTRIKA 60

Naselje Rakovec na Pohorju velja za oddaljen kraj. Povezavo s svetom je prinesla gozdna cesta, napravljena pred leti. Zdaj pa se kraju obetajo še boljši časi. Zasvetila bo elektrika, ki je do zdaj razsvetljevala le nekaj hiš. Pred vojno je bila namreč zgrajena manjša centrala v korist tamkajšnjega lastnika — veletrgovca.

Delavci podjetja Elektro Maribor že napeljujejo nov daljnovod, dolg nekaj več kot pet kilometrov, postavili pa so tudi manjši transformator. Elektriko bodo napeljali iz vasi Hudinja, ki jo je dobila pred leti. Velik delež stroškov bo nosilo tudi Gozdno gospodarstvo iz Celja.

V. L.

Slovenske Konjice

V TOREK AVSENIKI

V sklopu loških prireditev bodo v torek, 25. septembra, na gradu Pogledu v Ločah pri Poljčanah gostovali Avseniki. Za nje je veliko zanimanje, zlasti zato, ker tega zabavnega ansambla niso v teh krajih čuli že nekaj let.

V poletnih mesecih je tudi prometna milica dobila sezonsko okrepitev. Na celjskih cestah pomagajo urejevati promet trije mladi dijaki, ki jim to delo pomeni zaslužek in zabavo obenem. Eden od trojice v »belem« je tudi Roman Vodeb, osemnajstletni dijak strojno-tehnične šole. Da bi čimbolje opravljali svoje delo, so mladi prometniki poslušali dvajseturni tečaj s urejevanju prometa na križiščih. Kot vidite, Roman nima prevelikih težav.

D. S.

Izpoved alkoholika

NAGELJ ZA TREZNOST

Zgodbi smo prisluhnili v enem izmed klubov za zdravljenje alkoholikov v Celju. Pripovedoval jo je moč srednjih let, ki se je po dvakratnem zdravljenju v bolnici vrnil med klubske tovariše — abstinente, ki se združujejo v klubih. Vedno več jih je in vedno bolj so potrebni, zlasti zategadelj, ker pomoč sotovariša v nesreči vliva največje upanje. Tudi tedaj, ko odpove lastna volja in je pomoč družine že postranskega pomena.

Zgodbe ne pripovedujem zato, da bi se naslajali ob njih in potem zamahnili z roko, češ, zgodbe pijancev so si podobne kot krajcar krajcarju. A je več v njih, za vsako se skriva človeška usoda, ki je pripeljala posameznika tja, kjer se najde uteha le še v kozarcu kalne pijače.

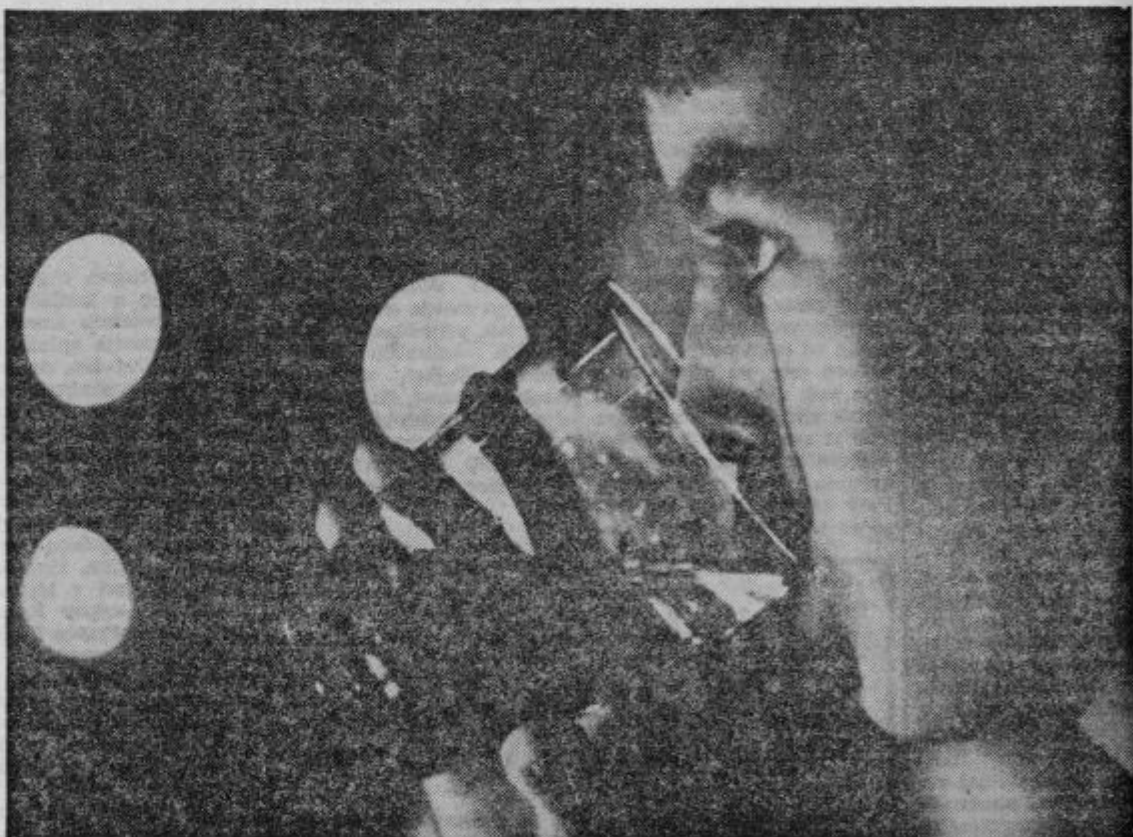
Pristopil je k mizi in s svečano kretnjo vzel iz nje tabletko, ki odvraca vse skušnjave. Tetidis. Zda bo miren, tableta odvraca vsako misel na pitje. Zlasti zdaj, ko abstinenta leto dni. Na mizi ga je čakal nagelj. Za leto abstinence, ki mu ga podarjajo njegovi klubski tovariši. Da bi obnovil spomin na hude dni in da bi tovarišem, ki ga še niso poznali, povedal svojo zgodbo, se je pripravil dalj časa. Pravzaprav je zgodbe navajen pripovedovati, pa se je kljub temu težko razgaliti pred ljudmi in pripovedovati o najbolj skritih kotičkih

bi vedeli, kakšne količine smo popili! Deset let je teklo tako življenje. Meni se je zdelo to čisto normalno. Med tem časom sem se oženil, žena pa je kmalu uvidela, da pijem preveč. Pomagala mi je, da bi se odvadil. A kaj, ko me je pa družina vedno speljala. Ženi sem obljubil, da ne bom več pil, a kaj, ko pa obljube nisem držal. Moj poklic krovca vedno bolj izumira in stara družina, ko smo delali skupaj, se je razšla. Po eni strani sem bil kar srečen, a kaj, ko pa sem moral zaslužiti. Delo pa mi je vedno manj ležalo. Napil sem se, po-

več dišal. Nadaljeval sem s pelinkovcem. O družini v tem času ne govorim. Nisem vedel, da jo še imam. Žena in otroci me niso več iskali. Pustili so me, najsi sem bil kjerkoli. Tudi v jarkih sem dostikrat obležal in ko sem se umazan vračal domov, sem našel molk. Ta je grizel najbolj. Potem mesec dni nisem pil. Sklenil sem, da bom s takim življenjem prenehal. A gorje, če mi je kdo rekel, da sem pijanec. Sram me je bilo. Pa sem zbolel in nekega ponedeljka nisem prišel na delo. Ko sem se vrnil od zdravnika, sem čul svojega predpostavljenega, da z mano tako nič ni in da me bo prestavil v skladišče, kjer je manjša odgovornost. Jaz takrat nisem bil nič kriv. Oddal sem listek, da sem v bolnišnici in odšel... kam drugam, kot pit. Napil sem se do nezvesti, za teden dni, ne vem, kje sem hodil. Ko sem prišel k sebi so me poklicali v službo in mi predlagali zdravljenje v Vojniku. Nisem hotel slišati, bilo mi je pod čast, da bi bil pod isto streho kot norci. Še vedno sem hodil v službo in pil. Ko sem se enkrat spet napil

radi. Zavedal sem se, da imam otroka. Bila sta srečna, da sta našla očeta. V tem času mi je zbolela mati. Do nje nikoli nisem gojil kdove kakšnih čustev, a zdaj, ko sem trezno gledal na svet, sem jo imel rad. Veliko je prestala, živele je z možem pijancem in imela sina pijanca. Hudo je zbolela in čez pol leta smo jo pokopali. Tako kratek je bil čas sožitja, da te bolečine nisem mogel prenesti. Doma sem ogoljufal ženo, da nisem vzel tabletke in se napil. Užival sem aspirin in ženo zavajal, da ne pijem. Pil pa sem le zmerno, tako, da niso doma nič opazili, še žena ne, ki je bedela nad mano. A dolgo nisem skrival. Enkrat sem se napil do nezvesti. K meni so hodili moji klubski tovariši, a ni nič pomagalo. Potem so predlagali ponovno zdravljenje. Spet sem se znašel v bolnišnici. Bilo je hudo in sram me je bilo pred zdravniki. Veste, moško besedo daš, potem pa gre spet vse po starem...

Zdravil sem se spet tri mesece. Veliko zgodb sem povedal, vse so bile podobne današnji. A bile so le s kančkom upanja.

svojega srca. A moč je moč in začeti je treba...

»Doma so vedno veliko pili. Imamo vinograde in za žejo se je pilo. Delali smo kot najhujši dminarji. Doma nas je bilo veliko otrok. Vsak je moral poskrbeti zase, ker oče, niti mati se niso brigali za nas. Jaz sem bil najprej pastir, potem pa sem se šel učiti za krovca. Veste, kakšno delo je to? Na soncu ves delovni čas in s težkimi bremenami sem imel opraviti. Nebogljivi vajenec sem bil in dali so mi piti, kolikor sem hotel. Tudi če se mi je vrtele, sem pa delal še bolj. Tako niti ne pomnim, kdaj sem začel temeljito piti. To je prišlo kar samo od sebe. Ko

tem pa sem pohajkoval. Misel na družino je bila vedno manjša...

Žena mi je priskrbela delo v tovarni. Težko delo je bilo to in vedno sem bil žejen. Tu smo veliko spili, predvsem piva. Zeja, neprestana žeja se je zajedala v glavo in razjedala moje misli. Po službi sem s tovariši (kaj kmalu se nas je zbrala prava klapa) zavil v gostilno. Moj poklic tesarja mi je vedno bolj vstajal pred očmi. Pogrešal sem ga in takrat se je kupica zvrnila hitreje...

Zjutraj pred odhodom na delo, doma, nisem pil. Na poti v tovarno pa že. Konjak, tako dve leti. Naenkrat mi ta ni

do nezvesti, sem se zbudil v bolnišnici. Tu sem ostal tri mesece, potem pa sem se vrnil na delovno mesto. V skladišče, tam, kjer sem delal zadnje. Ko sem se vrnil, sem sam pri sebi napravil celo vrsto obljub. Med drugim sem se tudi vključil v klub zdravih alkoholikov. Tovariši so me lepo sprejeli, počutil sem se kot prerojen. A minilo je nekaj mesecev. Gostiln sem se izogibal, še sok sem spil raje le doma. Bal sem se, da bi me vzdušje v zakajenem prostoru, ki se je lepo skladal s pijačo, zapeljal na stara pota.

Imam dva fanta in njima sem obljubil, da se bomo imeli odslej naprej

Zdaj sem trden. Od zadnjega zdravljenja abstinentam že leto dni. Ne bom pil več. Imam trdno voljo. Fanta me držita pokonci, moja fanta, ki me imata rada in sta ponosna name.

Plavi lasje so se delavcu med pripovedovanjem zlepili na čelo. Postalo mu je vroče, ko je odkrival zgodbo svojega življenja, ki se je krivila pod udarci in se na koncu zavrnila v zmerno pot. Zgarane roke so drhte, ko so sprejemale nagelj v poklon. Podarili so mu ga tovariši za eno leto abstinence. Z upanjem, da se bo to leto zavleklo v vrsto let, ko tesarja ne bo več zamikalo po pijači.

ZDENKA STOPAR

Vzor med prosvetarji

SRCE Z OTROKI

Na igrišču TVD »Parti-
stev« v Braslovčah sem
vedel 29-letnega učitelja
biologije in kemije Milka
Ribiča, ki je igral tenis.
Najem sem vedel le to,
da je mentor šolskega
športnega društva na os-
rednji šoli v Braslovčah,
ki je letos postalo drugo
najboljše tovrstno dru-
štvo v Sloveniji. Ko pa
sem ga naprosil za kra-
tek razgovor, sem zvedel,
da je še predsednik ko-
mitetja za SSD žalske ob-
lasti, da je član IO OZTK,
član iniciativnega odbora
za ustanovitev temeljne
telesno-vzgojne skupnosti v
šoli in tajnik TVD »Par-
tistev« iz Braslovč.

Ker ste tako aktiven
športen delavec, predpo-
stavljam, da učite na bra-
slavski šoli telesno vzgo-
jo. Je to res?

Doslej sem učil tudi
telesno vzgojo, to pa za-
ker sprva sploh nisem
vedel tistega, za kar sem se
specializiral. Moje področje
je kemija in biologija,
ki sem ju končal, zanimi-
no, kot prvi redni študent
nariborske pedagoške
akademije. Ker pa sem se
študentovskih letih mno-
go ukvarjal s športom,
mi je to tudi ustrezalo.

Letos 22. junija je bila
Braslovčah podelitev
tuznanj najboljšim SSD
Slovenije. Kako to, da
ravno vi gostili elito
mladih najmlajših športni-
kov?

Če organizacijo take
podelitve se vsako leto
vseguje več krajev. Le-
to so poleg nas kandidi-

rali tudi Novo mesto, Zi-
ri itd. Ker pa smo bili
mi, po športnih dosežkih,
boljši, nam je republika
zaupala organizacijo.

»Dosegli ste 4. mesto v
atletiki, 5. v rokometu in
delili 7. mesto v košarki.
Kako vam je uspelo se-
staviti tako dobre ekipe,
saj je vaša šola med naj-
manjšimi v občini?»

»Vseh učencev, ki so do-
slej obiskovali 6., 7. ali 8.
razred, torej tistih, ki bi
lahko prišli v poštev za

šolsko ekipo, je bilo sa-
mo 99! Od teh je bilo ak-
tivnih 81 odstotkov, kar
je najvišji odstotek mno-
žičnosti v SRS! Če pri-
urah telovadbe sem opa-
zoval otroke in najboljše
pač zbral skupaj. Potem
pa smo začeli s treningi.
Vadili smo v glavnem po
pouku in to po sedem po-
nih ur na teden, atletiko
pa celo ob prostih sobo-
tah. Le tako je v močni
konkurenci lahko doseči
dobre rezultate in uvr-
stitve. Vendar pa to ni

najvažnejše. Pomembno
je, da vključimo čimveč
otrok v telesno-vzgojni
proces!»

»Vidim, da ste z dušo
in telesom predani špor-
tu. Kako pa je kaj pri-
znano vaše delo med Bra-
slavčani in vašimi kolegi
na šoli?»

»Zdi se mi, da sem v
Braslovčah zelo priljub-
ljen, ker je naše SSD
poneslo ime našega kraja
širo po Sloveniji. Poleg
tega si mlajši sovaščani,
ki so že končali šolo, prej-
pa so bili aktivni, poma-
gajo delati z otroci. V
šoli pa bi lahko imeli
več razumevanja. Res je,
da otroci izostajajo od po-
uka, vendar učno-vzgojni
proces zaradi tega ni tr-
pel, saj je večina tekmo-
valcev odličnih!»

»Koliko časa namera-
vate še ostati mentor
SSD?»

»To je pa težko reči.
Doslej sem bil vedno ve-
sel, ko sem gledal razi-
grane dečke in deklice in
mislim, da bo tudi odslej
tako. Vprašanje pa je, ka-
ko intenzivno se bom uk-
varjal z njimi. Entuziast
si samo do neke mere, ko
ti pa to že ogroža štan-
dard, se je treba zami-
sliti...»

Tak je Milko Ribič. Za
svoje ogromno delo je
prejel le nekaj pohval,
čeprav si je za žrtvovani
čas in voljo zaslužil mno-
go več. Toda nekateri ve-
dno ostanejo skromni...

Damjan Križnik

Gospodarstvo

DEVIZE ZA HRANO

Prva vidnejša intervencija
letošnjih dokaj bogatih deviz-
nih rezerv naše državne bla-
gajne — na tržišču je 200 mi-
lijonov dolarjev, namenjenih
v veliki meri za uvoz hrane.
Marsikje so že vnaprej po-
dvomili, če bo intervencija
dela pri cenah zaželeno re-
zultate, saj bi ob bolj ure-
jenem trgu lahko ob letošnji
dokaj bogati letini tudi brez
tega uvoza ljudje kupovali ce-
neje in kmetje ne bi imeli te-
žav s prodajo svojih pridel-
kov. Se pomembneje kot
vprašanje, ali smo teh 200
milijonov dolarjev najumest-
neje uporabili, pa se nam
zdi — zakaj smo bili ob do-
sednji agrarni politiki v ta-
ki meri navezani na nakup
kmetijskih pridelkov v tujini.

Dejstvo je, da nismo imeli
prave dolgoročne razvojne
politike, da nismo ustrezno
poskrbeli za sistem cen in
razširjeno reprodukcijo, da je
bilo kreditiranje pomanjklji-
vo, da je šepalo družbeno
organiziranje kmetijskih pro-
izvajalcev, da je bilo v trgo-
vni s kmetijskimi proizvodi
vse polno pomanjkljivosti, ki
so jih neredki večje izkori-
ščali, upoštevali samo svoj
žep itd. Vse to drago plaču-
jemo že vrsto let in posledice
bomo nekaj let še čutili.
Ker na hitro se nekajletnega
iznevejanja razvojnim smer-
nicam ne da popraviti. Pre-
naložba v bazično industrijo,
energetiko in kmetijstvo nas
drago stane. Družbeni plan
razvoja Jugoslavije od 1971-
75 leta je sicer skromno pre-
videl, da bomo ob letni 3,5
odstotni stopnji rasti kmetij-
ske proizvodnje pokrili doma-

če potrebe in da ne moremo
računati na vidnejše presežke
za izvoz, vendar je bilo celo
to preoptimistično.

V zadnjih petih letih, od
1968 leta do lani smo za uvoz
živil plačali 21 in pol novih
milijard oziroma računajoč
po povprečnem tečaju v tem
obdobju okrog milijardo in
pol dolarjev. Torej ne veliko
manj, kot smo v teh petih le-
tih zaslužili s turizmom. Do-
volj otipljiv dokaz, kaj po-
meni zanemarjanje domače
kmetijske proizvodnje.

Zaradi domače oskrbe, za-
radi plačilne bilance, zaradi
gospodarske stabilnosti in za-
radi strateških razlogov je
dosledno uresničevanje ne-
davno, vendar že kasno spre-
jetega »zelenega plana« raz-
voja našega kmetijstva nuj-
no. Dejansko moramo v pra-
ksi upoštevati, da je kmetij-
stvo posebno važno področje
za vse naše gospodarstvo, kar
smo v srednjeročnem načrtu
sicer zapisali, vendar ne do-
volj spoštovali.

STONE KRAŠOVEC

tednik s stripi

ZABAVNI
TEDNIK
S STRIPI

SOSED
SOSEDU

TIGER
MED
TIGRI

Vsaka sosenska si ustvari
svojo maskoto. Pa saj veste
kaj je to? Stvar ali živo
bitje, ki ga sprejme za svo-
jega in je last vseh, ki tam
žive. Tako je tudi v soseski
na Dolgem polju. V naspro-
tju z ostalimi psi in čuki,
ki se potikajo tod okoli ima
Tiger privilegiran položaj. Pa
ne mislite, da zato, ker nosi
tako strašno ime ali grize
in je strah in trepet vse so-
seske? Kje neki, najbolj mi-
rojluben kužek je, ki ga je
neka družina prinesla domov
in je potem postal last vse
soseske. Vseč je vsem lju-
dem, mislim, da tudi tistim,
ki imajo drugače pripombe za
vsako figo.

Tiger je majhna črnolasa
kepicca, ki se hrani s tistim,
kar mu prinesejo ljudje. Pred-
vsem pa ga zanimajo otroci,
ki so v središču dogajanja,
če se kaj v zvezi s Tigrom
dogodi.

Zadnjič, da zadnjič, so mu
navsezadnje na rep cunjlo, da jo
je loviti ves popoldan in le
dobrosrčnemu dečku se je za-
smililo, da ga je rešil in osvo-
bodil nepotrebnega bremena.

Pa mu je spet drugi pri-
nesel nekaj hrane, po čemer
je potem imel Tiger hude
teledne težave.

Pa spet drugi ga je pokli-
cal k sebi in ga odnesel v
stanovanje, da ga je skopal.
Naslednji mu je prinesel po-
kusit torto, ki jo je dobil
za svoj rojstni dan in skrat-
ka, brez Tigra v naši soses-
ki ne bi bilo več življenja.
Pomirja medsebojne spore,
jih tudi neti, a ker z glavico,
ki jo nagne postrani, tako
kot da ni kriv za nobeno
vragolijo, se vedno vse do-
bro izteče.

Skratka, blagi Tiger, nama-
zan z vsemi žvahnji med
se vražijni dečki je v naši
sosenci maskota, ki si jo vsa-
kdo sposodi in je vsakemu
pri srcu. Kaj ni vedno tako,
da mora biti na svetu ne-
kdo, ki je povsod kamen
spotike, a gorje, če ga ne
bi bilo? Zato je prav, da
Tigri obstajajo, čeprav smo
načelno proti psom, ki so
v soseski »za samo zgo«. A
Tigri so izjeme in prav zato
jim moramo pustiti prostor
pod soncem.

Z. S.

OBRAZ NEKE MLADOSTI

bre volje in življenjskega
optimizma).

Sinjina v Jožetovih očeh
je vera v življenje.

Najin pogovor ni bil le
izmenjava besed. Bila je
ena sama nepretrgana mi-
sel.

— V Smartnem ob Pa-
ki te poznajo kot pridne-
ga dijaka, prizadevnega
predsednika mladinskega
aktiva na šoli, nadarjene-
ga literarnega ustvarjalca,
dobrega glasbenika z od-
ličnim, prijetno globokim
glasom, predvsem pa si
vsem ostal v spominu kot
izredno talentiran igralec,
ki se na odru nikdar ne
znajde v zadregi.

Naj to zadostuje tudi
za našo predstavitev. Ti
pa dodaj samo še svoje
ime.

— Jože Robida. (Sra-
mežljiva rdečica se je pri-
kradla na njegova lica).

— Sedaj so sicer počit-
nice, ki so ti, upam,
lepe. A ni še dolgo tega,
ko si se z vrstniki vred
potil v šolskih klopih. Os-
mi razred osnovne šole si
zelo uspešno zaključil.

Kako je med šolanjem
potekal tvoj vsakdan?

— Pouk do enih popol-
dne, potem izmenično glas-
bena šola ali kakšen kro-

žek ali mladinski sesta-
nek. Kosil sem redko pred
tretjo uro. Doma? Mama
vsega dela sama ne more
opraviti. Kako bi ji ne
mogel pomagati? Domače-
ga učenja tudi ni bilo ma-
lo pa še k sosedom sem
kdaj pa kdaj skočil ali
pa sem se zleknil pred
televizor, kjer sem včasih
nehote zadrževal.

— Kakšen odnos imajo
starši do tvojih delovnih
obveznosti in tudi do za-
bave?

— Mislim, da gledajo
na življenje realno. Pri
učenju me vzpodbujajo,
ker vedo, da mi bo to
koristilo. Zeliho mi večji
kos kruha, kot pa ga je
življenje urezalo njim. Ve-
do tudi, da imam svoje
želje in mladeniške skriv-
nosti — vanje ne drezajo.
Vsakemu človeku je po-
trebna zabava in pravi
meri, zato je mi je ne od-
tegujejo, kaj šele prepove-
dajejo.

— Kaj ti pomeni knji-
ga?

— Da rad berem, so me
najprej vzpodbudili v šo-
li. A sedaj to živi v meni
samem. Knjiga nam je
eden redkih iskrenih pri-
jateljev. Kaj mi še pome-
ni knjiga? Širi mi obzor-

je znanja, bogati besedni
zaklad. krajša mi čas,
predvsem pa, vodi me v
življenje. Zdi se mi, da bi
bil brez nje kot slepec,
ki ne ve, kam naj se po-
da. A stripi? Ja no, za
kratek čas jih kdaj pa
kdaj tudi vzamem v ro-
ko.

— Verjetno ti ni tuj
pojem — politika —?

— Ne, ni mi tuj. A se
zanjo preveč tudi ne za-
nimam. V naši državi
imamo samoupravni socia-
lizem. Bilo bi lepo, če
bi bili vsi ljudje pri nas
tako kot tovariš Tito ali
bi se vsaj ravnali po nje-
govih navodilih. Sicer pa
mislim, da uživa SFRJ v
tujini ugled, predvsem po
zaslugi našega predsedni-
ka zaradi njegove miro-
ljubne politike.

— Predliva spet k stva-
rem, ki so ti bližje. Z
glasbo si torej nista navz-
križ? (Njegova usta se
spet razležejo v prijeten
nasmešek).

Resnično si ne morem
predstavljati, kako bi ži-
vel brez nje. Zaenkrat so
mi najbolj všeč narodna,
narodnozabavna in zabav-
na zvrsti...

— In klasična?

— Ta je zame trenutno

še kot neraziskan planet.
Mislim, da premalo vemo
o občutjih in da se v to
glasbo premalo vtaplja-
mo, zato je tudi ne razu-
memo dovolj in ljudem v
veliki večini ni všeč...

— O tej naši današnji
mladini je veliko govora.
Kaj praviš ti k temu?

— Vsakdo enkrat pre-
življa mladost, tako ali
drugače. Starejši radi ob-
sojajo mlade. Spremenili
so se časi in z njimi tu-
di ljudje. Radi pa odrasli
pozabljajo, da so bili tudi
oni nekoč mladi, ali pa se
svoje mladosti spet tako
živno spominjajo, da bi jo
radi kar prenesli v da-
našnji čas. A so drugače
ne razmere. Sicer pa, ve-
dno so na svetu ljudje,
dobri in malo manj do-
bri.

— Tvoj življenjski na-
črt?

— Rad bi, oh... (vsem
ljudem želim v temle
trenutku, da se zazrejo
v ta droben obraz in te
oči, ki izžarevajo toliko
hrepenenja; to so sanje,
ki prav zaradi trdne mla-
dostne vere obljudljajo
resničnost.)

Rad bi postal dober pro-
fesor ali igralec. Nečo

bi si rad ustvaril srečno
družino, kjer bi čas iz-
polnjevalo delo, poštenost,
razumevanje in — než-
nost.

— Kaj te tare?

— Skrbim zaradi slabih
materialnih razmer so se
srečno uredile. Dobil bom
štipendijo za šolanje na
gimnaziji. Strah me je ne-
česa drugega: sedaj, ko
vstopam v drugo okolje,
mi bo vse tuje. Bogve, ali
mi bo kdo podaril iskren
nasmeh, toplo besedo, do-
ber nasvet...?

x x x

Oster večerni hlad mi
je šel po udih, ko sem se
vračala. V sru pa sem
nosila zaklad. Košček st-
njine nekih oči se je bil
utrlil. V dlani sem še
čutila krčevit stisk mla-
dega človeka.

A glej: v mraku, ki se
spušča nad dolino pod
Goro Ojko, se že prižiga-
jo drobne zvezde, ki na-
znanjajo, da bo že jutri
spet lep, življenja poln
nov dan, saj ga bo gre-
lo sonce. To naše ljubo
domače sonce.

Slavica PEČNIKOVA

pisma

V Aera so v obratu kemične proizvodnje Semperter ustanovili prostovoljno gasilsko četo. Aerovi gasilci sedaj z rednimi vajami skrbijo, da si bodo pridobili dovolj izurjenosti in izkušenj, tako da bodo v primeru požara znali učinkovito posredovati. Gasilci Aera so naj sodobneje opremljeni. B. S.

DRAGI PRIJATELJ HMEJ

Zopet si zrastle v avgustu, kakor vsako leto. Ogledujejo te, kako se debeliš. Tvoje telo je imelo veliko padavin za rast. Hmeljarji se te veselijo. Najbolj pa, ko boš v vrečah. Včasih si bil samo v Savinjski dolini, sedaj si se pa tudi prikazal v spodnjih krajih Stajerske in Kranjske. Kakor vidim, je tudi tebi v čast izvoljen hmeljski starešina. Ponavadi je to kak napredni hmeljar, kmet. Pravilno bi bilo, da bi se imel dva namestnika. Izvoljena je, tebi v čast, iz vrst lepih deklet tudi hmeljarska princeza za leto dni. Ni pa prav, da princeza nima eno ali dve namestnici. Vsi te slavimo, zato bodi, zeleni hmelj, ponosen in daj bogate plodove.

Franc Cepin,
Zalec

ZDOMEČ, KDO JE TO

Beseda kozmopolitizem ni več neznanka, posebno sedaj ne, ko se po Evropi in celem svetu prerivajo iz kraja v kraj trume ljudi, ki iščejo dela oziroma možnosti eksistence. To so ljudje, ki nimajo nič drugega za prodati kot svoje žulje in svoje znanje. To so proletarci, ki se naseljujejo in združujejo tam, kjer jim delodajalci ne režejo pretenkih rezin vsakodnevnega kruha. V tej trenutno »leteči« delovni sili je med brati iz tega dela Evrope tudi veliko Slovencev. Mnogo pa je naših ljudi že stalno naseljenih

skoraj po vsem svetu. Cel svet je naš dom, zato nam beseda kozmopolitizem ni več neznanka. Čas nas je učvrstil v zavesti, da smo vredni priznanja in enakopravnosti povsod tam, kjer se udeležujemo s svojo prirojeno pridnostjo in poštenjem. Tisoč let so nas učili ponižnosti in skromnosti. Ponižni nismo več, skromni pa še vedno. Na našem kamenju in kršu tudi drugačni ne moremo biti! Naše bogastvo je dobra volja, veliko pesmi in na tisoče popevk. Pomagamo ustvarjati dobrine za vse ljudi na vsem svetu in smo srečni povsod, kjer si smemo naš zasluženi kruh rezati. Mi pa, ki smo tako srečni, da smo ostali lahko doma v naši rojstni deželi Sloveniji, v naši Jugoslaviji, najdemo za te naše »rojake« neko

bolj primerno besedo, kot je zdomeč!

LCC

DAN HMEJLARJEV

V nedeljo, 12. 8. sem si ogledal turistično prireditelja Dan hmeljarjev v Braslovčah. Na tej prireditvi sem bil prvič, bila pa mi je zelo všeč, tako da so organizatorji res vredni pohvale. Kot sem videl, se turistično društvo Braslovčec res zavzema za to vsakoletno prireditev. Prav tako pa velja omeniti ansambel Borisa Teržava iz Sempetra.

Stanko Mahne,
Maribor

Odgovor: Tudi mi smo želeli o tem dogodku več pisati, pa se prireditelji v odnosu do novinarjev niso najbolj izkazali...

KLUB DOPISNIKOV — IDEJA!

Za vaš in naš NT vam pošiljam dva prispevka. Ker se z Vranskega malo kdaj kdo oglasi, v vašem časniku, sem se odločil, da vam bom še večkrat poslal kakšen prispevek. Seveda sem v pisanju zelo začetnica. Zato prosim, mi oprostite, ker je to precej napak.

Zato pa pozdravljam

šo zamisel o ustanovitvi kluba mladih dopisnikov.

To je čudovita ideja! Vaši novinarji bi morali lahko seznaniti mlade dopisnike, kako so sami začeli s pisanjem in še marsičem.

IVANA-ZLATKA CENCEV

Fluorografska akcija, ki jo vodi štab za fluorografijo pri Skupščini občine Celje, se bo pričela zadnje dni avgusta. Polni zaboji in vreče vabil že čakajo, kdaj jih bodo razdelili med občane. Letošnja akcija je najbolj množična doslej, posebej zato, ker vključuje tudi pregled sladkorja v krvi. Vsi vemo, da je postal sladkorna bolezen ena številnejših v zadnjih letih, zato je zgodnje odkrivanje diabetisa toliko pomembno. Organizatorji upajo, da se občani zavedajo posledic dolgotrajne bolezni in se bodo zato akcije polnoštevilno udeležili.

DAMJANA STAMEJC

FRAN ROŠ

GREGA IN GELA

(1)

Otroci, ki so v gozdu nabirali boroovnice, so povedali in že se je slišalo po vsej vasi:

»V Jurčevi koči se je naselil Gabrov Grega. Kar sam si jo je odprl. Menda je že ves teden tam, pa nihče ni za to vedel. Z njim pa je baba, Uplaznikova Gela, in si kuhata kakor na svojem.«

Ljudje so se nasmihali. Radovedni so bili, kaj pokrene zdaj Lojz, mladi Kuranda, gospodar iz vasi, ki je Jurčeva koča bila njegova. Prav mu že ne bo in to so mu privoščili. Pred letom si je dobil bogato ženo in je kar dobro gospodaril.

Mlada Kurandovka, po rojstvu sina prvenca je bila prvičkrat v doma in v cerkvi, je hudo nevoljna prinesla možu novico.

»Same sitnosti so s to točo,« ji je pritrdil Lojz. »Po sili se nam vanjo vrtvajo vsake sorte ljudje. Razkopaš jo ho treba, da ho mir.«

»Zdaj pa si je Grega še žensko omislil,« je dodala. »Ze zato moraš iztirati oba, da bo greha konec. Kakšna nesnaga, bog pomagaj!«

Na kraju Mlač, za močvirnimi travniki tik pod gozdom, pod Zvajgo, je stala stara Jurčeva koča. Ze nekaj let je bila last Kurandovih, odkar je bil mrtev prismojeni Jurčev Drejec, tisti, ki si je v pijanosti rad poskušal vzeti življenje. Dvakrat se je obešal, nekajkrat se je načenjal z nožem, nazadnje pa si je ponoči na cesti, potem ko so mu v gostilni izvili nož, pijan z velikim kamnom sam razbijal glavo. Pri tem si jo je tako zelo zrahljal, da je kmalu umrl.

Koča z njivo in koščkom travnika si je vzel v last že stari Kuranda. Ni mu bilo treba šteti kaj več kupnine za vse to, saj je bil nanj posojal denar z namenom, da mu kaj pripade in se tako tik ob dveh svojih njivah iznebi kočarjev, ki se je o njih širil glas, da kdaj tudi kradejo toč naokrog.

Jurčeva koča je potem zaprta in prazna pričela razpadati. Pa se je iz belgijskih rudnikov vrnil Mrkulov z družino in pri občini niso vedeli z njim kaj pametnejšega storiti, kakor da so ga poslali v kočo. Kurandu pa, ki mu do tega ni bilo, so plačevali po nekaj kovačev najemnine na mesec. Ko pa se je knap za delom odselil v Trbovlje, sta si že po nekaj dneh kočo sama odprla Gabrov Grega in Uplaznikova Gela.

Pred šestdesetimi leti ali kaj se je Grega rodil na Kurandovi njivi v Ilcah. Tam so ženske, med njimi tudi njegova mati — dekla pri Kurandovih, okopavale korenje. Prišlo je nenadoma in do hiše je bilo predaleč. Zdaj je z otrokom morala po svetu, zaradi njega je več let služila za golo hrano. Kdo da je Gregov oče, o tem sama nikoli ni besede izdala. Ljudje so menili,

da bi to utegnil biti Artnikov hlapec, ki je tik pred otrokovim rojstvom na tihu izginil iz doline.

Pozneje, ko je mali Grega že znal pasti živino, se je mati z njim mogla vrniti h Kurandovim. Kmalu pa se je videlo, da je Gregec zapadel božjasti. Kaar ga je prijel, je Kuranda, tedanji gospodar, Lojzov aca, velel hlapecu, naj vzame bič v roke in tolče po otroku. To da božjastnika, ki udarcev niti ne občuti, kmalu spet spravi k zavesti in ga počasi ozdravi togote, ki da je izvir te bolezni. V tem prepričanju niso gospodarja omajale ne deklinje solze ne nabrekli rdeče proge po telesu, kadar si jih je otrok stokaje odpaval.

Po zgodnji materini smrti je Gregec dorastel v hlapca. Božjast ga je le poredkoma napadala. Menjava je gospodarje in kraje. Med vojno, na soški in tirolski fronti, se je navažil molče, brez odpora videti v vsem neizprosno slabega in hudega in se zadovoljevali že z golim revnim življenjem samim. Ranjena kost v prestreljeni nogi se mu je počasi, šele po vojni zacelila.

Vrnil se je v domačo dolino, a zdaj je delal le bolj v sili, kot dninar, kadar drugače ni mogel priti do hrane in pozimi do strehe. Postavil si je celo leseno uto v Meleh, v Herodejevem gozdu, ki jo je odsluževal z delom. Ko pa se mu je pričela iznova odpirati rana na nogi, njegov grdi spomin na veliko vojno, ga je ta toliko motila pri delu, da mu je Herodež nedavno dal uto podreti. Potem so videli Grega, da je prenočeval po samotnih kozovcih sredi polja, pozimi pa je po hišah pletel koše in košare in spal po hlevih. Po vaseh je polzeval za bojnimi živalmi in mrhovini. Kose mesa, ki jih je odnašal, si je dostikrat pekel tudi na savinjskem prođu. Pravilo so, da pobira tudi mrtev vrane, ki jih zakopava v gnoj, da se omedijo. Obitali so mu, da nastavlja zajcem in ponoči lovi ribe, pa da po njivah izmika.

Govorili so o Gabrovem Gregu, da je potuhnenec. Resda ni bil kakor mnogi drugi njemu podobni, ki so znali s šalami in posebnimi navadami zabavati ljudi. Izgibal se jim je rad, redkih besed je bil. Ko je v vasi dvakrat gorelo in je kazalo, da je ogenj bil podtaknjen, je sum letel tudi nanj, čeprav mu orožniki niso mogli nič.

Lojz Kuranda se je rodil, ko Grega že ni bil več pri hiši. Čeprav mu ni bil prijazen, rad je z viška gledal na ljudi brez doma in poklica, ga vendar nikoli ni odgnal s praga brez vsega, pa če je bil to tudi le kos črnega kruha. Vendar ga v hišo ni puščal. Čutil pa je, da je Grega le malo vsaj povezan s Kurandovo hišo in mu torej ni bil povsem tuj človek. Tako vsaj je bilo do prihoda mlade gospodinje.

Zdaj pa je z Gregom bila Uplaznikova Gela. Dosti mlajša od njega se je pisano obličena potikala po vseh in beračila. Rada se je kriče smejala in jokala. Govorila je hkrati o več stvareh, ki si niso bile v zvezi. Izmlada je bila močno gluha. Nedorasli fantje so v včasih upijani, da se jim je potem dala sleči in ni ničesar ni branila, dokler slednjic ni bruhtila v kravič jok in jim je Jezusa ključ obegnila. Da se je na posled pridružila Gregu, to pa je bila za ljudi vendar novica.

Po stezi, skriti med visoko travo, ki so se v njej bohotili rumeni cvetovi močvirne kalužnice, sta mladi Kuranda in njegov hlapec Tona dospela pod gozd. Tja kaj je Jurčeva koča tudi zdaj poleteli, v avgustu, samovolja v vlažni, hladni senci. Le njena k vasi obrnjena polovica, ki je izza bujnega drevja gledala v odpr svet, je bila zgrajena s kamenjem. Bili so to štrke knadri, sneti gotovo iz zadnjih ostankov ruševin vrškega gradiča, ki je bilo od tod do njega pol ure hoda. Nad kamnitim in lesenim delom koče je trahnela temna, z mahovjem porasla slamnata streha s slamenom, podobnim skrtljeni hrbtnici. Košček zemlje nekdanjega vrtiča ob koči, so obdajale prevržene, nekod še na pol viseče late in veje, zvezane s protjem. Tod se je razraščaj visok, gost plevel.

Pred kočo je stalo troje dečkov iz vasi. Bilo je morda, da so pravkar metali kamenje skozi okno, ki je manjkalo nekaj šip. Iz gozda sta se približevali mladi starejši ženski s košarami. Bili sta Kozlovka in Marinkova, ki sta po Zvajgi, po poseki, nabirali maline.

Z dolgimi šibami so dečki kazali na kočo.

»Notri sta Grega in Gela. Veverico sta si spekla kosilo in sta jo že pojedla.«

»Mladi gospodar Lojz s klobukom na glavi in v srajci se je visok, kakor je bil, sklonil čez nizko okno v hišo.

Po temačnem prostoru se je vlekel dim z odprtega ognjišča. V kotu začrnelega, trohnečega poda je bila nastlana slama. Na njej je sedel Gabrov Grega, obdajal po rumenem obrazu, razmršen v lasih. Izza odprtega raztrgane srajce so se mu temnile kosmate prsi. Bilo je zgotovina na čelu mu je ostala še po padcu, ko ga je božjast nekoč v mladosti vrgla na rob kamnitega randovega praga. Desna noga mu je bila še nad kolenskim gola. Pod njim si je bil razkril rano, vso v temnem in zelenem gnoju. Okrog nje mu je noga bila brekla in tu mu je koža žarela vijoličasto. Večkrat ga je obletavalo. Zagatni smrad se je mešal z dišavo po pečenem mesu.

(Nadaljevanje prihodnje številke)

ZLEPA DELAJ — ZGRDA POJDI

Kot mnogi bračci, vidim tudi jaz, da lahko v našem Novem tedniku vsak naredi svoje težave, ki niso redko objavljene, zato mislim, da bo tudi mo-

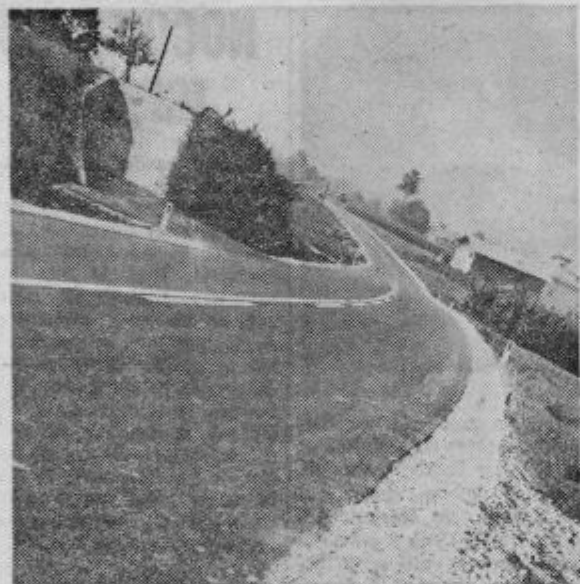
Stara sem dvajset let in delam v tekstilni tovarni v Laškem že štiri leta. Imam mambo, brata in tri najstarejša hčerkice, oče pa je umrl pred desetimi leti in pol. Od takrat živimo z mambo, ki ni več mlada, saj gre v osemindeseto. Moja mama je prišla iz svoje rojstne vasi nad Rimskimi Toplicami za kruhom v Rečico pri Laškem — k svoji sestrični — pred petindesetimi leti, kjer je služila osem let kot dekla. Nato je spoznala mojega pokojnega očeta in se z njim poročila na Perčičevem posestvu. Tu sta sama opravljala težka dela, oče pa je hodil tudi v rudnik. Po službi je hlapčeval, kar zmore le malo. Kajti zanj je bila jutranja ura svet, večerna pa pozna noč.

Tu smo živeli vse do 5. julija letos, razen očeta in brata, ki se je lansko leto preselil v Laško. Bilo je pred tremi leti, ko sem spoznala fanta, dobro uro od naše vasi. Pogosto je prihajal k meni, in tu in tam je tudi pomagal novemu gospodarju, Karlu Razboršku. Seveda ni opravljal samo poljedelstva, ampak tudi zidarska dela. Za vse je le dvakrat dobil po pet starih lisčakov. Novi gospodar je videl eno pomoč več in tu je dejal, da če bo pri večjih delih pomagal, lahko ostane tu, seveda pri meni in tako se je tudi zgodilo. Po enem letu je začel svoje: pa ne fant, ampak gospodar: da naj moj brat izgine, sicer bo imel vse svoje stvari znanj. Brata je pričelo skrbeti kam naj gre in kam naj da svojo opremo, le povsem novo. Tako je od rudnika dobil samsko stanovanje v bloku v centru Laškega. Ostali smo sami za vsa dela, ki bi jih bilo moč opravljati s poljedelskimi stroji, delal

pa je tudi moj fant, s katerim imam otroka. Mama, otrok, fant in jaz, vsi smo živeli v eni sobi. Ta je bila tako vlažna, da smo imeli okrog pohištva za zidom lepenko, pod nogami pa navaden beton. Ta soba nam je zadnje čase služila kot soba, kuhinja, drvarnica, prala sem v njej, pa še stranišče bi bila, če ne bi bilo gozdov. Pred 1. majem letos je bilo treba pomagati postavljati palice za fižol. Kot navadno, je gospodar Razboršek poklical mambo, naj gre pomagat, ona pa je rekla, da ne more pustiti otroka samega, jaz pa sem bila dopoldne v službi. Od takrat se je pričel na vse nas jeziti, mi pa mu tudi nismo hoteli več toliko garati, razen mame, ki je delala takrat, ko jaz nisem bila v službi. Otroških stvari sploh nisem smela prati več zunaj. Voda za nas je bila med hišo in hlevom in tako sem prala v sobi, saj pralnega stroja nimamo. Drvarnico, ki smo jo postavili s pomočjo mizarja, nam je porušil, pa tudi drv nismo smeli imeti v njej. Gospodarjeva žena Marica nam je zagrozila, da jih bo vse zmetala ven in da tudi nimamo več skupnega stranišča. Naslednji teden sem prišla domov s popoldanskega dela nekaj čez 22. uro, večna vrata so bila zaklenjena. Ta vrata smo koristili vsi. Tudi prej so jih zaklepali, vendar se je dalo odpreti, sedaj pa je bil ključ z gospodarjem v postelji. Kot mati enoletne hčerke sem morala skozi okno do otroka, prav tako tudi zjutraj ob rani uri v službo, ponoči na potrebo itd. Zlostno je bilo za mojo mambo, ko ni mogla skozi na potrebo, pa je bedela do jutra, dokler se večna vrata niso odprla. Ko sem se potožila, so mi tisti, ki gospodarja dobro poznajo, verjeli in pravili, da ga bodo tudi ostali še spoznali. Kar verjeti niso mogli, da lahko človek v današnjem času dela tako, kot v XV. stoletju, v času kmečkih uporov. Prihajala sem s sabo tudi ljudje, da so videli, kako

moram skozi okno in ko so zagledali otroka, ki je smrkal, medtem ko sem se plazila k njemu, so imeli rosne oči. 3. julija letos pa je gospodar prišel, kot že nekajkrat prej, že pred sedmo uro se dreti na nas, vstopil je v sobo, ko je otrok še sladko spal. Brez pozdrava je dejal, ali že mislimo izginiti, ali kaj čakamo. Začel je suvati mojega fanta, njegova žena Marica pa nas je zmerjala s psovskimi in žaljivkami. Otrok je bil tako preplašen, kot že parkrat prej in smo ga komaj umirili. Nato je začel metati skozi okno nekaj otroških stvari, fantovih in mojih. V jopi v žepu sem imela nekaj denarja, ki je padel po tleh in vsega drobiža tako nisem našla, ker je vse frčalo skozi okno. Na oknu pa so bile lepe cvetoče rože, ki so ležale polomljene na tleh, lonci pa so bili razbiti. Takoj sem prijavila milico v Laškem, kjer mi je svetoval delavec milice, da velja, če to vidi tuja priča. Vprašala sem tudi, če smem to slikati, ker ima fant fotoaparata in mi je dejal, da je to tudi dokaz. Takoj sem poiskala fantovega nekdanjega sodelavca, ki naju je peljal domov. Najprej si je ogledal razmetane stvari pod oknom

in rože, nato sem dala fantu fotoaparata, da je dvakrat slikar porušeno barako in hišo, nato pa sem še jaz slikala, kar je ležalo na tleh. Takrat pa sta gospodar in njegova žena planila po meni, da nimam pravice fotografirati, psovala sta in zgrabil me je in tako je začelo pokati po meni. Oba sta me parkrat pobila na tla. Odvrгла sem fotoaparata, fant ga je pobral in uspelo mu je fotografirati ta strašen pretep. Ko je zagledal fotoaparata, je izpustil lato, s katero me je tolkel in začel lučati kamenje v njega. Tako me je tisti, ki je bil priča temu, odpeljal z avtomobilom na policijo, nato pa k zdravniku, ki mi je pregledal odrgnine, podplutbe in ostalo. Zopet sem se morala javiti 7. julija, ko sem dobila tudi zdravniško spricovalo za sodišče. Še sedaj me ovira tilnik, ko me je tako strašno vrigel, pa tudi sumi mi še v glavi in bom morala še iti na pregled. Lep dokaz o tem so fotografije. Čez dva dni smo našli stanovanje v sosednji vasi, kjer imamo sobo, kuhinjo, lastno stranišče, drvarnico in shrambo. Sedaj smo sami, zelo složni, otrok je že malo mirnejši. Le mama se še zdravi za poškodbami na nogah in ro-

Nova cesta Sentjur Dramlje, speljana do Trnovca.

kah, ki jih je že pred dobila na posestvu. Sedaj se nam je nasmejala sreča, le mama se še zmeraj bori z zdravjem oziroma s tem, kar je dobila na nekdanjem Petričevem pose-

stvu v zahvalo, za svojih petindvajset let garancije brez vsakega plačila socialnega zavarovanja.

SLAVICA KRAJNC
Zg. Rečica — Laško

MOJA LJUBEZENSKA ZGODBA

Ze tretjič ta večer sem vzela knjigo v roke, pa vselej so me premagale druge misli. Končno sem odnehala, nisem mogla čitati. Bila sem napeta, razdražena. Zaman sem se trudila odvrniti svoje misli od Romana. Kje je spet nocoj?

Ze dve leti sva poročena in od dveh let polovico večerov prebedim sama. Pozno ponoči pride pijan. Očita mi, da mu nisem zvesta, da ga ne ljubim. Tepe me, nato me surovo vzame na postelji in končno zaspi. Sprva sem jokala, ga prosila, sedaj tega ne morem več. Sama ne vem kdaj, neke noči pač, sem začutila do njega odpor in sovraštvo. Začelo je tleti v meni, ko se je naslajal nad menoj kot žival, potem ko je obredel vse lokale in kdo ve koliko drugih žensk. Nato pa je očital meni, da mu nisem zvesta.

Bil je moj prvi fant in ljubila sem ga tako vroče, da bi zanj storila vse. Sedaj pa se je vse to spremenilo v odpor. Hotela sem se ločiti — toda vselej me je preprostil, naj ostanem z njim, da bo postal boljši. Nikdar se ni tega držal, jaz pa sem oklevala, bala sem se tega koraka, ostati sama odvisna le od sebe. Strah pa me je bilo tudi takega življenja. Le samomor me lahko reši. Zadnji čas sem večkrat pomislila na to — tudi nocoj. Nato me je zmotil telefon.

«Majda, si sama?» «Da!» Klical je moja prijateljica Darinka. Vedela je, kakšen je moj zakon, hotela me je iztrgati iz moje otopenosti kar pa ji ni nikoli povsem uspelo. «Pridi k meni, bomo šli kam na zabavo, doma si tako vedno sama.» «Mogoče pridem,» sem ji obljubila, čeprav mi ni bilo prav nič do tega. Vse bodo imele s seboj soproje, vse so srečno poročene, jaz pa bom z njimi kot nepoklican in ves večer me bodo pomilovalno gledali, kar sem najteže prenašala.

Pa vendar sem šla. Zaspiti tako nisem mogla in Romana ne bo prej kot zjutraj.

Majhna čedna krčma izven mesta je bila res prijetna. Tja smo se namenili. Imela je glasbo, dobro vino in vse, da človek lahko pozabi skrbi, je dejala Darinka. Meni pa je bilo vseeno, kam gremo, četudi v pekel.

Ob vhodu sta stala dva fanta. Zdelo se mi je, da je eden moj sošolec in že sem ga hotela ogovoriti, ko se je nepričakovano ozri vame. Najina pogleda sta se srečala — vendar mi je bil fant neznan.

Družba se je prijetno razbela in celo jaz sem postala boljše volje, kar je vstopil spet tisti fant. Pogledal me je in se napotil proti meni. Spreletelo me je po vsem telesu, ravno tako kot takrat, ko sva bila z Romanom še srečna. Zdaj tega občutka že dolgo nisem poznala, do nocoj.

Ko me je prosil za ples, sem kot omočena vstala in šla, ne da bi še videla koga drugega kot njega. Med plesom sta se najina pogleda spet srečala. Nasmešnil se je in me rahlo stisnil k sebi. «Kako ti je ime,» me je vprašal. «Majda.» «Imaš še fanta, Majda?» Lahko bi mu zamolčala, lahko bi se ljubila z njim to noč, ne da bi mu povedala, tako kot je delal Roman, toda že mi je ušla beseda — poročena sem. Videla sem, da je onemel in postal hladnejši. «Torej sem prepozen.» «Da!» sem skoraj neslišno dahnila in tisti hip sem si želela le eno, da bi mu lahko rekla drugače. Plesala sva molče, dokler se nista najina pogleda spet ujela. V obeh je bila otožnost in le za hip so se njegove oči spet zaiskrile. Obupno sem se ga oklenila, ko sem na čelu začutila njegove ustnice, ki so se takoj spet umaknile. Bile so tople in mehke. Tople so bile tudi njegove roke, ki so me oklepale, da sem se počutila kot igračka v njih.

«Majda, boš prišla za trenutek ven.» Oklevala sem. Nisem hotela biti nezvesta Romanu, vedela pa sem, da bom čim bi ta fant hotel. Bil je velik, vitek, svetlolas, lepih temnih oči in očarljivega nasmeha. Vse to se je vtisnilo v vse moje telo, ne samo v srce. «Boš prišla?» me je spet predramil njegov glas. «Nekaj bi te rad vprašal.» Oklevajoče sem prikimala. Čakal me je zunaj v rdečem športnem avtomobilu. Prijel me je za roko in se mi nasmešnil. «Ne boj se Majda. Povej mi, ali si v svojem zakonu srečna?» Sklonila sem glavo in molčala. Mar naj temu tuju pripovem svojo življenjsko zgodbo, ki je ne bo razumel. «Rad bi tvoj naslov,» je prekinil molk. Moja dlan je ležala v njegovih tisti hip nisem občutila bridkosti ob misli na ločitev. Za trdno sem se odločila, da greva z možem narazen. Ta hladna odločitev me je prevzela ravno zdaj. Toda tega fanta ne smem zaplesti v to, da bi bil on kriv moje ločitve — nikdar.

Ce bi mi nocoj Roman dejal le eno lepo besedo, bi se spet omajal moj trdni sklep, toda ne bo ga doma in ko se bo vrnil, me bo pretepel.

Počasi sem povedala naslov. «Majda, hvala ti, meni je ime Bojan. Videla se bova še — na svidenje!» In je odpeljal. Srečno, Bojan, sem zašepetala za njim. Preveč te ljubim. Zato se ne smeja več videti, dala sem ti napačen naslov.

V. K.

MILENKO STRAŠEK

ZVONAR MARKO

Vrata so zaškripala, Marko je prijel za kljuko ter jo trdo zapahnil. Potem se je obrnil.

«Hm, Marko. O, zdaj pa se bova menila, ali ne?» «Hm, mnogo se zgodi in midva že dolgo nisva bila skupaj, kajne? No, kar bliže.» Starček si je pogladil lase. — Začetek je dober, vse pride s časom, — je zapri brevir, nato pa se obrnil k Marku.

«Vidiš, takoie včasih premišlujem in se nasmejem. Zares, prav močno se nasmejem. Zakaj bilo je res smešno, kako si me prestrašil takrat. No, pa pustimo to. In ko včasih tudi mislim še na kaj drugega, pridem do raznih zaključkov.» Zopet si je pogladil lase in počasi stopal ob Markovi desnici. Marko je le kimal z glavo ter potrjeval župniku.

«No, pa sem dejal: stara sva že z Markom, saj si ste starosti kot jaz, ne?»

«Seveda, seveda bo držalo. Vi ste, hm... da že vem, približno bo.»

«No,» je povzel besedo župnik, «pa sem si mislil, kako hitro teče življenje. Glej, 30 let že zvoniš na svoje zvonove — in jaz nekaj več svojim faranom na srce. Torej, pravim, lepa leta so to. Koliko jih že imaš?»

«Dvainosemdeset. Ampak gospod župnik, zvonim pa le. Veste, tako lepo domi, da bi večno poslušal.»

Miha, ta srednji, kako jo ta zapoje, da se ves stolp trese. In Peter, s svojim milim glasom potrkava, da se mi kar miho stori. Tudi tisti spodaj, novi, ja, kaj bi govoril. Lepšega ni na svetu, kot so moji zvonovi.» Marko je mahal z rokami, tako se je razvel svojih ljubljencih.

«Marko, kar naravnost bi povedal...» je nenadoma

tiho planil župnik. «Star si že, zvonovi pa potrebujejo...»

«Nič, gospod župnik, nič ne potrebujejo. Več kot imajo, jim ni treba.»

«Ampak, Marko, saj te razumem. Ti si slab, veš da z leti človek oslabi, nima več tiste moči. Vidiš tudi jaz sem, kaj bi rekel, ves slab sem in nemočen. To je usoda nas vseh. Tebe, Marko boli, da boš moral zapustiti zvonove, mene, da bom moral duše. Vidiš, tako je.»

V naglem govorjenju se je starec razburil, a saj, bilo je končno vseeno. Da, za Marka je bilo tako vseeno. Končal je. Bolelo ga je, da pravi župnik — «nemočen si, kakor jaz.» Morda ima prav, a Marko se počuti tako čil in zdrav.

«Da, Marko, tako sem sklenil. Ne bi bil rad krut do tebe, nasprotno, želim ti vse dobro, pa sem zaprosil onega Ceneta, saj ga poznaš...»

«O, o, kaj sem doživel, ooo!» Markov glas se je spremenil v jecanje. Oprijemaje se zidu je odtaval za cerkev na pokopališče.

Gori v stolpu je zazvonilo poldne. Sosedov Cene je hitro končal. Ko se je vrnil iz stolpa in zavil okoli cerkve, je zagledal Marka, spečega ob grobu. «Marko, pojdiva domov!» Starček je vstal in odšel z njim.

Cez nekaj let je umrl daleč od svojih zvodov, v bolnici in niti za poslednjo uro mu niso zapeli ljubi zvonovi.

KONEC

Šoštanj

PREKOPI GROBOV

Zaradi eksploatacije pre-
moga bodo že naslednji me-
sec začeli ponovno prekopavati
grobove na šostanjskem
pokopališču, kar mora biti
po obvestilu Komunalno obrt-
nega centra Velenje opravljeno
do konca letošnjega leta.

Komunalno obrtni center Velenje je te dni spet razposlal vabila vsem, ki imajo še grobove na šofantskem pokopališču na nepreseljenem delu pod mrtvašnico. Ker se bo zaradi izkopavanja premoga pokopališče moralo letos dokončno preseliti v Podkraj pri Velenju, je nujno potrebno oceniti še spomenike in ostalo, kar ne pride v poštev za preselitev. Vsi stroški prekopov in ocenitev gredo na račun Rudnika lignita Velenje. Prekopavati bodo začeli že naslednji mesec, načrtano pa mora biti do konca tega leta. Grobove oziroma spomenike ocenjuje tričlenski

spomenike ocenjuje trici-
ska komisija, ki zaseda kar
na pokopališču. Le-ta pa ima
svoje normative tako, da pri-
zadeti bolj težko povsem v
celoti uveljavljajo svojo ško-
do. Da gre pri vsem tem tu-
di za veliko čustveno vpraša-
nje, saj gre navsezadnje za
grobove svojcev, ki jih je ve-
čina leta in leta skrbno ne-
govala, ni treba posebej po-
udariti. Čeprav je razumljivo,
da gre pri tem za širše dru-
bene interese, je vsekakor
najbolj prizadeto mesto šo-
stanj za neposredno okolico in
njegovi prebivalci, ki bodo
morali zaradi eksploatacije
premoga še marsikaj žrtvova-
ti, med drugim tudi kultur-
ni dom, čeprav se gradnja
novega kibuc obljubam še ni
začela. V. K.

***Slovenske
Konjice***

UBODOV ŠE IN ŠE

Zaradi velikega zanimanja za začetni šiviljski tečaj, ki sta ga pripravili Delavski univerza v Konjicah in poslovainica tovarne Bagat v Celju, sta se organizatorja dogovorila za še en tečaj. V prvem, ki se je začel v prvih dneh avgusta, je vpisanih 43 slušateljic, veliko pa je še takih, ki bi se rade naučile najosnovnejših pravil krojenja. Kandidatke za tečaj bodo prihajale na učenje v popoldanskih urah, lahko pa tudi večernih, ko bodo doma že vse postorile.

NOVA SLAŠČIČARNA

Pred kratkim so na Vran-
skem odprli novo slašči-
arno. Tega so se posebno raz-
veselili mladi, ki so se do-
sedaj zbirali le po gostilnah
in v hotelu Slovan. Sedaj
pa se bodo lahko pogovo-
rili o svojih drobnih teža-
vah, o šoli in še o marsičem
v tem prijetno urejenem lo-
kalu. Kot kaže, so Vrančani
pogrešali slaščiarno, saj je
sedaj vedno dobro obiskana.
K temu pripomore tudi do-
bra postrežba, vedno sveži sla-
ščičarski izdelki, vedno na-
smejan in prijazen Eles, ki
skrbi za strežbo v lokalu.

Ivana Cencen

CE 441-38
POZOREN

V časnikih navadno piše-
mo o cvetkah, ki nam v
medsebojnih odnosih ravno
niso preveč v ponos. Kar
spominimo se, kako pozabija-
mo že na vljudnost, na prija-
zen jutranji pozdrav, na ti-
sto osnovno človeško etiko.
Da bi kaj več storili, kot
velevata honten in dobra
vzgoja, kajpak ne poskusa-
mo. Zato je prav, da zabe-
ležimo ta pripetljaj z vojni-
kom fiča CE 41-38.

Mlad delavec iz Comela, voznik tega avta, je čisto »samovoljno«, brez opozorila, dvignjenega kazalca, ustavil pešcu, ki se je iz Zreč peš odpravil 3 km do križišča glavne ceste Konjice—Celje. Prijaznost, ki je ne najdemo kar tako — na cesti.

Zato, sofer CE 441-38, hvala za gesto, ki je, upajmo, dober zgled. In opomin iz preveč pozabljeni solidarnosti. Razumevanju, bi lahko tudi rekli.

DREN ZA KNJIGE

V poslovalnici Dravinskega doma so dobro založeni z vsemi šolskimi potrebščinami. Ponje hodijo tudi iz Oplotnice in okoliških krajev. Primanjkuje samo tistih knjig, ki so še v tisku.

ZMAGALE ŽENSKE

Nad 120 članov delovnega kolektiva Dravinski dom se je pretekle nedeljo udeležilo skupnega srečanja na Rogli. Pripravili so tudi nogometno tekmo, kjer so se pomerile ženske in moški. Od bojevitih žena smo pričakovali zmago in jo tudi dočakali. Tekma se je zaključila z zmago žena v rezultatu 3:2.

Srečanje

RIBOLOV IN ODGOVORNOST

SIP Sempeter v Savinjski dolini. Poznate to podjetje? Seveda! Tu so velike in moderne delavnice poljedelskih strojev in najrazličnejši traktorskih priključkov. Najbrž ni podjetja, ki ne bi imelo tudi vratarnico. Tu pa je delovno mesto za vratarja, čuvaja, telefonista. Tako tudi v SIP Sempeter. Telefonist VINKO ZAGORICNIK pritiška na gumb, dviga slušalko, vmes prihajajo delavci po škatlico cigaret-seveda samo v času malice-drugi prinašajo potrdila za krajši izhod, tretji sprašujejo, kje je glavna pisarna, komercialna, skladišče ali če je direktor doma. Tovariš Vinko je svojega posla varen, zato je miren, da siravno je pogled oster, v njem je čutili odgovornost.

Poletje je, vroči dnevi in zato vprašam: Kam po službi? Ha, kam? Za Savinjo, Bolečo, Ložnico. Ribarim že šestnajst let, kar je za tridesetletnega možaka kar čedna doba. Od enainsemdezesetega pa sem tudi čuvaj pri RIBIŠKI DRUŽINI ŠEM-PETER. Pravzaprav so glavna čuvaja dva: Potočnik Tone in jaz. Potem so pomožni čuvaji in tudi miličniki nam pomagajo pri kontroli. Mojih obvodnih poti je okoli sto kilometrov. Avto, moped, kolo, največ pa noge. Toda, naj reče kdo kar hoče, kontrola je potrebna. Grešijo ne samo

Zdomci

SREČANJA

»Sledi popevka Leti leti la-
stovka — za družbo iz Nem-
čijev... Take in podobne po-
zdrave slišiš, ko sediš proti
večer u na vrtu kake restavracije,
kjer imajo glasbo. V tem
času živi v naši sredini na ti-
soče ljudi, ki so prišli v do-
movino na zasluženi dopust.
Čeprav vemo, da delajo v tu-
jni, predvsem v Zahodni
Nemčiji največ izseljenci iz
Prekmurja, so tam zaposleni
tudi prebivalci iz drugih po-
dročij. Med njimi je seveda
precej rojakov iz Celja in
okolice.

Pred meseci sem jih obiskal v Ingolstadtu. To je industrijsko mesto ob Donavi, nekje na sredini poti med Münchnom in Nürnbergom. Možje in fantje delajo večinoma v tovarni Delo Auto Unionu, Audi, NSU, AG, dekleta in žene pa v poznani firmi Telefonken.

V primeri z drugimi 'kralji, kjer živijo in delajo naši ljudje, je Ingolstadt za nas nekako nov. Res so sem začeli prihajati naši ljudje šel pred nekaj leti. Zdaj imata obe veliki firmi dogovor z našimi zavodi za zaposlovanje. Tako prihajajo v Ingolstadt vsakih nekaj mesecev večje organizirane skupine naših delavcev. Firma Audi zelo lepo skrbi zanje. Že lani so jim zgradili dva velika in moderna osemnadstropna stanovanjska bloka. To so samski domovi z res sodobno opremo. Pred kratkim so spravili pod streho še tretji blok, v gradnji pa je že četrti. Sredi tega naselja je firma zgradila veliko športno igrišče, primerno za razne športe.

V Ingoistadtu živi in dela okrog 2200 Slovencev. To število se stalno povečuje. Zato so začeli misliti na organizirano kulturno in družabno življenje. V ta namen so ustanovili in registrirali Slo-

venski center. V okviru centra organizirajo razne kulturne in družabne prireditve. Tako so letos že pripravili veliko slovensko pustovanje, praznovanje matinskega dneva, nekaj piknikov v okolici Ingoistadta, izlet v Goeppingen in še marsikaj drugega. Za jesen je v načrtu vinska trgatav, še nekaj piknikov, pa tudi par gostovanj dramskih in pevskih skupin iz domovine in zamejstva.

Maja je bil v okviru centra odprt socialni urad. Ta ustanova je bila našim ljudem nujno potrebna, saj mnogi ne znajo tujega jezika in so jih zato brezvestni posamezniki grdo izkoriščali.

Jeseni bo v Ingolstadtu stekla tudi slovenska dopolnilna šola. Med izseljenci je namreč tudi čedalje več družin z otroki. Soloobveznih otrok je trenutno preko 60. Pozneje bo Slovenski center organiziral tudi otroški vrtec in varstvo.

Maja je izšla prva številka literarnega glasila Slovenskega centra z naslovom Lastovke. List bo skrbel za tesnejšo povezanost Slovencev in za njihovo pestrejšo kulturno zabavno življenje ne samo v Ingolstadt, ampak po celi gornji Bavarski.

Jeseni bo dobil center nove, velike prostore. Rojaki, ki so se morali za dosedanja srečanja posluževati najetih dvoran, se bodo kmalu lahko nogosteje srečevali v svoji.

Delo in novih načrtov rojakom, ki delajo v centru, ne zmanjka. Veliko uspehov so že dosegli. Če bodo še naprej tako prizadevni, bodo prav gotovo dosegli tudi načrte, ki so si jih zadali.

Zdaj so sicer, kot rečeno, na dopustu v domovini. Toda kmalu se bodo polni novih moči vrnili in začeli še s plodnejšim delom.

ZVONE KOKALJ

mogočim, tudi s fizičnim ob-
racunavanjem, zgodilo se je
celo to, da je bila grožnja za
pištolo. In vendar navsezad-
nje priznajo, da so grešili.
Tako je, ko bi vsak izmed
članov dobro prebral PRA-
VILNIK in se ravnal po do-
določilih, ne bi bilo prijav in
ne kazni. V naši družini je
preko 400 članov, veliko je
mladih. Potok Ložnica je re-
zerviran izključno za pionir-
je, mladince. Pa se pritožuje-
jo, da jih odganjajo prav
črnolovci, ki jih je kar pre-
cej. Večina ribičev je pošte-
nih, vedo in se zavedajo, da
se morajo pri ribarjenju ob-
našati kulturno, tovariško,
pomagati z nasveti. So pa
drugi primeri, ko hočejo ho-
diti in delati po svoje. Prav-
tem skušamo stopiti na pr-
ste. Ne po žandarsko. S ši-
rokimi razgovori jih skušamo
pripraviti do tega, da bi tudi
oni postali resnično športni
ribiči. Zato čuvaj za reko in
BAUBAU, marveč svetovalec
tovariš. Društvo si prizadeva,
da bi bili vsi revirji bogati
rib, da bi bile vode čiste, da
bi dobilo ribištvo tisto pravo
humano veljavo. Zadeve ok-
rog naših voda so širše
družbeno vprašanje. Kar se
našega društva tiče, trdim
da stojim na zdravih nogah.
Vsem, zares športnim ribičem
pa skozi poletne mesece
DOBER PRIJEM!

-dis

mali intervju

Sprašuje: Milenko Strašek
Odgovarja: Jože Perčič

Jože Percič Planincem pa tudi veliki večini Kozjancem ni neznan. V majhni vasi Planinska vas pri Planini domu je v okrilju sadnega drevja predsednik gradbenega odbora za novo cesto Gracnica-Ledinska. Nedaleč vstran delajo brigadirji že skoraj dva meseca Kozjancem prepotrebno cesto. Kaj meni o brigadirju o akciji Jože Percič?

*Akcija Kozjansko 73 odlično uspeva. Z delom, ki ga mladi opravljamo, nam sleherni dan znova dajejo upanje, da bo cesta Gručnica-Ledinščica v naslednjem letu na rejena. Zadovoljni smo, da imamo mladino, ki je pripravljena pomagati. Lepo je videti brigadirje, ki tekmujejo med seboj, ljudje pa se skupaj z njimi vesele uspehov. Cesta pomeni Kozjancem kruh, gospodarski napredek in to vedo tudi mladi. Starši tega predela komaj čakajo, da se bodo lahko s šolskim avtobusom vozili v šolo. Delavci ne bodo več pešali po uro pa tudi več do prometnih zvez. Lažje bodo gospodarstvu tudi kmetje. Predolgo bi bilo naštevanje, kaj vse dobrega more in bo prinesla cesta. Gotovo ima za to največ zaslug prav mladina, občinska konferenca ZMS Ljubljana Center, z njo pa vsa slovenska mladina, ki se je nesebično pridružila akciji.

Zanimivo je tudi dejstvo in hkrati tudi vse pohvale vredno, da dajejo brigade s svojim pridnim delom zgled strojnikom in voznikom na trasi, da slednji nehoti tekmujejo z njimi in tako vse bolj napredujejo. Pogovorov pravi: Ne heali dneva pred večerom, skoraj prepričan pa sem, da bo brigada narodnega heroja Stefana Kovača Marka, prekmurskega junaka, prav gotovo ena doslej najboljših na trasi.

Vprašujete, kako bo, ko bodo brigadirji odšli? Odgovor je sila preprost: pogrešali jih bomo. Sveda se bo cesta gradila še naprej, čeprav bodo mladi brigadirji že sedeli v tovarnah, šolskih klopih in drugod. Mi jih bomo čisto zares pogrešali. Navadili smo se nanje, na življenje, ki je bilo pod Bohorjem tako kot že dolgo ne, navadili smo se z njimi vred, na slabe in dobre strani brigade, akcije same. V celoti lahko rečem o akciji samo pohvalne besede.

NOVI tehnika

Ob prazniku graničarjev

DRUGAČEN DAN

V karavli »Savinski partizani«, prav tako pa tudi v karavli »Stečev vrha«, je bilo prejšnji teden veselo. Prav veselo. Graničarji so praznovali svoj vsakoletni praznik — dan graničarjev.

Vodnik me je pozdravil pred karavlo. Ni še dolgo na dolžnosti v Logarski dolini, letos od marca. Spočetka je bilo težko. Zima, obilica snega, mrzli vetrovi. Pa je prišla pomlad in s tem tudi lepše misli, kajti Jovo je že razmišljal o tem, da bo dolino

zapustil. Sedaj je povsem drugačnih misli.

Povabil me je v karavlo. Slišim prav?

Ponovno prislunem! Da, nisem se zmotil! Zenski smeh se oglašja iz jedilnice. Malce čudno se mi je zdelo. Ni mogoče...?

O, pa je mogoče.

Jerca je bila tu. Že jutraj je prišla, ko so jo graničarji naprosili, da bi jim pomagala pri pripravi slavnostnega pogrinka in kosila, ko bodo karavlo obiskali gostje.

Miza, kot v kakšni sprejemnici. Slika maršala okrašena z gorskimi cvetjem. Na pladnju pa pijske, kot ob sprejemu, ki ga prirejajo drugod. Vodnik nervozno pregleduje še to in ono, kuhar pa nič. Mirno se vrti v kuhinji in se ne pusti motiti.

Na dvorišču karavle se ustavijo avtomobili. Predstavniki skupščine, družbeno političnih organizacij občine Mozirje in Uprave javne varnosti iz Celja. Rokujejo se z graničarji, le stražar ostaja

sam onkraj ne preveč prostora dvorišča in opazuje nevsakdanje dogajanje. Najštevilnejši so bili predstavniki mladine in tudi mladinke so bile z njimi. Mala jedilnica je bila kar pretesna, ko smo se vsi nagnetli v njej.

Jože Deberšek, ki je prvi pozdravil graničarje, je bil kratek, prisrčen v besedah. Enako tudi Igor Lotrič. Dajla. Knjiga o Titu ter tudi individualna darila za vsakega graničarja posebej.

»Pa sem jim rekel, da naj ničesar ne pripravljajo,« se je oglašil Jože Deberšek, ko je vodnik povabil vse prisotne, da sedijo za mize.

»Kaj češ, tako ti je to!« je pribil vodnik, skoraj gladko slovensko.

Smuknem v kuhinjo.

Kuhar je ravnokar odstopil mesto ob štedilniku Jerci, ki je jela polniti krožnike s — s čim neki drugim kot odlično pripravljenim pasuljem.

Da, da, tudi v vojski se stvari v zadnjih letih hitro spreminjajo. Ob mojem zadnjem obisku v karavli sva s starim vodnikom natapavala pasulj iz aluminijastih krožnikov, danes pa so servirali to okusno jed, ki je menda ni boljše kot iz vojaške kuhinje, v lepih porcelanastih skledicah s svetlo zeleno obrobo črto in z napisom JNA. Kot posoda v kakšnem dobrem hotelu.

Jerca polni porcije, mlad vojak, doma nekje iz Kosova, pa hiti z njimi proti je-

Igor Lotrič, načelnik celjske UJV izroča vodniku knjigo Titu, praznično darilo ob dnevu graničarjev.

dilnici. Vrnil se je po nove porcije, pa ga je kolega malce sunil in nekaj kapljic hrane se je polilo preko roba. Odložil je posodo na mizo in jo odrinil proti kotu.

»E, pa ne mogu ovako, gosti so tu!« se je obregnil proti kolegu. Tako, tako. Pasulj je bil hitro na mizi. Jaz sem svojega zmlatil kar v kuhinji in ko mi je kuhar ponudil še sočno pečenko in solato, sem neskomno pokazal na lonec s pasuljem. Ni mu bilo treba razlagati mojih želja.

Ob prijetnem kramljanju je čas hitro mineval. Vojaki so gostom pripovedovali svoja doživljanja, o svojih, o tem, koliko dni oziroma mesecev ostane še ta ali oni. Enim ostajajo še trije meseci, drugim še skoraj leto. Iz vse Jugoslavije so se zbrali tu v Logarski dolini, kjer so vsi zadovoljni in veseli.

Mlad fant iz Vojvodine pripoveduje: »Pa znate od početka me je uvijek bolelo vrat, gledaš uvijek gore, samo go-

re, a kod nas sama mrača...« Pa je še dodal, da se je hitro navadil, kako je tu izredno všeč in kako je že odločil, da bo prihodnje leto svoj letni dopust prevel prav tod v Logarski dolini, kajti domov se bo vrne že čez tri mesece.

Kot velika družina so prav teče v karavli strogo jaški red, čeprav se dan čenja z obvezno jutranjo kulturo (kot da jim je po strmih graničarskih teh premalo?) je življenjski karavli vendarle nekaj posebnega. Bolj domače, bolj sproščeno, bolj so fantje navzorni drug na drugega.

Kar prehitro se je iztek dan in posloviti se je bilo treba. S strmih pobočij gora se vračale patrulje, psi so oglašali v naznanjajoči veliki ko so se gostje poslovili in vrnili domov. Za graničarje pa se je iztek dan poln življenja, dan drugačen od drugih, praznični dan...

Tekst in slike: BERNI STRMCN

Takole so mladi fantje iz različnih koncev Jugoslavije posedli za praznično pripravljeno mizo.

Kritika

STARE REKLAME

Nedvomno je avtobusna postaja poleg železniške pomembno prometno središče Celja. Ni mi znano, koliko ljudi prihaja z avtobusi v Celje, nekateri pač vsak dan, ker hodijo sem na delo, drugi pa se peljejo naprej na vse strani.

Toda nekaj je na tej postaji res narobe. Reklame. Stare so, umazane, tudi raztrgane. In to ne kvira samo videza avtobusne postaje, temveč mesta samega, pa tudi podjetja niso predstavljena tako, kot bi morala biti.

Reklama ni zgolj vabilo za nakup, je pravzaprav že prodajalec sam! In kako bi gledali prodajalca, ki bi bil umazan, raztrgan? Prav gotovo bi se temu čudili. In reklama pri nas še nima tiste vloge, kot jo ima drugod. Reklama je vodnik, je informator in predstavnik podjetja, ki kupca informira o nakupu, proizvodih. In še nekaj bi moralo biti na avtobusni postaji. Načrt mesta. Mesto se je razširilo, vedno znova se pojavljajo nove ulice, ki jih tudi domačin več

ne pozna. Tak pregled mesta bi moral biti obeležen z označbami večjih podjetij, nujno pa seveda z označbo, kje je bolnica, sodnija, Rdeči križ in druge važnejše institucije. Tega pa naše celo mesto nima. Take table bi morale biti na vseh vpadnicah v mesto. Tu bi se lahko podjetja združila in prispevala k lepšemu izgledu mesta. Dosedanje reklame na avtobusni postaji pač ne delajo ugleda, zamenjati bi jih morali čimprej.

In ko gledam reklame nekaterih malih obrtnikov, moram priznati, da imajo ti več domiselnosti kot velika podjetja. Pa je tako. Reklama mora biti stalna, vedno negovana, vedno nova in seveda mora biti aktualna. Včasih imam občutek, da naše trgovine ne poznajo kupcev. Po tujini so dostikrat ankete z različnimi vprašanji, kaj jim je v trgovini všeč ali ne, nadalje ali so bili dobro postreženi in česa v trgovini niso dobili. Skratka, take stive vzdržujejo stalno, študijsko. In se temu prilagajajo. Seveda, tudi to je res, da je pri nas reklama šele v razvoju, da nimamo menda institucije, ki bi se s tem na črtno ukvarjala. Ta tudi ne šole, ki bi take strokovnjake dajala.

Vsekakor pa bi lahko podjetja precej prispevala k videzu mesta, če bi dosedanje umazane in stare reklame umaknile.

GORAZD KLEVISAR

Ingradovi delavci na centralnih obratih na Lavi v Celju so zadovoljni. Asfaltirali so prišeni prostor in uredili obrat družbene prehrane. Odslej bodo delali v boljših razmerah.

NAPAČNA FOTOGRAFIJA?

Postavljam naslednje vprašanje s prošnjo, da mi nanj odgovorite pisмено ali v NT.

V vašem časopisu NT št. 30 z dne 9. 8. 73 ste objavili moj prispevek o »Gašperjevi kočici«. Bil sem zelo presenečen, ker ste zamenjali mojo originalno sliko te kočice s povsem tujo, neznano. Takoj naslednji dan sem vas na to telefonsko opozoril in prosil tovarišco, ki je bila pri aparatu, da v naslednji številki NT dne 17. t. m. objavite pravilno sliko z opravičilom

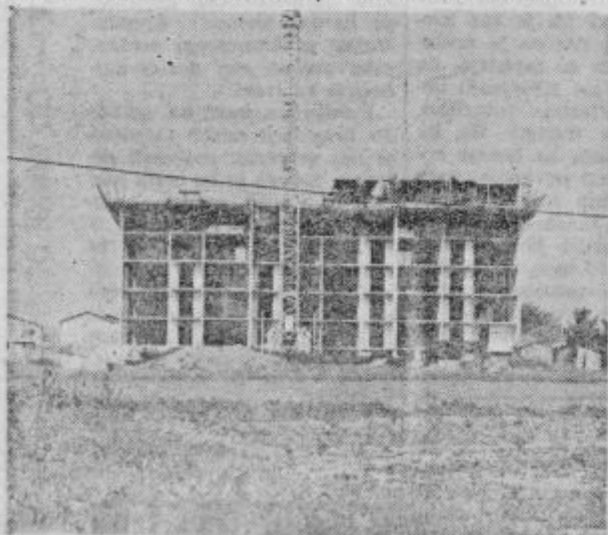
bralcem, da je prišlo do neželube pomote. Žal mi je prošnje niste upoštevali in popravek ni bil objavljen. Zakaj?

Casopis NT uživa svoj sloves in ga vsi radi beremo, prav zato pa zahteva svojo kvaliteto v odnosu do bralcev in dopisnikov. Ne more nam biti vseeno, če objavljeno gradivo ni identično z materialom, ki ste ga dobili. Le kaj si mislijo »planinci«, ki obiskane kočice dobro poznajo, slika pa kaže nekaj povsem tujega?

V kolikor menite, da je zadeva za vas urejena, čeprav nepravilno, prosim, da mi sliko vrnete.

Franjo Volč 62000 Maribor, Tomšičeva 24

Odgovor: Jure Krašovec, laški občan, je letos obiskal Gašperjevo kočico in trdi, da je fotografiral kočico, ki je ima balkon. Na vaši ga pa ni, ker ste poslali fotos starejšega datuma. Zato smo izbrali aktualnejšo fotografijo. Cudi pa me, da kočice ne poznate. Sliko vam bomo vrnili.

Na Lavi v Celju že raste prva stolpnica, ki jo gradi Ingrad iz sredstev stanovanjskega solidarnostnega sklada. 106 stanovanj bo na voljo stanovalcem spomladi 1974. Zanimivost gradnje je v tem, da Ingrad privlači uvaža utovor sistem gradnje. Ta sistem je hitrejši in seveda cenejši.

AKCIJA NT — ANKETA ■ AKCIJA NT — ANKETA ■ AKCIJA NT — ANKETA ■ AKCIJA NT — ANKETA ■

UMETNIK

BORUT ALUJEVIČ: »Umetniki so stalno pod kontrolo kritikov, ki zlivajo golide blata po ljudeh, kakor je rekel Cankar.«

Borut Alujevič, član Slovenskega narodnega gledališča v Celju: »Cenim delo umetnikov in zato tudi svoje delo. To delo cenim zato, ker je večno izpostavljeno ostri besedi kritikov. Vendar pravi umetnik vedno vztraja. Morda vztraja zato, ker je zastrupljen s svojim delom ali pa zato, ker se zaveda, da odpira širokim ljudskim množicam pogled v nekaj lepega in svetlega.«

FRIZERKA

GABRIJELA KOJE: »Svojega poklica ne cenim in mi ni všeč. Žal mi je, da sem se odločila zanj.«

Gabrijele Koje, izučena frizerka: »Svoje delo ne cenim, morda zato ne, ker mi osebno ni všeč. Rada imam otroke in morda zato tako cenim delo vzgojiteljev v otroških vrtcih. Sedaj je že prepozno, da bi postala to, kar si želim. Mislim, da bom odšla v tujino.«

MILIČNIK

JOŽE DRAGOŠ: »Miličniški poklic je težak zaradi tega, ker morajo uslužbenci nenehno bdeti nad varnostjo občanov in njihovo imovino.«

Jože Dragoš, komandir postaje milice v Celju: »Če gledam iz humanega vidika, prav gotovo najbolj cenim delo zdravnika. Če pa gledam z vidika zaščite, je miličnik gotovo tisti, ki skrbi za osebno varnost občanov in njihovega premoženja. Rad imam poklic, ki sem si ga izbral, čeprav je težak in ga ljudje premalo cenijo. Zdi se mi prav, da ljudje nobenega poklica ne podcenjujemo in spoštujemo tudi fizično delo nekvalificiranih delavcev. Le tako bo naša družba postala socialistično sožitje vseh ljudi.«

KROJAČ

ANTON ANDRENŠEK: »Naš poklic je zelo lep, obenem pa težak, ker zahteva od nas popolno angažiranost. Ljudje pa ga malo cenijo.«

Anton Andrenšek, krojač: »Cenim vse poklice in delo vseh ljudi, saj je vsako delo težko in lepo obenem. Tudi poklic krojača je lep, čeprav se mi zdi, da ga ljudje le premalo cenijo. Posebej občudujem delo znanstvenikov, ki dan za dnem ustvarjajo »čudeže« v korist družbe in vseh ljudi.«

SLAŠČIČARKA

IDA MIHAJLOVIČ: »Občudujem ljudi, ki opravljajo tiste poklice, ki jim jemljejo obilo časa, pa so ob vsem tem zelo zadovoljni.«

Ida Mihajlovič, natakarija v slaščičarni: »Občudujem in cenim vse poklice, čeprav vem, da so vsi težavni. Velikokrat sem se spraševala, kako lahko ljudje izbirajo tudi take poklice, ki jih zaposlijo tudi ob nedeljah in praznikih. Te ljudi še bolj spoštujem.«

Zgodilo se je pred leti. Nekvalificiran delavec, cestni pometač, je zamenjal službo zato, ker so njegovega sina sošolci preveč zasmehovali in podcenjevali. Odločil se je za težje in manj plačano delo samo zato, da bi lahko tudi njegov sin hodil po mestu z dvignjeno glavo.

To se je zgodilo v Celju. Sprašujemo se lahko, ali smo res presegli že vse razlike, ki se pojavljajo v naši družbi zaradi različne strukture poklicev in v zvezi s tem tudi socialnih razlik, ki nastajajo kot direktna posledica poklicne razslojenosti? In morda drugače. Ali so v naši socialistični družbi že odpravljene vse razlike, ki so nekoč ločevale otroke delavcev od otrok gospodov?

JE RES VSAKO DELO ČASTNO

Tako so povedali ljudje, ki spadajo v različne poklicne in starostne kategorije. Očitno je v teh odgovorih prisotna močna humana nota in razviden sklep, da je vsako delo, pa naj bo to fizično ali umsko, častno in vredno vsakega človeka. Obenem pa se nam vsiljuje vprašanje, od kod pa vendarle izvirajo socialne razlike med ljudmi, ki so žal še močno prisotne tudi v naši socialistični družbi. Kje naj potem iščemo vzroke zaničevanja in nespoštovanja sočloveka, ki so vedno bolj prisotni? Ali ne bo morda vedno več otrok, ki bodo hodili s sklonjeno glavo po cestah socialistične družbe?

Na ta vprašanja si lahko odgovorimo le sami in vest nam bo povedala, če lažemo...

Foto:
Damjana Stamejčič
Tekst:
Damjana Stamejčič

PRODAJALKA

FANIKA JAVORNIK: »Obžujem rože in če bi bila še enkrat mlada, bi se izučila za vrtnarko. Tako lep je ta poklic in zelo ga cenim.«

Fanika Javornik, prodajalka na tržnici: »Že od nekdaj so mi rože pomenile veliko več kot samo sredstvo za zaslužek. Čeprav se mi zdijo vsi poklici lepi in jih zato cenim, najbolj občudujem vrtnarje, ki veliko pripomorejo k temu, da je tisto, kar nam da narava, pa naj bo to samo cvet, tako prijetno in lepo.«

CVETLIČARKA

Jožica Vouk, prodajalka v cvetličarni: »Vsak poklic je po svoje lep, čeprav mislim, da mora vsak človek ceniti predvsem svojega, kajti le tako bo srečen. Posebej cenim poklic zdravnika zaradi njegove velike moralne odgovornosti, znanja in humanosti.«

TEHNIK

Marija Storman, višji sanitarni tehnik: »Cenim vsako delo in pri tem nimam nobenih predsodkov. Ker pa delam kot zdravstvena uslužbenka, sem velikokrat spoznala težavnost in odgovornost zdravniškega poklica, zato ga tudi najbolj cenim.«

USLUŽBENKA

Tilka Maček, uslužbenka: »Spoštujem delo vseh ljudi, ker vem, da je vsako delo težavno, kljub temu pa velikokrat tudi lepo. Prav posebej pa občudujem delo kiparjev, ki ustvarjajo tako lepe stvari. Včasih se mi zdi, kakor da jih vodi čudežna roka pri njihovem delu.«

ZDRAVNIK

Jože Čakš, pomočnik direktorja v Zdravstvenem domu Celje: »Vsi poklici, ki obstajajo v neki družbi, so dejansko namenjeni človeku samemu, njegovemu fizičnemu in duhovnemu obstanku. Zato bi težko rekel, kateri poklic je izmed vseh najbolj vreden spoštovanja. Vedno znova pa ugotavljam, da je zdravniški poklic zaradi izredno pomembne relacije do človekove eksistence močno v ospredju. Pri vsem tem pa bi lahko rekel tudi to, da zdravniški poklic le ni tako afirmiran v naši družbi, kot se zdi, kajti ljudje spoznajo njegovo vrednost samo takrat, ko so neposredno prizadeti. Cenim svoj poklic, ker poznam njegovo vrednost, vendar ne spoštujem nič manj tudi vseh ostalih poklicev, ki so sestavni del družbe.«

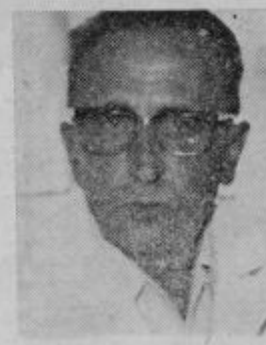
JOŽICA VOUK: »Cenim poklic zdravnika, ker je ta poklic zelo human in ker je ravno od zdravniškega dela odvisno marsikatero življenje.«

MARIJA STORMAN: »Zelo sem si želela postati zdravnik, ker mi je ta poklic všeč in ga močno cenim.«

TILKA MACER: »Včasih se mi zdi kar nemogoče, da so ljudje sposobni ustvariti take lepote, kot so skulpture in kipi.«

DR. JOŽE ČAKŠ: »Vsi poklici, ki nastopajo v družbi in tvorijo njeno celoto, služijo človeku in njegovemu fizičnemu in psihičnemu obstoju.«

AKCIJA NT — ANKETA ■ AKCIJA NT — ANKETA ■ AKCIJA NT — ANKETA ■ AKCIJA NT — ANKETA ■

Potopisna beležnica (Jože Volfand)

SOVJETSKE SKICE

Ulični vrvež v Moskvi. V ozadju Kremelj, kamor se vsako leto odpravi velika množica domačih in tujih turistov. Prednost pred vhom v Leninov mavzolej imajo tujci.

Naše turistične agencije tudi letos poročajo o povečanem zanimanju Jugoslovancev za pot na vzhod — v Sovjetsko zvezo. Težko bo prodreti v srčiko interesa jugoslovanskih in mnogih tujih turistov za obisk prve socialistične dežele v zgodovini človeštva. Razlogov za ta sovjetski fenomen je lahko več. A najprej moramo zapisati, da so sovjetske meje na široko odprte tujcem šele zadnja leta. In ker je znano, da moraš bele lise v svoji nevednosti izpolniti najboljše v dotiku z resničnostjo današnjega trenutka Sovjetske zveze, se odpraviš na pot. Da vidiš. Občutiš. Meriš. In da postaneš nepristranski opazovalec vsega, kar prinaša Sovjetska zveza v moderno zgodovino kot socialistična velesila.

Mnogo je seveda turistov, ki iščejo v največji deželi sveta (saj meri 22.400.000 km² ali šestino naseljenega kopnega na zemlji) kaj drugega. Zgolj samo zgodovinske podobe razburiljivega carskega življenja. Ali turistično ponudbo sedanjosti. Ali okus baltijskega morja in utrip enega najlepših mest na svetu — Leningrada. In še česa. Se pa najdejo obiskovalci, med Jugoslovanci jih ni malo, ki pojdejo v sovjetska mesta po »čilibar

— jantar. Po fotoaparate. Po zadnji krik medicinske vede — po tablete B15, ki menda človeka pomladijo. Tudi po ikone. Turistični pohlep ni nikoli majhen, če ga ne vodi notranja želja po spoznanju. Po občudovanju. Po merjenju svetovnih dalj, ki so komaj vredne omembe. Tako so v resnici kratke. Kajti danes preletite Atlantik v šestih ali sedmih urah in se že spustite na Kennedyjevem letališču v New Yorku. Iz Beograda pa vas Tupoljev 134 A ponese na višino 11.000 m v Leningrad točno v treh urah. Ali je to sploh kaj? Trenutek.

Zato je še večji trenutek turistično in z astronomsko brzino prekrizati pot od Baltika, Leningrada in Moskve do Kijeva, pa nato reči — videl sem Sovjetsko zvezo. Res dober vic. Če vemo, koliko meri prostrana ruska ravnina samo do Urala. Ali če se še spomnimo iz šole, da je od severa do juga Sovjetske zveze 5 tisoč kilometrov. Zahodno mejo pa deli od vzhodne celo deset tisoč kilometrov. Zato moramo verjeti nekemu sovjetskemu viru, da se na Kamčatki že svetlika jutranja zora, ko se v baltijskih republikah odpravljajo spat. Turistični sprehod, dolg osem dni, je lahko

torej res le bežen vtis. Vsak zapis o tej poti pa skoraj ne more doseči niti drobne skice. Če hoče biti vsaj deloma resničen. Objektivni.

Res pa je, da o Sovjetski zvezi nekaj malega le vemo. Če ne iz zgodovinskih knjig, pa iz polpretekle jugoslovanske zgodovine. In iz sedanjosti. Kamorkoli se pač ozreš po nemirni zemeljski obli, moraš gram spoznanja o sovjetski deželi usklajevati s političnim utripom na svetovnem dramskem odru. Dva glavna junaka z različno obarvanimi stolčkov poskušata skrojiti oblačila njunih interesov. Včasih se zato zdi, da prav nič ne pomaga še toliko vednost o eni ali drugi politični osebnosti. Skorajda ne veš, v kateri možganski predal bi ju vtaknil. Poudarjam — včasih.

PISAN FILM VTISOV

Pa tudi to popotnika vendarle ne more ovirati, da ne bi uredil bežnih vtisov v mnogolično, nedognano sliko opazk o deželi, iz katere se vrača — notranje razgreta — od vseh vizualnih predstav. Srečanj in podb. Lepot in nasprotij. Kot je bilo naše prvo snidenje s sovjetskimi letališkimi uslužbenci v Leningradu po pristanku. Ko smo že za-

čeli preklinjati formalizem in uradno hladnost. In ko smo pogrešali vsaj vlijudnostni pozdrav z dobrodošlico. Četudi bi jo spodbudil fraseološki besednjak. Film vtisov pa spet ne more zbrisati prijetnega kramljanja s sovjetskimi mladinci, inženirji in tehnikji, v Putnikovem hotelu v Kijevu. S takšnimi povsem različnimi podobami bi lahko nanizal ogrlico pisanih vtisov. Tako je pač kot v vsaki deželi.

Se en pogled velja modro pretehtati, preden karkoli prepišem iz potpisne beležnice. Kdor pozna zgodovino, in popolnoma ni z njo nihče skregan, ve za dramatične preobrate v zadnji sedemdesetih letih ruske preteklosti. Lahko začnemo gledati dokumentarni film iz leta 1905. Ali pa o mračnih usodah ruskih revolucionarjev v Petro-Pavlovski trdnjavi, kjer je umrl Leninov brat. Kjer je bil zaprt neprekosljivi delavski pisatelj, avtor čudovite povesti Mati, Maksim Gorki. Kjer so umirali preprosti, narodno zavedni ruski delavci in kmetje. Ali pa prelisljamo trenutke od usodnega 7. novembra 1917. dalje. Ko je Avraora simbolično sporočila svetu, da se bo stresel ta gnili svet izkoriščanja. In če omenimo branilca proletarske revolucije, Dzeržinskega, potem že slutimo državljansko vojno. Kdo bi se upal nato splesti pripoved o sovjetskem deželu v drugi vojni? In njihovo privzeto vlogo velesile, ki mora skočiti v vesolje, pa doseči to in ono, če hoče ohraniti ravnotežje sil. Saj je dovolj tega zapisovanje o objektivnih določevalcih sovjetske poti. Njihovega razvoja. Pa nanje res ne kaže pozabiti. Če hočemo biti razumevalci. Preudarni opazovalci in ne le popotni škodoželjneži ali zavistniki.

Kdor hodi po svetu, pa ga očesna antena vodi le do hotela, do muzeja, v trgovino in jutri spet v enak krog, je bolje, da začne razmišljati o novem konjčku. Malha vtisov mora biti nakazana s pisarnostjo občutkov, mišl in

ocen. Vseh vrst in kako-vosti. Kamorkoli se pač odpraviš. In nič hudega, če se moja vtisna zasnova tepe s tvojo. Z njegovo. Važno je, da je iskrena. Zato si jo povejmo. Vselej.

OKUS PO BALTIKU

Sedaj tudi sam vem, zakaj Leningrad slovi kot eno izmed najlepših svetovnih mest. Sprehajal sem se po Parizu, Londonu, Stockholmu, Pragi, New Yorku, Chicagu, New Orleansu, Benetkah in v drugih mestih. Na zahodu in vzhodu. Na severu in jugu. Zato mi ni težko primerjati. Ali pač. Kar vsako veliko, privlačno mesto diha na nek poseben način. Tako, da ti je všeč, da se ti kupi kot prijatelj. Nena-doma ga toplo začutiš. In vselej, ko bodo spomini poromali v kak njegov detajl, se bo iz spomin-ske podobe zapri v naše obličje košček mestnega diha. Leningrad se vsadi v popotnikova doživlja. Predvsem kos romantične poletne svetlobe in urejenosti ob Nevi. Ne toliko zaradi dvignjenih mostov, ki ob dveh zjutraj odprejo pot ladjam na vse konce sovjetskega sveta. Tudi ne zaradi neprickovane čistosti v mestu, ko pa je Leningrad pristaniško mesto in so pristaniška praviloma umazana. Najbrž tičijo pravi razlogi drugje. V naravnosti, neprisljenosti, neizumetničenosti revolucionarnega Leningrada. V prisrčnem ohranjanju preteklosti, ki poudarja mik prve sovjetske prestolnice. V arhitekturnih detajlih, če omenim samo enajst tisoč vrst različnih ograj, ki vzbujajo spoštovanje. Saj iz njih vre človekova umetniška drobna roka. Povsem drugače kot v Moskvi, kjer iz nekaterih grandioznih stavb popotnik kar sluti trdnost, nečlovečnost, hladnost in odtujenost.

Leningrad je velemesto presenečenj. V Sovjetski zvezi imajo čez 1800 mest in več je takih, ki štejejo čez milijon. Moskva je s sedmimi milijoni že svetovna metropola, Leningrad, Baku, Kijev,

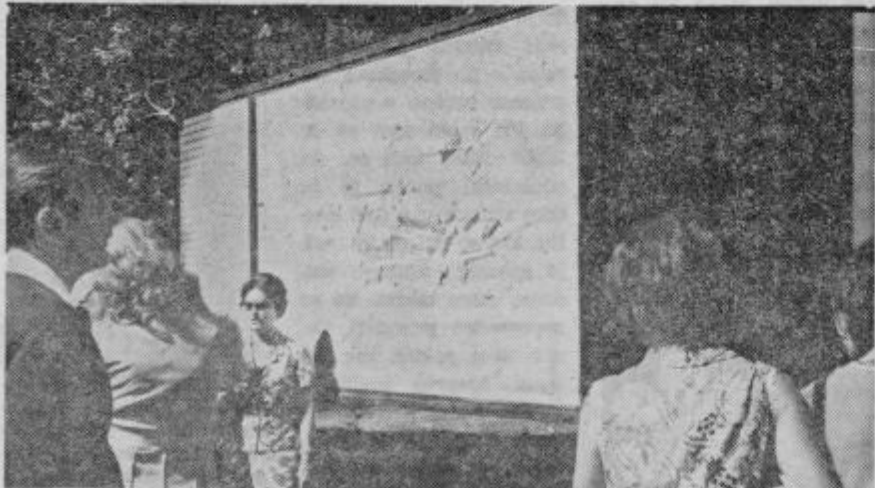
Gorki, Novosibirsk in še nekateri so »milijončiki«. Nič posebnega. Pa ni res. To ne velja za Leningrad, nekdanji Petrograd.

V Leningradu preseneča kult carja Petra 1. Velikega. Petro-Pavlovska trdnjava. Petrov dvorec. Petrova lesena uta. Petrov spomenik. Petrove zasluge, da je postala Rusija velesila. Ruski car Peter 1. Veliki je živel v letih 1682 do 1725. Hraber reformist in moderni turist, ki je mnogo potoval po zahodu, da bi se učil, je Rusijo predručal — družbeno, vojaško, gospodarsko. Postavil je nekdanji Leningrad na močvirnih tleh. In ker ni bilo na pretek kamenja, je car ukazal, da iz vse širne Rusije vsak popotnik prinese za gradnjo nove prestolnice — kamen. Tako vodič. Petrovi nasledniki niso pol toliko popularni, čeprav nas je spremeljevalka v Petro-Pavlovski trdnjavi skrbno poučevala celo o usodi in življenju vsakega posameznega carja. Največ zanimanja smo pokazali za Katarino in tudi tej naši kadrovnosti je bilo ustrezno.

Leningrad živi z zgodovino. In je zgodovina. Na vsakem koraku. Čeprav se danes obenem uvršča v eno najpomembnejših gospodarskih mest v Sovjetski zvezi.

Leningrajske zanimivosti niso povezane le z delom Petra 1. Zimski dvorec, kjer so proletarci v brezštevilnih zabavah komaj našli buržoazno vladno. Ermitaž. Avraora. Piskarjevsko pokopališče, kjer počiva več kot 500 tisoč ruskih borcev, ki so branili Leningrad pred nemškimi vdorom. Nevski prospekt. Cel kup spomenikov in skulptur. Rivalstvo med Moskvo in Leningradom. To so le drobci, običajne turistične ponudbe. Vključno z možnostjo, da se odpeljeta v Petrov dvorec, čudovit park, zgrajen po francoskem zgledu. In nato še pomočite palec v baltijsko morje. Nekaj posebnega pa pričarajo utrinki s ceste. Priložnostni pogledi naokrog.

(Nadaljevanje prihodnjic)

Maketa Petro-Pavlovske trdnjave v Leningradu, ki vsak dan privablja na tisoče turistov. V trdnjavi se med znamenitosti uvršča cerkveni zvon, ki vsak dan opoldne zalga sovjetsko himno.

Znamenita univerza Lomonosov v Moskvi, ki jo je dal postaviti Stalin in so jo zgradili v letih 1949-1955. To je pravo študentsko mesto z okrog 50.000 študenti. Tipična arhitektura stalinskih časov.

MIG 21 NAD CELJEM

A black and white photograph of a man with short, light-colored hair, smiling and looking down at a guitar he is holding. He is wearing a light-colored, short-sleeved button-down shirt. The guitar has a dark body with a light-colored pickguard. The background is slightly out of focus, showing what appears to be a window or a doorway.

J. Kuzma

REKORD URANKKARJEVE

SREDINA LESTVICE

T. TAVČAR

ŠPORTNI UTRINKI

TEKME V ŠENTJURJU

M. I.

KOZJE 73 — KOZJE 73 — KOZJE 73 — KOZJE 73 — KOZJE 73 — KOZJE 73 — KOZJE 73 — KOZJE 73 — KOZJE 73 — KOZJE 73

NEZNAN VSAKDAN

SONCE

Sonce je toplo pripekalo. Sobotno popoldne se je neutrudljivo vlekelo, prav tako naša pot po zaprašenih cestih. Ko smo se pripeljali v Kozje, je bila brigada še na Vinškem vrhu, kjer je bila udarniška sobota. Ob ribniku smo se srečali s predstavniki občinskih konferenc ZM iz Ljubljane. Kramljali so in skušali kaj ujeti na svoje trinke, a jim ni uspelo.

Proti večeru smo se odpravili do osnovne šole v Kozjem, kjer naj bi bil zbor brigade. Ze iz daljave smo zaslišali našo himno in za trenutek se nam je ustavil korak. Ko smo prišli bliže, je Gorazd Marinšek govoril o programu za sobotni večer. Po večerji so se zavrtili v dvorani gasilskega doma ob glasbi, ki je seveda prihajala iz plošč. Ko sem opazovala mlade plesalce in plesake, ki so se vrteli v divjem ritmu, sem ugotovila, da jim udarniška sobota le ni odvzela vse energije. Nasprotno — ostalo je še dovolj moči in predvsem želje po zabavi.

Natanko ob 23. uri se je v prostorih, kjer so vsi ti mladi ljudje spali, ugasnila luč. To pa ni pomenilo, da bodo vsi pridno zaspali. Pričelo se je klepetanje, dekleta so se smejala — kdo bi vedel čemu, v prostorih telovadnice, kjer sem prespala, so počiva-

la dekleta in fantje. V glavnem so bili to mladi iz Bosne in Hercegovine. V prostorih šole so spala dekleta ločeno. Očitno pa je za takšno porazdelitev zmanjkalo prostora. Pozno v noč, ko je lenobna omotica prevzela oblast, je v veliki telovadnici zavlada popolna tišina.

NEDELJSKO JUTRO

Nedeljsko jutro je skozi velika okna pošiljalo svoje prve žarke. Nekaj mladih je že bilo zbudjenih, toda še vedno je vladala moreča tišina. Ob pol osmih je glas piščalke, ki jo uporabljajo tudi nogometaši, prebudil vse zaspance. Gneča, ki je nekaj časa trajala v kopalnicah in umivalnicah, je prinesla mnogo hrupa.

Sledil je jutranji zbor vseh brigad, kjer je Gorazd Marinšek, strokovni sodelavec brigade Kozje 73, pozdravil goste iz Ljubljane. Ze v petek so namreč prišli na obisk mladinci iz ljubljanske Emone, v soboto pa predstavniki trgovskega podjetja Centromerur. Po zajtrku se je pričelo pospravljanje, za njim pa športna nedelja. Zvrstila so se številna športna tekmovanja — moški in ženski nogomet, šah in košarka.

V tem času sem odkrila veliko mladih, ki so posedali okoli šole ali gledali tekme. Pogovarjala sem se z njimi.

Govorili so mi predvsem o življenju v Kozjem, o delu in zabavi. Za začetek me je zanimalo kaj več o sami akciji KOZJE 73. Najzanimivejše me je z vsemi zanimivostmi seznanil predsednik občinske konference ZM Ljubljana-center, Igor Makovec, ki je prišel v Kozje že v petek zvečer in se v soboto udeležil udarniškega dela. Igor je še mimogrede povedal, da pride v Kozje vsak teden.

»Delovno akcijo «Kozje 73», je dejal Igor, »je pripravila OK ZMS Ljubljana-center v sodelovanju z mestno konferenco. Akcija se je pričela že lani, ko je v njej sodelovalo 39 ljudi. Letos je akcija zajela celotno Slovenijo, prišle pa so tudi brigade iz drugih republik. Akcija je potekala s pomočjo revije Antena.«

KOT ZANIMIVOST

Kot zanimivost je Igor navedel naslednje: »Letos so tu v Sloveniji srbska in bosanska brigada, prihodnje leto pa se bomo skušali povezati z našimi prijatelji iz Nemčije in bomo dobili tudi nemško brigado.« »Pomen te akcije ni samo v tem,« je nadaljeval Igor Makovec, »da tu delamo, ampak je pomembno tudi to, da smo popularizirali te izrazito nerazvite kraje in se zdaj zanje zanimali in pomagajo celotna Slovenija. Dokler so tu brigade, je organizirana patronažna služba in so ustanovljeni trije otroški vrtci. Vzgojiteljice smo pripeljali s seboj. Kot zanimivost naj navedemo tudi to, da so lani sodelovali v neki akciji samo študentje, letos pa smo dobili tudi delavce s plačanim dopustom. Letošnja brigada je sestavljena iz treh čet: prva dela vodovode, druga ceste, tretja pa je specializirana in je sestavljena iz ljudi, ki elektrificirajo področja brez elektrike. Denar za to akcijo smo v veliki večini nabrali po podjetjih in se seveda podjetej, ki so nam kakorkoli pomagali, pristrčno zahvaljujemo. V brigadi je poskrbljeno tudi za zabavno življenje. Tako je v prejšnji izmeni nastopal Oto Pestner z ansamblom Kavajirji. Vrtijo tudi kratke filme, v kratkem pa nas bo obiskal oktet Galus. V prostem času lahko mladi prisluhnejo tudi številnim zanimivim predavanjem. Kmalu bo prišel na obisk tudi Vinko Hafner, znana politična osebnost. V brigadi prirejajo vrsto zabavnih večerov s plesi, vrsto športnih tekmovanj, vrsto brigadirskih večerov...«

Vse to je povedal Igor Makovec, mlad človek, ki je rad med mladimi ljudmi, rad z njimi dela in tudi ceni delo vsakega posameznika.

Gorazd Marinšek iz Ljubljane je strokovni sodelavec brigade. Govoril mi je o disciplini v brigadi in o dnevnem redu, katerega se morajo vsi v brigadi držati. »Dežurni ob 5. zjutraj zbujajo mladince. Sledi jutranja telovadba, umivanje in pospravljanje in zatem jutranji zbor. Zajtrk je ob 6. uri. Ob pol sedmih pa je odhod na delo z avtobusi. Delo se prične ob 7. uri in traja do 13. ure. Vmes je seveda malica. Ob 14. uri je kosilo. Popoldne je običajno prosto do 17. ure, ko se pričnejo predavanja. Po večerji vrtimo filme ali organiziramo ples. Če je lepo vreme, zaplešemo ob kresu. Spanje je običajno določeno ob 10. uri. Z disciplino nimamo posebnih težav. V glavnem so mladi ubogljivi.«

Zatem sem se pomešala med mlade udeležence akcije Kozje 73. Kramljanje z njimi mi je ostalo še v posebno lepem spominu. Z vsem svojim pogumom sem najprej ogovorila fanta. Iz govora sem takoj ugotovila, da ni iz Slovenije. Prišel je iz Bileče. To je Dragiša Bjelica, mlad, visok fant, temnih nagajivih oči. Povprašala sem ga, kako se počuti v Sloveniji in kaj misli o naši solidarnostni akciji.

»Zelo mi je všeč v Sloveniji. Nisem vedel, da je tako lepa. Zdaj sem prvokrat tu. Prišel sem 22. julija. Mislim, da je ta akcija zelo koristna. Saj že sam vidim, kako so ljudje veseli, da jim pomagamo graditi ceste, napeljavati vodovod in drugo. Če bom le mogel, bi vsekakor rad prišel tudi prihodnje leto.«

Tudi v drugo sem pocukala za rokav fanta. Tokrat Očim Ismeta, tudi iz Bileče. »Prišel sem z brigado Miro Popara. V ekipi nas je 16, od tega dve dekleti. Ostali bomo do 12. avgusta, nakar bomo odšli v Ljubljano, kjer imamo pobratenje z mladino iz občine Moste-Polje. Slovenija ima čudovite kotečke v naravi, zato mi je zelo všeč. Poleg tega so Slovenci tako zelo prijetni ljudje. Z vsemi smo dobri prijatelji. Tudi jaz bi rad pomagal pri delu za prihodnje leto. Vidim, da so nam ljudje zares hvaležni.«

V tretje sem izbrala deklet, čeprav me je obkolila že cela gruča fantov. Pogovarjala sem se s Milko Tamasišević iz Beograda. Za začetek mi je povedala, da je medicinska sestra iz Centra za hišno nego bolnikov v Beogradu.

PRVIČ V SLOVENIJI

»Tudi jaz sem prvokrat v Sloveniji,« je dejala Milka Tamasišević. »Prišla sem s trinajstimi medicinskimi sestrami in sem njihov vodja. Naš

prihod je organiziral centralni komite ZM Beograd. Zelo mi je všeč v Sloveniji in pridem sem že februarja in bom odslej stalen gost. Ljudje so zelo dobri — z domačini se zelo dobro razumemo. Naj še spregovorim o našem delu. Delamo v vseh profilih medicinske službe. Opravljamo patronažno službo, delamo v ambulanti, potem obiskujemo ljudi v naselju in jim po svoji moči pomagamo, delamo v brigadi — in imamo takorekoč vedno polne roke dela. Hrana je tu dobra, čeprav nekatera razvajena dekleta jamarajo. Z zabavo pa nismo zadovoljni. Kar najbolj pogrešamo, je TV sprejemnik. Ob večerih bi moral igrati kakšen ansambel, tako pa imamo le gramofon in zelo, zelo malo plošč. Programi so redki in nekvalitetni-nedograjeni. Vseeno se počutim tu med mladimi zelo dobro in si želim še sodelovati v podobni akciji.«

Dve veseli dekleti sta ob potoku igrali badminton. Zmotila sem Nadinko Mirko- vič iz Bileče in se z njo pogovarjala o njenih vtisih v Sloveniji in o akciji Kozje 73.

ZELO SEM SREČNA

»Zelo sem srečna, ker lahko sodelujem v tej akciji. Predvsem zato, ker lahko pomagam tako dobrim ljudem, kot so v Kozjem. Jaz sem delala pri izgradnji vodovoda in izgradnji cest. Delo je bilo zares težko in imam nekaj žuljev, vendar se mu ne bi nikoli odpovedala. S hrano sem zadovoljna, kakor tudi z zabavo. Vseč mi je tudi dobro organizirano vodstvo brigade — to je zares naša velika ravnal. Iz Kozje smo šli obiskat naše sotrpinke v Kumrovec; srečanje je bilo nad vse prijetno. V Sloveniji sem že bila, in sicer na Kmečki ohceti. Takrat sem si dejala, da bom zaradi naravnih lepot prišla v Slovenijo še mnogokrat. In vidite, sem že tu. Vsekakor bom še sodelovala v takih akcijah, saj me osrečuje misel, da so ljudje z našim delom zelo zadovoljni.«

Končno sem našla čas tudi za naše ljudi, ki so prišli delat ali na obisk. Iz Ljubljane je prišla Marjeta Lesar. »Prišla sem samo na obisk v okviru mladinskega aktivna trgovskega podjetja Centromerur. Prišla sem v soboto popoldne. Tako mi je všeč tu, da bi ostala v brigadi, če bi mi podjetje to omogočilo. Redkokdaj doživim tako dobro povezavo med mladimi ljudmi in redkokdaj se srečam v takem vzdušju.«

Mirko Zver je prišel iz Bežigrada pri Ljubljani. »Prišel

sem na udarniški sobotni dan, ki je bil na Vinškem vrhu. Organizirala ga je ZMS Ljubljana-center. V naši skupnici nas je 13. Sodelovali smo pri izkopu jarkov za položitev vodovodnih cevi. Celotna trasa je bila dolga 3.000 metrov, na njej pa je delalo okoli 800 ljudi. Delamo s krampi in rovniki. Ker je bil teren ilovnat, smo seveda imeli delo oteženo. Za popoldne so brigade pripravile miting, ki je bil zaradi nevihte odpadel.«

V okviru mladinskega aktivnega trgovskega podjetja Centromerur iz Ljubljane je prišla tudi Drago Grad in Dušan Zidan. »Tako bi prišel v brigado,« pravi Drago Grad, »če bi mi podjetje dalo telo dati plačan dopust. Zelo mi je všeč tu — so namreč sami dobri mladi ljudje.«

Dušan Zidan, navdušen nogometaš, je celo dopolnil predsedel ob igrišču in gledal vse tekme. »Dobro so igrali. Lahko bi še bolje. Skoda, da so domačini izgubili tekmo. Kot moj kolega, bi tudi jaz prišel v brigado z istimi prijatelji.«

NAZADNJE

Nazadnje, ko je bila moja beležka že skoraj polna, mi predstavili prijetnega mladika, sicer domačega predsednika krajevne skupnosti in živinozdravnika, Ljupka Skoka.

»Tako zelo smo se navdušili na te pridne mlade ljudi, nam bo brez njih dolgčas. Vse se že bojijo dneva, ko bodo odšli. Kar naenkrat bo prazno. Nič več ne bo tistega živčava.«

O delu pa lahko mirno in še rečem naslednje: mladinci dosegli veliko delovnih uspehov, veliko je bilo storjenega tega ne bomo nikoli pozabili. Vse skupaj je vredno velike pohvale in priznanja. Organizacija je zares na visokem nivoju — brigadirji se lepo obnašajo. Ze letos ljudje sprašujejo, če bodo prihodnje leto zopet take akcije. Ljudje so zelo zadovoljni, zato te mlade ljudi dobro sprejeli. Kajti to delo je dalo veliko efekta.« In če more kdo še ne ve, kje je Kozje, Anton Skok obrazloži tako: »Kozje je z vseh strani toliko tam, kjer se asfalt neha, makadam prične...«

Dopoldne je hitro minilo. Popoldne smo se odpravili na Planino, kjer je brigada delovala ob 400-letnici kmakovih uporov in občinskih prazniku. Ko je zopet prišla noč, smo se obiskovalci slovolili. Vsem smo zaželeli veliko sončnih dni in dobro počutje v Kozjem. In seveda mnogo delovnih uspehov!

MARINA KOČIČ

Med reševalce s pravilno rešitvijo bo žreb razdelil nagrade v skupni vrednosti 350 dinarjev:

1 nagrad: 100 dinarjev

2.—6. nagrada: 50 dinarjev

Izrekek z vpisano rešitvijo pošljite na naslov: NOVI TEDNIK, Gregorčičeva 5, Celje. Pri žrebanju bomo upoštevali vse rešitve, ki bodo v uredništvu do četrta. 30. avgusta.

46

Automotor
CELJE

V Jarolu se le ni nič premaknilo. Ni bilo tekanja po
obalah, niti pritaženega šepeta, kakor je bilo prejšnje
ob takih prilikah. Nisem si mogel razlagati nenad-
ne obiska vsokega pastirja. Sem mogoče spet jaz kaj
narobe? Odkar sem bil v Turnišču, nisem bil založen
v Mariboru.

V opravičilo ji nisem mogel reči nič besednice, ko sta prebolela ta udarec, ki je prišel tako nepričakovano, sem

»Mati so zdravi,« je rekel hlapec, ko se je vrnil. »Toda

V NOVO PRODAJALNO „SAVA“ NA MARIBORSKI CESTI V CELJU

med
štirimi
očmi

NOČEM FANTA

Le kaj je obsedlo moje domače? Komaj sem končala osemletko, že govore, da bi morala misliti na ženitev. Pravijo, da danes čas prehitro teče in da so leta največja dota. Jaz pa bi se rada izučila in še na misel mi ne pride, da bi se možila. Le zakaj? Do zdaj sem mislila, da imam še kolikor toliko trezne starše, zdaj pa tole. Pravijo, punca delat in možit. Potem te ne bo nobeden maral. Jaz pa vidim okoli sebe vse polno gorja, ki ga rojevajo zakoni in še tako mlada sem. V sedemnajstem letu in mislim le na kino in sošolke, s katerimi sem se še pred kratkim igrala. Veliko jih je odšlo naprej v šole, jaz pa sem slabo izdelala šolo, pa nisem dobila nobenega učnega mesta. Zda bi najraje počakala do naslednjega leta in se potem ko bo mesto prazno, šla učiti za trgovsko vajenko.

Ali prav mislim, povejte mi, ali naj poslušam starše, ki me silijo v ženitev? Marija

Draga Marija,

prav misliš ti in skušaj o tem prepričati tudi starše. Razred, če ga nisi izdelala ponavljaj in se potruj, da boš drugo leto lahko izbirala med poklici. Doma poižkusi zlepa, če pa ne bo šlo, pa pokliči na pomoč človeka, ki ima na tvoje starše večji vpliv!

NATASA

GRIZEM NOHTE

Cez nekaj časa bom šel v sedmi razred osemletke pa vam pišem zdaj, ko imam še čas. Že nekaj let me preganja nadloga, ki se je ne morem odvaditi. Grizem nohte in to tako, da mi jih ni treba nikoli striči. Vedno so prekratki, da sem kar nesrečen, kadar jih ni. Zlasti pa se mi to dogaja takrat, kadar sem pred važnimi odločitvami. Pred šolskimi nalogami, kadar gledam napet film ali kadar bi kaj rad imel. Doma me vedno opozarjajo, da naj tega ne delam, a jaz se ne morem odvaditi. Kam naj se obrnem, da mi bo bolje, ali da

ne bom tega delal kar naprej?

JANEZEK

Dragi Janezek, to so delali otroci že od nekdaj in vse skupaj je le grda razvada, ki pa se zelo težko odvadi. Se spominjaš, seveda, če si kaj bral naše klasike, da o tem pripoveduje tudi Finžgar v svojih spominih? Pravi, da so otrokom navezovali pelin na prst, da je bilo grenko in potem niso več imeli takih težav.

Ti tega najbrž ne boš napravil, bo pa zato veliko težje odvaditi tako razvado. Malo si vznemirljen in iz notranje stiske si pomagaš na tak način. Ljudje imajo različna zatočišča v takih primerih. No, ti si si izbral grizenje nohtov. Premlad si še, da bi ti svetovala pomirila, zato boš svojo razvado moral odpraviti le z dobro voljo. Morda, tako. Vsakokrat, ko boš hotel zagristi v noht, si daj v usta bonbon in se z njim potolaži. Skušaj tudi sam najti še kakšen način samopremagovanja in veseli te bodo starši in tvoji učitelji. Ni prijetno gledati fanta, ki ima kar naprej roke v ustih. Poižkusi, a maž za to ni!

NATASA

HUP - HUP - ŠOFERJEM

MILICA PROTI ŠOFERJEM

Zmagali so miličniki proti šoferjem. Jasno! Kako naj bi bilo drugače. Tako kakor vedno, mar ne? Pa še res je!

Sedaj pa zares. V soboto, dne 18. t. m., je bila odigrana prijateljska nogometna tekma v Radečah pri Zidanem mostu med Sind. podr. postaje LM Laško oz. ma Radeče in med člani Združenja šoferjev in avtomehaničnikov iz Radeč pri Zidanem mostu.

Tekmo so sodili: glavni sodnik Kržan Franci, stranska pa Cerar Ciril, komisar LM iz Radeč in Steblovnik Rudi, šef zaloge piva iz Radeč.

Tekmo je zelo uspešno komentiral Matjaž Han.

Začetna udarca sta izvedla iz moštva šoferjev Guček Alojz, ki je voznik že 50 let, in upokojeni član LM Mladovan Cveto za moštvo miličnikov.

Prirediteljev se je pričela s povorko po radeških ulicah, srečanje pa je bilo na nogometnem igrišču. Obe moštvi sta pokazali dobro igro, vsi so se požrtvovalno borili, le da so imeli miličniki več sreče pri streljanju na gol.

Tekma se je končala v regularnem času s stanjem 4:0 za miličnike, polčas 1:0. Pokroviteljstvo nad tekmovanjem sta prevzeli: Papirnica Radeče in Pivovarna Laško.

Po mnenju prirediteljev je bilo tako tekmovanje prav gotovo prvo pri nas in verjetno sploh prvo v republiki. Zelja prirediteljev je, da bi to srečanje ostalo tradicionalno.

Zaključne besede reporterja na tekmovanju Matjaža Hana so vsekakor spodbudne in posnemanja vredne:

»Srečanje prijateljev, ki so vedno na cesti, je minilo brez nesoglasij, brez predpisov in prometnih znakov in brez alikotestov. Tako naj bi bilo tudi v bodočnosti. Vsem, ki so kakorkoli sodelovali pri tem tekmovanju želi dopisnik srečno vožnjo!

PAD

humor

Francoski pisatelj Pierre de Chamblain de Marivaux je pogledal berača, ki ga je ustavil, in dejal:

»Le kako lahko beračite, mlad in močan človek, kakršni ste?»

Na to je berač menil:

»Vi sploh ne veste, kako len sem.»

Marivaux mu je dal novico in dejal:

»Ne za vašo lenobo, pač pa za vašo odkritost.«

Angleški pisateljica Agatha Christie je s svojimi detektivkami dosegla mednarodni sloves. Ustvarila je slavno osebnost, Hercula Poirota. Njen mož pa je arheolog. Zato rada ponavlja:

»Najsrečnejša žena na svetu sem: bolj ko sem stara, bolj me soprog obožuje.«

Slavna krotiteljica konj Teresa Renz je začela kariero s štirinajstimi leti. Ko so jo vprašali za skrivnost urjenja konj, je smešljaje odgovorila:

»Z njimi delam kot z moškimi: mnogo sladkorčkov in malo biča.«

Pierre August Renoir je eden glavnih predstavnikov francoskega slikarskega impresionizma. Ko so ga vprašali, kakšen tip ženske najraje slika, je odgovoril:

»Golo žensko!«

Naša nova nagradna igra

VAŠA OCENA

Zelo preprosto. Napišite, kateri sestavek vam je v današnjem NT najbolj všeč. Zato, ker vam je:

- a) nekaj novega povedal
- b) ker vi enako čutite in mislite

(ustrezno obkrožite).

Glasujem za sestavek: _____

O čem naj pišemo v prihodnjem NT: _____

Zreb bo razdelil tri nagrade po 50,00 din. Po pet starih tisočakov!

VSE ZA ŠOLO

šolske torbice
aktovke
šolske halje

dajemo kredit

VELEBLAGOVNICA
TISKARSTVO
CELJE

S KUPONOM T -NA IZLET V ŠVICO

Vsi, ki bodo od 25. 6. do 31. avgusta kupili blago na oddelkih moške, ženske in otroške konfekcije, perila, pletenin, metrskega blaga ter tekstilne galanterije v vrednosti najmanj 300.- din, preimejo nagradni kupon.

Žrebanje kuponov bo 4. septembra.

40 srečnih izžrebancev bo potovalo na prijeten izlet v Švico. Vabi vas

VELEBLAGOVNICA T

RADIO Celje

Začetek dopoldanskih oddaj ob delavnikih ob 8.10 — poročila; 8.30 — dopoldanska srečanja; 8.50 — področni zapisi. Zaključek ob 9.00. Začetek popoldanskih oddaj ob delavnikih ob 16.00 — poročila; 16.05 — naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo; 16.40 — zabavni globus; 17.00 — kronika; 17.15 — obvestila, zaključek ob 18.00.

Cetrik, 23. avgusta: 8.50 — Pod Konjsko goro; 17.30 — V galeriji kulturnih in zgodovinskih znamenitosti; 17.45 — zabavni evoki.

Petek, 24. avgusta: 8.50 — Po laški obcni; 17.30 — mladinska oddaja; 17.45 — naši zbori.

Sobota, 25. avgusta: 8.50 — Celjski odmevi; 17.30 — za prijeten konec tedna.

Nedelja, 26. avgusta: 10.30 — Napoved časa in sporeda, poročila; 10.35 — predstavljamo vam: Karol in Bogomila Skoberne; 11.00 — pogovor s poslušalci; 11.20 — obvestila; 11.35 — zabavni globus; 11.55 — naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo; 12.45 — Literarna oddaja; 12.55 — pedelske glasbene razglednice; 13.28 — 60 minut za razvedrilo; 14.30 — zaključek oddaje.

Ponedeljek, 27. avgusta: 8.50 — Šentjursko šmarnski urinki; 17.30 — športni pregled; 17.45 — novo pri Jugotonu.

Torek, 28. avgusta: 8.50 — po Savinjski dolini; 17.30 — torkova reportaža; 17.45 — domači ansambli.

Sreda, 29. avgusta: 8.50 — življenje ob Paki; 17.30 — iz dela občinskih skupščin; 17.45 — iz arhiva resne glasbe.

TV spored

NEDELJA, 26. 8.

9.45 Pevski zbor Jadran iz Oblevanda (Lj)

10.10 Kmetijska oddaja (Sa)

10.55 Otroška matineja: Mačkon in njegov trop, Pustite jih živeti — barvna filma (Lj)

11.50 Poročila (Lj)

11.55 TV kašipot (do 12.15 — Lj)

Nedeljsko popoldne (Nekaj veselih domačih: Mi smo mi, Ljudje in zemlja, Na poti po Prešihovih krajih, Za konec tedna — Lj)

16.20 Košarkarski turnir — prenos iz Ohrida (Sk)

v odmoru Rezerviran čas (Lj)

18.00 Poročila (Lj)

18.05 Belo pero, ameriški film (Lj)

19.45 Risanka (Lj)

19.50 Cik-cak (Lj)

20.00 TV dnevnik (Lj)

20.30 3-2-1 in TV barometer (Lj)

20.35 A. Marodič: Totalna vojna — oddaja iz cikla Nora hiša (JRT)

21.15 Tuji pevec v našem studiu Serge Lama (Zg)

21.30 Sportni pregled (JRT)

22.00 Poročila (Lj)

22.05 Balkanske atletske igre: posnetek iz Aten (Lj)

PONEDELJEK, 27. 8.

16.45 Madžarski TV pregled (Pohorje, Plešivec — do 17.05 Bg)

18.15 Obsornik (Lj)

18.30 Pustite jih živeti — serijski barvni film (Lj)

19.00 Mladinska delovna brigada na Kozjanskem (JRT — Lj)

19.45 Risanka (Lj)

19.50 Cik-cak (Lj)

20.00 TV dnevnik (Lj)

20.25 3-2-1 in TV barometer (Lj)

20.30 J. Neruda: Vrnitev gospoda Ryžanka — slovaška TV igra (Lj)

21.35 Melodije za vse čase — iz operetnega sveta (Lj)

22.10 Poročila (Lj)

TOREK, 28. 8.

17.15 Madžarski TV pregled (Pohorje, Plešivec do 17.55 — Bg)

18.20 Obsornik (Lj)

18.35 Pet pedit — 4. oddaja (Lj)

19.00 Pravilna prehrana — oddaja iz cikla Osebnega nega (Lj)

19.20 Kajmakčalan in Marijska planota — oddaja iz beograjske serije Karavana (Lj)

19.45 Risanka (Lj)

19.50 Cik-cak (Lj)

20.00 TV dnevnik (Lj)

20.25 Propagandna reportaža (Lj)

20.30 3-2-1 in TV barometer (Lj)

20.35 L. N. Tolstoj: Vojna in mir — barvna TV nadaljevanka (Lj)

21.25 Kaj hočemo: Ob ustavnih in kongresnih razpravah (Lj)

21.45 Diagonale (Lj)

22.15 Poročila (Lj)

SREDA, 29. 8.

16.45 Madžarski TV pregled (Pohorje, Plešivec do 17.05 — Bg)

18.15 Obsornik (Lj)

18.30 Mačkon in njegov trop — barvni film (Lj)

19.00 Kratak film (Lj)

19.15 Zabavna glasba (Sa)

19.45 Risanka (Lj)

19.50 Cik-cak (Lj)

20.00 TV dnevnik (Lj)

20.00 Mali modni magazin Hirijske — Kozmetika Narta (Lj)

20.30 3-2-1 in TV barometer (Lj)

20.35 Sovražnik št. 1 — francoski film (Lj)

22.20 Poročila (Lj)

CETREK, 30. 8.

16.45 Madžarski TV pregled (Pohorje, Plešivec do 17.05 — Bg)

18.20 Obsornik (Lj)

18.30 Velika nogometna sportni film (Lj)

18.55 B. Broniar: Viharni serijski film (Lj)

19.45 Risanka (Lj)

19.50 Cik-cak (Lj)

20.00 TV dnevnik (Lj)

20.25 Kam in kako na oddih (Lj)

20.40 Cetrikovi razgledi (Lj)

21.30 E. Zola: Rudarji — sika nadaljevanka (Lj)

22.10 Poročila (Lj)

PETEK, 31. 8.

16.45 Madžarski TV pregled (Pohorje, Plešivec do 17.05 — Bg)

18.15 Obsornik (Lj)

18.30 Tudi to so počitnice (Lj)

18.45 Risanka (Lj)

18.55 Doktor na pohodu — siki film (Lj)

19.20 Rekreacija: Nazaj k (Lj)

19.45 Risanka (Lj)

19.50 Cik-cak (Lj)

20.00 TV dnevnik (Lj)

20.25 Propagandna reportaža (Lj)

20.30 3-2-1 in TV barometer (Lj)

20.35 Beg v verigah — ameriški film (Lj)

22.10 21. stoletje (Lj)

22.35 Poročila (Lj)

UHF — oddajnik Kravac:

17.25 Poročila (Zg)

17.30 Serijski film (Bg)

18.00 Kronika (Zg)

18.15 Poljudno znanstveni (Bg)

18.45 Narodna glasba (Sk)

19.15 Svetovno prvenstvo v vanju — barvni prenos (Lj)

19.45 Propagandna oddaja (Zg)

20.00 TV dnevnik (Zg)

20.30 Jadranska srečanja (Zg)

21.40 Serijski film (Zg)

22.30 TV dnevnik (Zg)

SOBOTA, 1. 9.

17.20 Ples orlov (Albanija) na oddaja (Lj)

17.45 Obsornik (Lj)

18.00 Gulliverjevo potovanje — rijski barvni film (Lj)

19.00 Svetovno prvenstvo v terpolu, barvni prenos, grad (Lj)

19.45 Risanka (Lj)

19.50 Cik-cak (Lj)

20.00 TV dnevnik (Lj)

20.25 3-2-1 in TV barometer (Lj)

20.30 Zlata roža Portoroča, 1. barvne oddaje (Lj)

21.30 Skrivnosti morja, barvni film (Lj)

22.20 Starinarja, serijski (Lj)

22.45 TV kašipot (Lj)

23.05 Poročila (Lj)

**TRGOVSKO PODJETJE NA VELIKO IN MALO
TEHNO-MERCATOR
CELJE**

**PRILOŽNOST
IZREDNA**

**40—45 %
popusta**

**PRI NAKUPU VSEH VRST PEČI NA OLJE »EMO«
IN »GORENJE«**

**VELEBLAGOVNICA T
TEHNOMERCATOR CELJE**

mali oglasi

PRODAM

ČRKA, letnik 1967, registrirana in tehnično pregledana za vse leto, prodam. Močnik Franc, Vrbno pri Sentjurju pri Celju.

NETNI magnetofon Philips prodam. Skok, Maistrova 6, Celje.

ICE — večje število — krompir, jabolka in grozdje prodam. Gaber Anton, Laskovec 18, Škofja vas pri Ljubčani.

SO — novo, visokopritlačno, vseljivo, na sončni legi, velikim vrtom v Sentjurju prodam. Cena po dogovoru. Informacije: Senjari Frido, Aškerčeva 16/I, Celje.

6 break, dobro ohranjen, ugodno prodam. Čez, Cinkarniška 6, Celje.

AVINJANI! Strešno cementno opeko prodam in dostavim na dom. Celje, Ljubljanska 80.

meseca staro koker kupačko z rodovnikom prodam. Teršek Marko, Osročno 145, Celje.

RAJ nove salonitke v izmetri 110x90 prodam. Marn Janez, Gotovlje 39, Zalec.

ROVE — navadne, kolesa raznih vozov in lesen gospodarski sod prodam. Skeja, Topovlje, Braslovče.

TOVORNI avto fiat 615 poceni prodam. Vprašajte pri Franc Pečnik, Mozirje 11.

NOVANJE na Teharski cesti prodam. Informacije: Lisce 11.

TONSKE zidake 25x20x40 prodam. Pevec Viki, Sentjurj 23, Grobelno.

AVO 750, letnik 69, prodam. Stane Flis, Ul. bratov Jakov 34, Celje.

VO — vinski 250 l, dobro

ohranjen, ugodno prodam. Planko Jakob, Zg. Hudinja 31, Celje.

PODSTRESJE za preureditev v stanovanje prodam. Strašek Ernest, Teharska 53, Celje.

VW 1200, dobro ohranjen ugodno prodam. Miakar, Petrovče 108 a.

ELEKTRICNI štedilnik in dve lončeni peč (kamina) dobro ohranjeni, ugodno prodam. Suhel Josip, Celje, Trubarjeva 85.

JEEP FORD s prikolico v voznom stanju prodam. Informacije vsak dan od 16. ure dalje. Romih, Gotovlje 119, Zalec.

SKODO, letnik 1970 prodam. Podbregar Mirko, Latkova vas 156, Prebold.

POHISTVO za dnevno sobo prodam. Vprašajte popoldan pri Cegnar, Na Otoku 9, Celje.

STANOVANJSKO hišo, potrebno obnove s 400 kv. m zemljo in gospodarskim poslopjem prodam. Ponudbe pod »Ob cestih«.

DKW 1000 kombi s kasonom, neregistriran v brezhibnem voznom stanju prodam. Cena 6.000 din. Ogled možen vsak popoldan od 16. do 19. ure. Lugarič Franc, Medlog 23 a, Celje.

REZKALNI kopirni stroj komplet z delilno glavo prodam. Ponudbe pod »Gotovina«.

PLOCEVINASTE cevi za hmeljsko sušilnico sleme in vreteno za stiskalnico prodam. Golež Anton, Brezova, Šmartno v Rožni dolini.

UGODNO prodam deset kom hmeljskih košev. Mošnik Janez, Motnik 53, Vransko.

ROČNO kosilnico znamke »Gudbroda« ugodno prodam. Tržan Miha, Lisce 27, Celje.

GUME (žebļevke — štiri) 6.40 — 13 M ugodno prodam.

dam. Franc Hajšek, Bukovčak 98.

MOPE štiri brzine, vozen, 2000 km prodam. Dečman Ivan, Vinski vrh pri Smarju 4.

MANJSE posestvo z urejenim mladim sadovnjakom v okolici Celja prodam. Miakar, Pečovnik 59, Celje.

ZANUSSI stroj za pomivanje posode prodam ali zamenjam za TV Portable. Skok, Maistrova 6.

OTROSKI voziček, globok in športni, dobro ohranjen ugodno prodam. Kramar Silva, Dobojska 38, Celje.

ENOSOBNO stanovanje v Celju ugodno prodam. Ponudbe pod »34.000 din«.

OPEKO bobrovec prodam. Ocvirk Franc, Migojnice 56, Griže.

FIAT 850, letnik 1967, ugodno prodam. Stepšnik, Šempeter 102 a.

VW 1200, letnik 1963, zelo ugodno prodam. Miakar, Petrovče 108 a.

VINOGRAD z zidnico in stanovanjem s trgovino in vsem inventarjem na lepi razgledni točki — elektrika, voda, dovoz z avtomobilom — samo sortni nasad in osebni avto opel rekord, 1965 ter volkswagen kasonar prodam zaradi bolezni. Informacije pri Pavlin, Začet 47, pri Ljubčani.

OSEBNI avto Z 750 prodam. Ferneut Franc, Nušičeva 10, Celje.

POSESTVO skupne površine 8 ha, 2 ha gozda z gospodarskim poslopjem in vsem inventarjem prodam. Od Celja oddaljeno 5 km, do asfaltne ceste in avtobusne postaje pa 5 minut. Informacije vsak dan od 11. do 14. ure. Kožel Jožefa, Ljubčana — nasproti šole.

KUPIM

ZAZIDLJIVO parcelo z gradbenim dovoljenjem v oko-

lici Celja, Vojnika, Sentjurja ali Laškega kupim. Spolenak Franc, Kreigherjeva 10, Laško.

ENODRUŽINSKO hišo z vrtom v Celju ali bližnji okolici kupim. Ponudbe pod »Vseljivo«.

STANOVANJE

ISCEM opremljeno ali prazno sobo s posebnim vodom oziroma garsonjero. Plačam vnaprej. Ponudbe pod »Tehnolog«.

ODDAM opremljeno sobo v Celju. Ponudbe pod »Takoj vseljivo«.

STAREJSI osebi oddam sobo za pomoč v gospodinjstvu. Ponudbe pod »Informacije popoldne«.

NUJNO iščem neopremljeno sobo z možnostjo kuhanja. Sem samska — delno pomagam v gospodinjstvu. Ponudbe pod »Redna plačnica«.

ISCEM opremljeno sobo v centru mesta. Ponudbe pod »Usluženka«.

SOSTANOVALKO sprejem v centru mesta. Informacije v trgovini »Krima« Celje, Ljubljana 4.

ZAKONSKI par z otrokom išče prazno sobo in kuhinjo v Celju ali bližnji okolici. Spasič Slavica, Dobriša vas 27, Novo Celje.

V SREDISCU Sentjurja oddam sobo opremljeno ali prazno dvema moškima ali ženskama. Oddam tudi garažo. Ponudbe pod »Najboljši ponudnik«.

NOVOOPREMLJENO sobo na Dečkovi cesti — posebni vhod, souporaba kopalnice — oddam dvema solidnima mirnima dekletoma ali ženskama srednjih let. Informacije po telefonu 23-582 do 15. ure.

ODDAM sobo in kuhinjo starejši ženski ali upokojenki. Rajšter, Partizanska 41, Celje.

OPREMLJENO sobo oddam mlajšima dijakinjama. Cesta na grad 29.

NUJNO iščem opremljeno sobo v Celju. Brigita Riharšič, Titova 76 a, Jesenice.

ZA PROFESORJA matematike iščem sobo. Tehnična šola Celje, Kidričeva 3.

ZAJPOSILITEV

SPREJMEM pošteno gostinško delavko. Ponudbe pod »Lep zaslužek«.

ZAJPOSIM VKV ali KV strugarja. Plača po dogovoru. Bezenšek Branko, Linhartova 18, Celje.

ISCEM strojno pletiljo, ki bi bila pripravljena nekaj ur poučevati mlado dekle. Ponudbe pod »Standard 72«.

KOZMETICNI salon »Breda« Kajuhova 12 (pri Gimnaziji) išče čistilko za enkrat tedensko. Javite na telefon 22-409 ali osebno.

VAJENCA sprejem v uk. Weber Andrej, strojno ključavničarstvo, Zidanškova 8, Celje.

SPREJMEM vajenca za instalacije centralnih kurjav. Pogoj je dovršena osemletka. Belej Ivan, Trnovlje 171 a, Celje.

ČGP »DELO«

Podružnica Celje

vabi k honorarnemu sodelovanju za šest mesečno delo

PISARNIŠKO MOČ za delo v pisarni po štiri ure dnevno.

Delo je primerno za upokojenko. Honorar po dogovoru. Možnost nastopa takoj. Informacije v Podružnici »Delo« Celje, Trg V. kongresa 10.

BIFE v Celju nudi stalno zaposlitev natakarici. Išče tudi snazilko za dve uri dnevno. Ponudbe pod »Dobro zaslužek«.

RAZNO

PISCANCE, pohance in večje ter plemenske jarčke dobite vsak dan v Drešnji vasi št. 10 pri Zadel.

KMEČKI fant star 25 let/168 z majhno kmetijo, zaposlen, želi spoznati kmečko dekle zaradi ženitve. Po-

nudbe pod »Srečna bodočnost«.

OSTARELEMU osamljenemu kmetu, ki ni preskrbljen za stare dni grem pomagati delat na manjši kmetiji v okolici Celja. Fant star 24 let. Ponudbe pod »Naslednik«.

V NAJEM vzamem dober pianino. Ponudbe pod »Dobro plačnik«.

POSESTVO v bližini Celja dam v najem pod ugodnimi pogoji. Možen dostop z avtomobilom, vodovod, elektrika. Ponudbe pod »Posestvor«.

Osnovna šola ŠEMPETER v SAV. DOLINI

razpisuje prosto delovno mesto

učitelja

za telesno vzgojo PRU

Delovni čas je deljen.

Stanovanja ni.

SVET OSNOVNE SOLE I. CELJSKE ČETE CELJE, Vodnikova štev. 4

razpisuje naslednja prosta delovna mesta:

socialnega delavca za nedoločen čas
učitelja za zemljepis — zgodovino
PU ali P za določen čas (dve leti.)

Nastop službe je 1. 9. 73. Stanovanja ni.

Šolski center Boris Kidrič Celje

Šola za poklicne voznike motornih vozil

objavlja razpis vpisa kandidatov za šolsko leto 1973-74.

Vpisni pogoji:

1. Dovršena osnovna ali poklicna šola;
2. Starost 18 let.

Odpri bomo tudi poseben oddelek za avtomehanike, ki bodo imeli pouk po skrajšanem učnem programu.

Za vpis v šolo morajo kandidati predložiti:

1. prošnjo (kolek za 2 din);
2. spričevalo;
3. rojstni list;
4. zdravniško spričevalo.

Kandidati lahko vložijo prijave vsak dan razen sobote na ŠCBK Celje, Ljubljanska 17 od 8. do 11. ure ali po pošti.

Rok prijave je 10. september 1973.

OBVESTILO

nekdanjim aktivistom OF

KOZJANSKEGA OKROŽJA

V nedeljo 2. septembra 1973 bo ob 10. uri v Kozjem

zborovanje aktivistov OF

Skupščine občin: Brežice, Krško, Sevnica, Laško, Sentjur pri Celju in Smarje pri Jelšah bodo podelile

DOMICIL

nekdanjim aktivistom, ki so v času NOB delovali na teritorialnih območjih takratnega Okrožnega odbora oziroma Okrajnih odborov OF: Radeče—Zid. most, Laško—Rimske Toplice, Jurklošter, Planina—Sevnica, Rogatec, Senovo—Blanca, Videm—Brežice, Smarje in Ptišajna.

Vabimo vse aktiviste NOB iz Kozjanskega okrožja, borce Kozjanskega odreda, XIV. udarne divizije ter drugih enot NOV in POS, mladino in občane k udeležbi na zborovanju.

Aktiviste, ki jim zaradi pomanjkanja naslovov ne bo mogoče poslati pismenih vabil, vabimo s tem obvestilom. Istočasno jih naprošamo, da pošljejo sedanje naslove bivanja, rojstne podatke, partizanska imena, čas delovanja za NOB, kje itd.

Podatke o aktivistih kozjanskega okrožja zbirajo OK SZDL: Brežice, Krško, Sevnica, Laško, Sentjur pri Celju in Smarje pri Jelšah. Na dan zborovanja bo podatke sprejemala informacijska pisarna v Kozjem.

Vabljeni! Na svidenje v Kozjem!

Odbor aktivistov OF kozjanskega okrožja

TRGOVSKO PODJETJE NA VELIKO IN MALO
TEHNO-MERCATOR
CELJE

Izredno ugoden nakup

LT

zamrzovalnih skrinj

do 31. 8. 1973

200 litrov	3.540	3.250
300 litrov	3.880	3.560
380 litrov	4.225	3.900

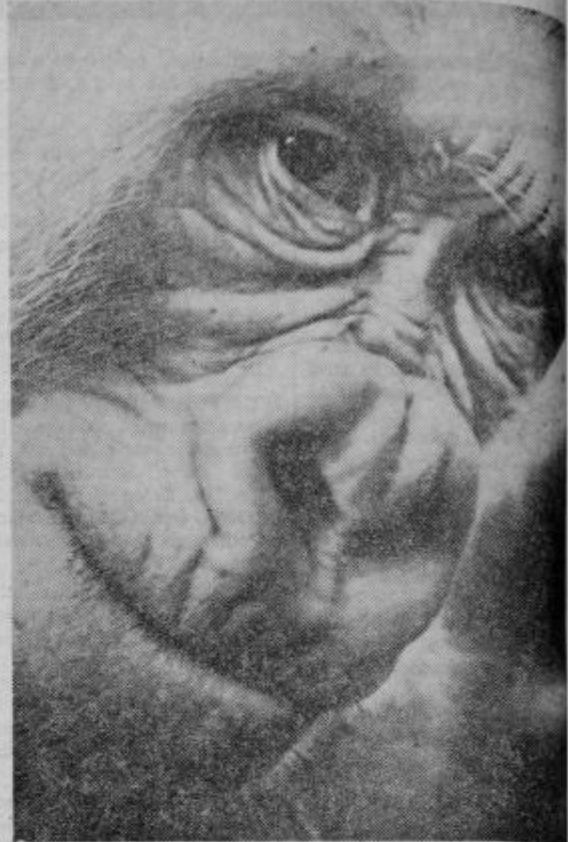
V vseh TEHNOMERCATORJEVIH trgovinah s tehničnim blagom v Celju in izven Celja ter VELEBLAGOVNICI »T«.

CIPICA IN ŽUPNIK? Tale dva niti malo nista tisto, kar bi na prvi pogled mislili. Lepotec v talarju je Ken MacCann, punca na njegovi levi pa John Vescio. Lahko ste uganili, da John ni žensko ime. In punca tudi ni dekle, marveč kot tudi župnik, član posebnega oddelka newyorške policije, ki se gre vsak dan maskarado in v preobleki lovi huligane, nasilnike, nadlegovalce osamljenih žensk. Nepridipravi pač debelo gledajo, kadar spoznajo krepek judo prijem debelušastega dekleta ali če frčijo po zraku, kamor jih je sprožil lepuškasti kaplan.

TURISTIČNE MISLI

- Letovati ob morju ali doma? To za nas ni več vprašanje.
- Pri nas turiste vsako leto s čim presenetimo. Po navadi so to cene.
- Zgleda da pri nas večkrat tudi s turizmom rokujejo turisti.
- Zaradi podražitve mesa se manj mesa prži na štedilnikih in plažah.
- Tudi pri turistih je večji uvoz kot izvoz, pa se zaradi tega nihče ne razburja.
- Turisti vseh dežel združite se — v Jugoslaviji.
- Zal le na plažah velja, da so temnejši imenitnejši od belih.
- Ljudje se selijo na morje, denar iz denarnic v blagajne.
- Če bo šlo tako naprej, bodo Jugoslovani kmalu potrebovali za pot na Jadran vizo. F. K.

Bolj ko razmišljam, bolj se mi zdite čudni, ljudje. Dolgo ste se oblačili, da ste dlako čisto zgubili. Zdaj je nimate več, spet hodite čisto ali na pol nagi. Bilo bolje, če bi kar opice ostali?

PRI NAS DOBITE VSE

Kljub najrazličnejšim ukrepom in teh je zadnje čase pri nas dovolj, sem jaz še vedno večkrat na dan lačen. Ne vem, če je to posledica starokopitnosti, ali tako je. Ko je ura za jedajo, me začne nekaj v želodcu ščipati, kot alkoholičarja, če ne dobi svoje obvezne količine alkohola. In kljub vsakodnevni podražitvi gostinskih uslug me pot še vseeno večkrat zanese tudi v te naše presvete prostore. Kajti domačo kuhinjo je treba tudi včasih razbremeniti. Saj mi radi razbremenjujemo sebe in

obremenjujemo druge. In ko takole sedem za stol, ali pa mi pri tem sedenju dela družbo še kdo drug, se običajno ponovi naslednja zgodba.

— Zelite prosim? To je natak. Ne čudite se. Običajno takšne vpljudnosti nisimo deležni, toda tokrat naj jih pohvalim s tem.

— Kaj imate za jesti?

Natak globoko zajame sapo in začne.

— Ražnjiče, čevapčiče, dunajske, pariške, naravne, jetra, kranjske, hrenovke, golaž...

— Hvala, hvala, mu ne vpljudno sežem v rafal be-

sed. Imate kakšno domačo specialiteto?

— Ražnjiče, čevapčiče, dunajske, naravne, kranjske, pariške, jetra, vampe...

— Pa to ste že omenili.

— Ja, to imamo.

— No, pa mi prinesite dunajskega.

— Veste, mesa za te je pa pravkar zmanjkalo.

— Pa naravnega.

— Saj pravim... Saj veste, kako je z mesom.

— Dobro, dobro menda imate vsaj dobre čevapčiče.

— Lahko, samo brez paradižnika. Čisto nam je

pošel.

— V redu, tovariš natak, kaj pa lahko potem dobim pri vas?

— Ražnjiče, vampe, hrenovke, dunajske... ne teh ni...

— Torej, kaj naj naročim, da bom dobil. Prinesite mi vsaj dobre domače vampe.

— Samo trenutek, bom pogledal, če jih je še kaj.

Tako je torej s temi gostinci. Imajo polna usta obljud, mi pa večkrat ostajamo pri tem praznih ust. Toda to je vsaj za njih dobro.

F. K.

ODGOVORI NA KAKOR KJE?

Pred časom smo objavili anekdoto o tem, kako različni narodi reagirajo na prošnjo svoje žene, če bi ga prosila naj stopi v spalnico po žepni robec. Kako bi bilo to pri nas smo vprašali.

In najboljši odgovori.

● »Vložil prošnjo, ženka, jo ustrezno kolkuje, pa bomo videli...«

(F. Ivanuša, Ljubljana)

● Mož sploh presliši prošnjo in reče: »Prinesi mi enega, če boš že šla ponj.«

(Marija Grošelj — Ljubljana)

● »Imaš sploh katerega opranega?«

(Bevc Ana, Prevalje)

● Mož bi šel, prinesel robček, se useknil vanj in izročil ženi rekoč: Sva v skupnem gospodinjstvu ali ne?

(Julka Polanc, Ljubljana)

● Novopečeni soprog: Zate ljubica na konec sveta. Isti mož čez leto: Grem, če mi ne bo treba pomiti postelje ter isti mož čez leta: Imam do spalnice natanko to daleč kot jaz.

Avtorji petih najboljših odgovorov, s katerim je Slovenec opisan kot kavalir, dobijo po pošti knjižne nagrade.

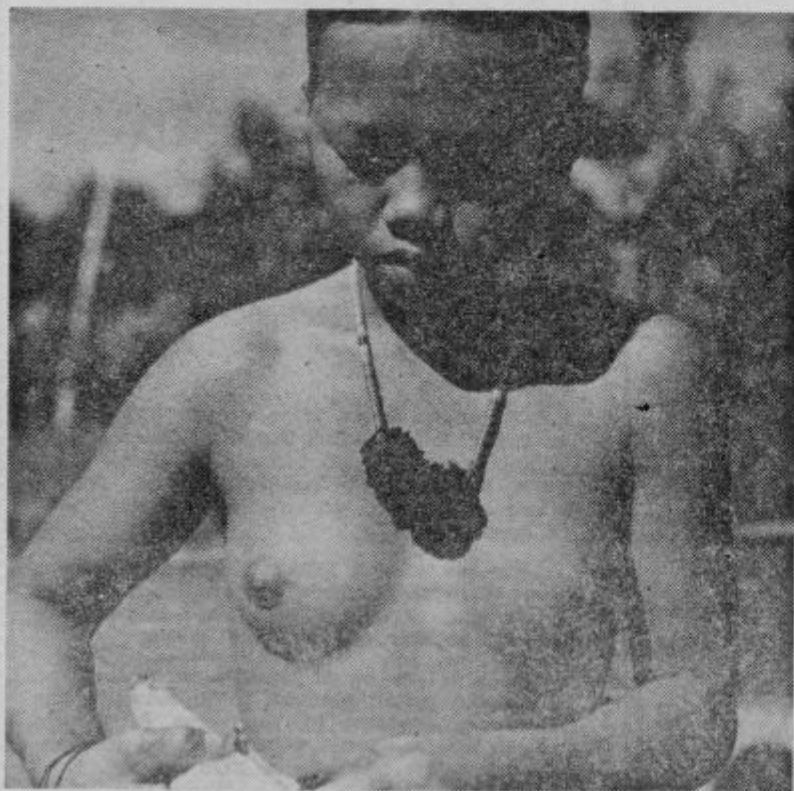
Bilo je še odgovorov. Toda navadno so bili le grobi: Stara, si ob noge? Te bom po nosu, da se imela kaj vsekavati. Težko verjamemo, da si Slovenec kaj takega še upa?

SE NI KAJ BATI

Franoski slavček, šestindvajsetletna Mireille Mathieu, ba je ni več na vrhu popevkar-ske lestvice. Ko so jo takole slikali na normandijski plaži, so zlobno pripisali, da se bo morala odslej vse bolj greti na toploti svoje minule slave. Pa vendar, če ima neko dekle takšno slavo, čeprav minulo, če ima krepko založen bančni račun in če naposled izgleda takole, kot je videti na tej sliki, potem se ji za bodočnost še ni treba bati. Mnoge so precej na slabšem, ali ne?

DOTIK IN PUNCA LEŽE

Se napišite kaj o ljubezni po svetu, nam piše bralec. No, prav. Drugi kraji, drugi običaji, tudi v ljubezni. Poglejmo tokrat na Borneo, kjer je vselej toplo in domačini nosijo le kos blaga, ovitega okoli ledij. Torej tudi ženske. Zgoraj brez je torej pri njih narodna noša, ne tako kot pri nas, modna muha najbolj predrznih deklin (pri nas, mislimo Evropo).

Tisti ki zagovarjajo svobodo ženskega oprsa, med drugim pravijo, da bi bili moški veliko manj podivjani, če bi bili navajeni gledati te reči in da pri preprostih narodih golo telo sploh ne deluje vznemirjajoče, da so preprostim narodom ljubezenske predigre neznane itd.

Pa ni res! Vsaj na otoku Borneu ne. Tam se ljubezen začne že zelo zgodaj. Dekle sme do poroke živeti živalno. Mamice znajo podučiti in pomagati, da ljubezen nima prezgodaj vekajočih posledic. In tam je običaj, da če se fant le dotakne dekletovih prsi, mu je dekle na voljo. Je v splošen zasmeh, če potem ne stori tistega, kar je z dotikom obetal. Zato v dolgih hišah, kjer živi ves rod pod eno streho, fantje delajo okoli deklet velike ovinke, da bi po naključju ne prišlo do dotika, ki bi preveč obetal.

Kaj bi bilo pri nas v nabitih avtobusih? Bogvari!